

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№94
ΔΡΧ5

ΜΑΞ ΝΤΥ ΒΕΖΗ

Ανεξοχίβτα κορίτσια

ΤΟ ΕΡΩΤΟΚΟΙΝΩΝ ΤΟΥ ΘΗΤΑΙΟΥ

ΟΙ απευθυνόμενοι δια πάσαν συμβουλήν προς τὸν Δ/ρα Κάμα, πρέπει απαραίτητως νὰ γράφουν τὴν ἀκριβὴ ἡμέραν, μὴν καὶ ἔτος τῆς γεννήσεώς των, εἰ δυνατόν δὲ καὶ τὴν ὥραν. Αἱ ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ συνοδεύωνται μὲ γραμματόσημα ἀξίας 5 δραχ. διὰ τὴν ἀπάντησιν.

Αἱ κοσμικαὶ ἐπιδράσεις κατὰ τὴν ἐβδομάδα ἀπὸ 22 μέχρι 28 Μαρτίου εἶνε αἱ ἀκόλουθοι:

Διὰ τὰς ἐπιχειρήσεις καὶ τὰς ὑποθέσεις σας εἶνε κατὰλληλοι αἱ ὥραι:

2-3 μ.μ. τῆς Τετάρτης (27) καὶ 9.30-10.45 π.μ. τῆς Πέμπτης (28). Ἐπίσης ἡ 5-6 μ.μ. τῆς Ἰδίας ἡμέρας.

Ἐἵνε ἀντιθέτως ἀκατάλληλος ἡ ὥρα 8.30-10.15 π.μ. τῆς Κυριακῆς (24).

Διὰ τὰς χρηματικὰς ἐπιδοθεσίας δὲ προτιμᾶτε τὰς ὥρας 3-4 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (22), 12.45-2.20 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (23) καὶ 12.30-2 μ.μ. τῆς Τετάρτης (27).

Ἡ ἀγορὰ λαχείων εὐνοεῖται κατὰ τὰς ὥρας 12-1 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (24) καὶ 4.30-7.30 μ.μ. τῆς Τετάρτης (27).

Διὰ τὰς αἰσθηματικὰς σας ὑποθέσεις, δὲ προτιμᾶτε τὰς ὥρας:

2-3 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (22), τοῦ ἀπογεύματος τῆς Κυριακῆς (24), 12-4 μ.μ. τῆς Τρίτης (26) καὶ 11-12 μεσημ. τῆς Πέμπτης (28). Οὐνοῖκαί εἶνε καὶ αἱ νυκτεριναὶ ὥραι τῆς Ἰδίας ἡμέρας.

Κατὰλληλοι, ὥραι διὰ γάμων εἶνε ἡ 4-5.30 μ.μ. τῆς Δευτέρας (25) καὶ ἡ 3-5.45 μ.μ. τῆς Τετάρτης (27).

Διὰ τὸ μέλλον σας δὲ ἐπωφελεθῆτε ἀπὸ τὰς ὥρας: 11-1 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (22), 4-6.30 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (23) καὶ ἡ 12.45-2 μ.μ. τῆς Πέμπτης (28).

Αἱ ἀπαντήσεις τοῦ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΕΡΩΤΩΜΕΝΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ.— Νὰ μοῦ σταλεῖν ἡμερομηνίαν γεννήσεως τοῦ προσώπου διὰ τὸ ὁποῖον ἐνδιαφέρεσθε, διὰ νὰ σας ἀπαντήσω σαφῶς.

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΙΑ ΜΑΓΟΥ. ΛΑ.—Νὰ ἀποβλέψετε μὲ ἐμπιστὸν σύντην εἰς τὸ μέλλον. Ἡ ζωὴ θὰ σας παροῇ πολλὰς ἱκανοποιήσεις. Ὁ γάμος θὰ γνῇ εἰς νεανίαν ἡλικίαν καὶ δὲν εἶναι ἀποφασιστικὰ εὐτυχία. Ἐν τῷ μετὰ δὲ ἔχετε πολλὰς αἰσθηματικὰς περιπέτειας καὶ σὰς καθιστᾷ κάπως ἐπιφυλακτικὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Κατὰ τὰ ἄλλα, ἡ ζωὴ σας θὰ εἶνε ἀρκετὰ ἡρεμὴ.

ΣΥΡΙΠΤΙΟΝ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΑΡΙΘ. 105.— Ἡ ὕψις σας εἶνε ἀκόμη ἀρκετὰ ἐπιφυλακτικὰ καὶ δὲν νομίζω πὺς ὑπάρχει θεὰς δι' αἰσθηματικότητας. Πρωτότως νὰ ἐνδιαφερθῆτε διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ὑγείας σας, πού θὰ εἶνε κάπως βραδεία. Πρέπει ἐπίσης νὰ περιορίσετε τὴν ἀνυπομονήν καὶ τὴν νευρικότητα ἀπὸ τὴν ὁποῖαν κατέχετε. Θὰ ἐξακολουθήσετε τὴν ἰδίαν ἐργασίαν. Οἰκονομικὰς ἀπορρίψεις μετρία, μὲ μεριμνᾶσαν συντήρησιν γάμου δὲν βλέπω. Τὰ σημερινὰ σας αἰσθηματικά εἶνε πού ἐπιπολάσκει καὶ δὲν πρέπει νὰ σας ἀσχολεῖ. Ἡμέρα Τετάρτη. Ἀριθ. 8.

ΑΓΡΙΟΛΟΓΟΥΝΔΟ Κ. Κ. Κ.— Δὲν μπορῶ νὰ ἀπαντήσω ἐν ἑκτάσει σὲ ὅσα μοῦ γράφετε. Σὰς λέγω ὅμως τοῦτο: ὅτι διὰ πολλὰ ἀπὸ τὰ ἀνυψώματα πού μὰς πληροῦν εἴμεθα ἐμὲς ὑπερόθυνοι, εἴτε διότι δὲν ἐξεμεταλλεύμεν καλὰς τὰς παρουσίας καὶ τὰ χαρίσματα, μὲ τὰ ὁποῖα μὰς ἐφοικάζει ὁ φύς, εἴτε διότι ἐκώχουμε ὀρισμένας ἀποτυχίας. Τὸ ἀποτέλεσμα καὶ εἰς τὴν μὴν καὶ εἰς τὴν ἄλλην περιπτώσιν εἶνε διμοιρῶν δι' ἡμᾶς. Συγκεκριμένως γὰρ σὰς λέγω νὰ σὰς πᾶς ὅτι μὲ τὴν ἀπολύμην καὶ τὴν ἐλλειψὴν ζωτικότητος, πού σὰς διακρίνει κατωρθώσατε νὰ παραινεῖτε εἰς τὸ περι-

τὸ ζήτημα τοῦ γάμου. ΜΙΚΡΗ ΜΑΓΚΑΛΑ.— Αἱ προθέσεις τοῦ προσώπου διὰ τὸ ὁποῖον μοῦ μιλεῖτε εἶνε ἀρκετὰ σοφά. Διὰ τὴν νῦν θὰ εἶνε πολλὰ εὐχολογία νὰ ὑπερνοήσῃτε. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἀποτρέπει λόγον ἀπογοήτευσως, διότι ἡ ζωὴ σας ὑποσχετὰ πολλὰς ἱκανοποιήσεις διὰ τὸ μέλλον. Θὰ ἔχετε καλὴν σταδιοδρομίαν καὶ ἐξέλιξιν, θὰ εὐνοήθῃτε δὲ καὶ οικονομικῶς. Αἰσθηματικῶς πρέπει νὰ ἔχετε μετὰ γάμου ἐπιφυλακτικότητα. Πρὸς τὸ παρὸν μὴν ἀπογοητεύσῃτε καὶ ἀγωνισθῆτε μὲ σθένος καὶ καρτερίαν.

Α. Γ. Ζ.— Χαρακτὴρ ὀλίγον ἁστατος καὶ ἐπιπόλαιος. Ἀπολλομὸς καὶ ἀναποφάσιτος. Τὰ αἰσθηματικά σας εἶνε μετὰ ἡλικίας. Ἡ αἰσθηματικὴ σας ζωὴ θὰ εἶνε ὀλίγον δύσκολος. Δὲν δὲ ἔπρεπε νὰ ἐμπιστευθῇτε εἰς τὰς προτάσεις, πού θὰ σας γίνοντο. Ὁ γάμος σας βραδύνει ἀρκετὰ ἀκόμη. Πάντως θὰ εἶνε ἀρκετὰ εὐτυχής. Προσέχετε τὰς φιλικὰς σας.

Μ. Α. Λ.— Χαρακτὴρ πολὺ αἰσθηματικὸς καὶ τρυφερός. Τὰ αἰσθηματικά σας δὲν ἔχουν ὅμως μετὰ γάμου σταθερότητα. Ἐπιρραζέσθε ἀπὸ τὰς ἰδέαις τῶν ἄλλων καὶ δὲν ἔχετε διὰ τίποτε δικήν σας γνώμην. Πολλὰ αἰσθηματικὰ περὶπετεῖαι. Πιθανότερος ἀποκτήσεως.

Π. Π. Π.— Χαρακτὴρ πολὺ αἰσθηματικὸς καὶ τρυφερός. Τὰ αἰσθηματικά σας δὲν ἔχουν ὅμως μετὰ γάμου σταθερότητα. Ἐπιρραζέσθε ἀπὸ τὰς ἰδέαις τῶν ἄλλων καὶ δὲν ἔχετε διὰ τίποτε δικήν σας γνώμην. Πολλὰ αἰσθηματικὰ περὶπετεῖαι. Πιθανότερος ἀποκτήσεως.

Π. Π. Π.— Χαρακτὴρ πολὺ αἰσθηματικὸς καὶ τρυφερός. Τὰ αἰσθηματικά σας δὲν ἔχουν ὅμως μετὰ γάμου σταθερότητα. Ἐπιρραζέσθε ἀπὸ τὰς ἰδέαις τῶν ἄλλων καὶ δὲν ἔχετε διὰ τίποτε δικήν σας γνώμην. Πολλὰ αἰσθηματικὰ περὶπετεῖαι. Πιθανότερος ἀποκτήσεως.

ΑΝΟΙΣΤΑΤΙΚΗ ΑΥΓΗ.— Ἡ ζωὴ σας θὰ εἶνε ὀλίγον ἀσταθής. Ἀντιμετωπίζετε ἐπιπολαιῶς τὰ διὰφορα γεγονότα. Οἰκονομικὰ κατὰ τὰς ἀπορρίψεις ὀλίγον ἀνυπομονή. Ὁ γάμος σας θὰ εἶνε ἀρκετὰ εὐτυχής. Μετὰ τὸν γάμον σας ἡ οἰκονομικὴ σας θέσις θὰ εἶνε πολὺ καλὴ.

ΑΝΟΙΣΤΑΤΙΚΗ ΑΥΓΗ.— Ἡ ζωὴ σας θὰ εἶνε ὀλίγον ἀσταθής. Ἀντιμετωπίζετε ἐπιπολαιῶς τὰ διὰφορα γεγονότα. Οἰκονομικὰ κατὰ τὰς ἀπορρίψεις ὀλίγον ἀνυπομονή. Ὁ γάμος σας θὰ εἶνε ἀρκετὰ εὐτυχής. Μετὰ τὸν γάμον σας ἡ οἰκονομικὴ σας θέσις θὰ εἶνε πολὺ καλὴ.

ΑΝΟΙΣΤΑΤΙΚΗ ΑΥΓΗ.— Ἡ ζωὴ σας θὰ εἶνε ὀλίγον ἀσταθής. Ἀντιμετωπίζετε ἐπιπολαιῶς τὰ διὰφορα γεγονότα. Οἰκονομικὰ κατὰ τὰς ἀπορρίψεις ὀλίγον ἀνυπομονή. Ὁ γάμος σας θὰ εἶνε ἀρκετὰ εὐτυχής. Μετὰ τὸν γάμον σας ἡ οἰκονομικὴ σας θέσις θὰ εἶνε πολὺ καλὴ.

ΑΝΟΙΣΤΑΤΙΚΗ ΑΥΓΗ.— Ἡ ζωὴ σας θὰ εἶνε ὀλίγον ἀσταθής. Ἀντιμετωπίζετε ἐπιπολαιῶς τὰ διὰφορα γεγονότα. Οἰκονομικὰ κατὰ τὰς ἀπορρίψεις ὀλίγον ἀνυπομονή. Ὁ γάμος σας θὰ εἶνε ἀρκετὰ εὐτυχής. Μετὰ τὸν γάμον σας ἡ οἰκονομικὴ σας θέσις θὰ εἶνε πολὺ καλὴ.

ΑΝΟΙΣΤΑΤΙΚΗ ΑΥΓΗ.— Ἡ ζωὴ σας θὰ εἶνε ὀλίγον ἀσταθής. Ἀντιμετωπίζετε ἐπιπολαιῶς τὰ διὰφορα γεγονότα. Οἰκονομικὰ κατὰ τὰς ἀπορρίψεις ὀλίγον ἀνυπομονή. Ὁ γάμος σας θὰ εἶνε ἀρκετὰ εὐτυχής. Μετὰ τὸν γάμον σας ἡ οἰκονομικὴ σας θέσις θὰ εἶνε πολὺ καλὴ.

ΑΝΟΙΣΤΑΤΙΚΗ ΑΥΓΗ.— Ἡ ζωὴ σας θὰ εἶνε ὀλίγον ἀσταθής. Ἀντιμετωπίζετε ἐπιπολαιῶς τὰ διὰφορα γεγονότα. Οἰκονομικὰ κατὰ τὰς ἀπορρίψεις ὀλίγον ἀνυπομονή. Ὁ γάμος σας θὰ εἶνε ἀρκετὰ εὐτυχής. Μετὰ τὸν γάμον σας ἡ οἰκονομικὴ σας θέσις θὰ εἶνε πολὺ καλὴ.

ΑΝΟΙΣΤΑΤΙΚΗ ΑΥΓΗ.— Ἡ ζωὴ σας θὰ εἶνε ὀλίγον ἀσταθής. Ἀντιμετωπίζετε ἐπιπολαιῶς τὰ διὰφορα γεγονότα. Οἰκονομικὰ κατὰ τὰς ἀπορρίψεις ὀλίγον ἀνυπομονή. Ὁ γάμος σας θὰ εἶνε ἀρκετὰ εὐτυχής. Μετὰ τὸν γάμον σας ἡ οἰκονομικὴ σας θέσις θὰ εἶνε πολὺ καλὴ.

ΑΝΟΙΣΤΑΤΙΚΗ ΑΥΓΗ.— Ἡ ζωὴ σας θὰ εἶνε ὀλίγον ἀσταθής. Ἀντιμετωπίζετε ἐπιπολαιῶς τὰ διὰφορα γεγονότα. Οἰκονομικὰ κατὰ τὰς ἀπορρίψεις ὀλίγον ἀνυπομονή. Ὁ γάμος σας θὰ εἶνε ἀρκετὰ εὐτυχής. Μετὰ τὸν γάμον σας ἡ οἰκονομικὴ σας θέσις θὰ εἶνε πολὺ καλὴ.

ΑΝΟΙΣΤΑΤΙΚΗ ΑΥΓΗ.— Ἡ ζωὴ σας θὰ εἶνε ὀλίγον ἀσταθής. Ἀντιμετωπίζετε ἐπιπολαιῶς τὰ διὰφορα γεγονότα. Οἰκονομικὰ κατὰ τὰς ἀπορρίψεις ὀλίγον ἀνυπομονή. Ὁ γάμος σας θὰ εἶνε ἀρκετὰ εὐτυχής. Μετὰ τὸν γάμον σας ἡ οἰκονομικὴ σας θέσις θὰ εἶνε πολὺ καλὴ.

ΑΝΟΙΣΤΑΤΙΚΗ ΑΥΓΗ.— Ἡ ζωὴ σας θὰ εἶνε ὀλίγον ἀσταθής. Ἀντιμετωπίζετε ἐπιπολαιῶς τὰ διὰφορα γεγονότα. Οἰκονομικὰ κατὰ τὰς ἀπορρίψεις ὀλίγον ἀνυπομονή. Ὁ γάμος σας θὰ εἶνε ἀρκετὰ εὐτυχής. Μετὰ τὸν γάμον σας ἡ οἰκονομικὴ σας θέσις θὰ εἶνε πολὺ καλὴ.

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 94

Ἐκδίδεται: Ἐταιρία «Κ. Ν. Παπαγεωργίου καὶ Σία»

Οἰκονομικὸς Διευθυντής:

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Διευθυντὴς Συντάξεως:

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

Γραφεῖα: Σανταρόζα 5, Ἀθήνα

Τηλέφωνον 29.967

Συνδρομαί:

Ετησίαν ἔσωτ. Δρ. 250. Ἐξάμ. 125

Ετησίαν ἔξωτ. Λ.Α. 1.10. Ἀμερ. Δ. 6

Γενικός Ἀντιπρόσωπος εἰς Βελγικὴν Κογκό: Γ. ΖΕΒΕΛΕΚΑΚΙΣ.

Οἰκία Οἶκου Διευθ. Σανταρόζα 5

Υπεύθυνος Συντάξεως: Ἀπ. Ν.

Μαγανάρης (κατοικ. Βαρθάκη 10)

Προϊστ. τυπογραφίαν: Στέφ. Κατάνης

(Δαμάρεως 4. Παγκράτι)

Κυριακὴ 24 Μαρτίου 1940

ΦΩΤΟΚΑΛΥΨΕΙΣ

Μία νέα, καταπληκτικὴ ἔμπνευσις τῆς μόδας θὰ μὰς θαμβώσῃ κυριολεκτικῶς: Οἱ γυναικεῖες κάλτσες γίνονται φωτεινές. Στὴν Ἐκθεσὶ τῆς Λειψίας ἐκτίθενται κατ' αὐτὰς πολλὰ ζεύγη τέτοιων φωτοκαλύψεων.

Οἱ ἄνδρες, πού πληρώνουν ἀπὸ ἀραιοτάτων χρόνων τὰ ἔξωτα τοῦ γυναικείου καλλωπισμοῦ, ἀσφαλῶς θὰ τρομοκρατηθῶν ἀπὸ αὐτὴν τὴν εἶδιν, διότι ἀμέσως θὰ σκεφθῶν:

—Ὡστε τοῦ λοιποῦ θὰ μὰς ἐξοικονομῇ λογαριασμοί, ὅχι μονάχα ἀπὸ τῆς μοδίστρας καὶ τῆς καπελαιῆς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς... Πάσους γιὰ τὸν φωτισμὸ τῶν καλτσῶν τῆς γυναικὸς μας; Ὁχι. Τέτοιος φόβος δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ παρόντος. Οἱ ἐν λόγω κάλτσες εἶνε αὐτόφωτες καὶ βοηθοῦν τὴν γυναικαὶ καὶ βαδίζει ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς τῆς νύχτης, πού γίνονται ἀντιερεπορικοί συναγεμνοὶ καὶ σβύνουν τὰ φῶτα. Ὡστε οἱ γυναικεῖς δὲν θὰ δικαιούνται τοῦ λοιποῦ νὰ λένε τὸ γνωστόν:

—Φέξε μου καὶ γλῶστηρα...

Διότι τὸ φῶς θὰ τὸ ἔχουν στὰ πόδια των, ἡ δὲ φούστα θὰ παίξῃ ρόλον ἀμπαζοῦ. Φαντάζεσθε πόσο θελκτικὸν θὰ εἶνε τὸ θέαμα; Ἡ ὁμορφιὰ τῶν γυναικείων κνημῶν θὰ... ἀκτινοβολῇ ἐν τῇ κυριολεξίᾳ. Ὁ δὲ ἐρωτοκτυπημένος ἀπὸ μιά νέα μετὰ φωτεινὰ, λαύρα πόδια θὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ πῇ:

—Μ' ἔκαψες, κοπέλλα μου.

Ἀλλὰ θὰ προκύψῃ καὶ ἡ ἐξῆς δυσάρεστη περίπτωσις: Ὁταν θὰ θέλῃ κανεὶς νὰ μείνῃ μόνος μὲ τὴν φίλῃ του σὲ μιά σκοτεινὴ γωνιά, πῶς θὰ τὸ ἐπιτυχάνῃ, ἀφοῦ οἱ φωτεινὲς κνημὲς τῆς νέας θὰ προκαλοῦν τὰ βλέμματα τῶν ἀδικοκρίτων; Γι' αὐτὴν τὴν περίπτωσιν χρειάζεται, νομίζω... διακόπτης, τὸ ὁποῖον θὰ στρέφῃ ὁ νέος ἐν καιρῷ καὶ θὰ... σβύνῃ τὰ πόδια τῆς ἀναπημένης του.

—Μ' ἔκαψες, κοπέλλα μου.

Ἀλλὰ θὰ προκύψῃ καὶ ἡ ἐξῆς δυσάρεστη περίπτωσις: Ὁταν θὰ θέλῃ κανεὶς νὰ μείνῃ μόνος μὲ τὴν φίλῃ του σὲ μιά σκοτεινὴ γωνιά, πῶς θὰ τὸ ἐπιτυχάνῃ, ἀφοῦ οἱ φωτεινὲς κνημὲς τῆς νέας θὰ προκαλοῦν τὰ βλέμματα τῶν ἀδικοκρίτων; Γι' αὐτὴν τὴν περίπτωσιν χρειάζεται, νομίζω... διακόπτης, τὸ ὁποῖον θὰ στρέφῃ ὁ νέος ἐν καιρῷ καὶ θὰ... σβύνῃ τὰ πόδια τῆς ἀναπημένης του.

—Μ' ἔκαψες, κοπέλλα μου.

Ἀλλὰ θὰ προκύψῃ καὶ ἡ ἐξῆς δυσάρεστη περίπτωσις: Ὁταν θὰ θέλῃ κανεὶς νὰ μείνῃ μόνος μὲ τὴν φίλῃ του σὲ μιά σκοτεινὴ γωνιά, πῶς θὰ τὸ ἐπιτυχάνῃ, ἀφοῦ οἱ φωτεινὲς κνημὲς τῆς νέας θὰ προκαλοῦν τὰ βλέμματα τῶν ἀδικοκρίτων; Γι' αὐτὴν τὴν περίπτωσιν χρειάζεται, νομίζω... διακόπτης, τὸ ὁποῖον θὰ στρέφῃ ὁ νέος ἐν καιρῷ καὶ θὰ... σβύνῃ τὰ πόδια τῆς ἀναπημένης του.

—Μ' ἔκαψες, κοπέλλα μου.

Ἀλλὰ θὰ προκύψῃ καὶ ἡ ἐξῆς δυσάρεστη περίπτωσις: Ὁταν θὰ θέλῃ κανεὶς νὰ μείνῃ μόνος μὲ τὴν φίλῃ του σὲ μιά σκοτεινὴ γωνιά, πῶς θὰ τὸ ἐπιτυχάνῃ, ἀφοῦ οἱ φωτεινὲς κνημὲς τῆς νέας θὰ προκαλοῦν τὰ βλέμματα τῶν ἀδικοκρίτων; Γι' αὐτὴν τὴν περίπτωσιν χρειάζεται, νομίζω... διακόπτης, τὸ ὁποῖον θὰ στρέφῃ ὁ νέος ἐν καιρῷ καὶ θὰ... σβύνῃ τὰ πόδια τῆς ἀναπημένης του.

—Μ' ἔκαψες, κοπέλλα μου.

Ἀλλὰ θὰ προκύψῃ καὶ ἡ ἐξῆς δυσάρεστη περίπτωσις: Ὁταν θὰ θέλῃ κανεὶς νὰ μείνῃ μόνος μὲ τὴν φίλῃ του σὲ μιά σκοτεινὴ γωνιά, πῶς θὰ τὸ ἐπιτυχάνῃ, ἀφοῦ οἱ φωτεινὲς κνημὲς τῆς νέας θὰ προκαλοῦν τὰ βλέμματα τῶν ἀδικοκρίτων; Γι' αὐτὴν τὴν περίπτωσιν χρειάζεται, νομίζω... διακόπτης, τὸ ὁποῖον θὰ στρέφῃ ὁ νέος ἐν καιρῷ καὶ θὰ... σβύνῃ τὰ πόδια τῆς ἀναπημένης του.

—Μ' ἔκαψες, κοπέλλα μου.

Ἀλλὰ θὰ προκύψῃ καὶ ἡ ἐξῆς δυσάρεστη περίπτωσις: Ὁταν θὰ θέλῃ κανεὶς νὰ μείνῃ μόνος μὲ τὴν φίλῃ του σὲ μιά σκοτεινὴ γωνιά, πῶς θὰ τὸ ἐπιτυχάνῃ, ἀφοῦ οἱ φωτεινὲς κνημὲς τῆς νέας θὰ προκαλοῦν τὰ βλέμματα τῶν ἀδικοκρίτων; Γι' αὐτὴν τὴν περίπτωσιν χρειάζεται, νομίζω... διακόπτης, τὸ ὁποῖον θὰ στρέφῃ ὁ νέος ἐν καιρῷ καὶ θὰ... σβύνῃ τὰ πόδια τῆς ἀναπημένης του.

Δ. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἱστορίας

ΚΑΙ

Θρύλου

ΑΠΟΛΛΩΝ

Ἐκδίδεται: Ἐταιρία «Κ. Ν. Παπαγεωργίου καὶ Σία»

Οἰκονομικὸς Διευθυντής:

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Διευθυντὴς Συντάξεως:

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

Γραφεῖα: Σανταρόζα 5, Ἀθήνα

Τηλέφωνον 29.967

Συνδρομαί:

Ετησίαν ἔσωτ. Δρ. 250. Ἐξάμ. 125

Ετησίαν ἔξωτ. Λ.Α. 1.10. Ἀμερ. Δ. 6

Γενικός Ἀντιπρόσωπος εἰς Βελγικὴν Κογκό: Γ. ΖΕΒΕΛΕΚΑΚΙΣ.

Οἰκία Οἶκου Διευθ. Σανταρόζα 5

Υπεύθυνος Συντάξεως: Ἀπ. Ν.

Μαγανάρης (κατοικ. Βαρθάκη 10)

Προϊστ. τυπογραφίαν: Στέφ. Κατάνης

(Δαμάρεως 4. Παγκράτι)

Συνεχίζοντας τὴν σκληρὴν ἀντεκδική-

σεις τῆς, ἡ ἀδιάκοπα ζητοῦσάσα θεὸς, ἐξεδίκηθη τὴν Ἰά, τὴν κόρη τοῦ Ἰνά-

χου, ἔπειτα ἄλλες καὶ διαρκῶς κατοῖα. Κι' αὐτὴ ἡ κατάστασις τὴν κρατοῦσε σὲ

διάρκῃ ἐκνευρισμοῦ. Ἐπειδὴ ἡ Σίδη, ἡ

γυναῖκα τοῦ Ἡρώωνος, εἶπε κάποτε πῶς

ἦταν ὁμορφότερη τῆς, τὴν ἐγκρέμισε

στὸν Ἀδῆ. Ἐπειδὴ διεφώνησε κάποτε μὲ

τὸν Δία, γιὰ αὐτὴ μὲν ἔλεγε πῶς ὁ ἄν-

δρας ἀπελάμβανε περισσότερον τὸν ἑ-

ρῶτα, ἐκείνος δὲ ὑπεστήριζε πῶς τὸν ἀ-

πελάμβανε ἡδονικότερα ἡ γυναῖκα, καὶ

ὁ σοφὸς Τειρεσίης, πού ἐκλήθηκε νὰ λύ-

σῃ τὴν διαφοράν, ἐτάχθηκε μὲ τὸ μέρος

τοῦ Διός, ἡ Ἥρα τοῦδ' ἔνα τέτοιο χα-

στοῦκι, ὥστε τὸν τύφλωσε καὶ γι' αὐτὸ

ὁ Ζεὺς, μιά καὶ ὁ σοφὸς δὲν ἔβλεπε πᾶς

μὲ τὰ μάτια τὰ παρόντα, τὸν ἔκανε μάν-

την, γιὰ νὰ δλέπῃ μὲ τὸν νοῦν του τὰ

μέλλοντα...

Καὶ εἶνε μὲν ἀλήθεια ὅτι ὁ πατέρας

τῶν ἀθανάτων, ὑπεσχέθη πῶς θὰ γινόντα-

ιν... τίμιος, ἀλλ' ὅμως ἵδως βάσταξε τὸν

λόγον του καὶ λίγο σταμάτησε τὴν Ἥρα

καὶ τὰ φίλια τοῦ Διὸς μετετρέπη σὲ ρύγ-

χος, μυκηθμοὶ βγαίναν ἀπ' αὐτὸ ἀντί

φωγῆς. Τὴν ἔκανε ἀρκούδα καὶ ἐκείνη

της τής Ἀρτεμίδας, ἀνέβηκε ἐντρομη ἐπ' αὐτὴν σ' ἕνα βράχο καὶ παρακολουθοῦσε ἀπ' ἐκεῖ μὲ συγκίνησι πού ὁλοένα μεγάλωνε, τὸν ἀνίστον ἀγῶνα, δίνοντας θάρρος μὲ τὶς φωνές της στὸν φωτοβόλον μικρὸν μὲ τὴν ἀκατάβλητη δύναμη.

Ἐπὶ τέλους, ἀφ' οὗ τοῦ ἀθάνατο γέννημα τῆς Ἀητοῦς τοῦ τόξευσε ἐκατὸ δέλη καὶ διεπέρασε τὶς τρομερὲς τὸν φολίδες μὲ τὶς φλογισμένες ἀκτίνες του, ὁ Πύθων ἀρχισε νὰ σπαράσσεται ἀπὸ σκληροῦς πόνους καὶ νὰ κυλιέται στὴ γῇ ἀφ' ἧν τας κραυγὲς τρομερῆς. Βυθίζονταν στὸ δάσος καὶ στριφογυρίζε μέχρις οὗτο πέθανε διαλύοντας κύματα αἵματος.

Ἡ Γῆ πού σάθηκε κ' ἀπαλλάχθηκε ἀπὸ τὴν ἐπαχθὴ πίεσι τὸν φοβερὸν ἀκυκλιῶν τοῦ ἀφ' ἧς ἐλαλᾶτο χαρὰς. Οἱ νύμφες τοῦ Παρνασσοῦ κατεβήκαν ἀπ' τὸ ἱερὸ ὄρος φέρνοντας γλυκόχυμους καρπύους καὶ φρούτα στὸν Ἀπόλλωνα, γιὰ νὰ δείξουν ἔτσι τὴν εὐγνωμοσύνη τους πού τὶς ἀπήλλαξε ἀπ' τὸ ἀπαίσιον τέρας· καὶ χορεύσανε τὸν πολυθάρρο τῆς σωτηρίας χορὸν, τραγουδώντας πρὸς τιμὴν τοῦ τὸν χαροῦμενον ὕμνον του.

Ἐπειδὴ ὁμως ὁ λαμπρὸς θεὸς ἐμολύνθηκε ἀπὸ τὸν φόνον τοῦ Πύθωνος, πῆγε κ' ἐκαθαρίσθη στὰ Τέμπη κ' ὕστερον γύρισε στοὺς Δελφοὺς, κ' ἔπειτα πῆγε στὴν Ἀρκαδίαν, οἷς ψηλὰς κορυφὰς τῆς καὶ στὰ πυκνὰ δάση τῆς, κατοικοῦσε ὁ Πάν, ὁ ἐθνικὸς θεὸς τῆς ὀρεινῆς ἐκείνης περιοχῆς.

★

Ἔδωκε κάποτε ὁ Ἑρμῆς στὴν Κυλλήνη τὰ πρόβατα τοῦ Δρύου (τοῦ ἀνθρώπου τῶν δρυῶν) κ' ἐρωτήθηκε τὴν θυγατέρα του. Ἐκείνη ἀνταποκρίθηκε στὸν ἐρωτὰ του καὶ σὲ λίγο ἔδωσε ζωὴ εἰς ἕνα παιδί τερατώδες, ἐντέλως τριχωτό, μὲ πόδια τράγου καὶ κέρατα, τὸ ὅποιον, μόλις γῆκε ἀπ' τὴν κοιλία τῆς μητέρας του, πηδοῦσ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ κ' ἔκανε τὸ βουὸν ν' ἀντηχῇ ἀπ' τὶς εὐθυμὲς φωνές του. Περίτρομη ἡ νύμφη τράπηκε σὲ φυγὴ, ἐγκαταλείποντας ἐκεῖ τὸ παιδί τῆς, ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς τὸ περιμάζεψε, τὸ δῖπλωσε σὲ τομάρι κατσίκα καὶ τὸ πῆγε στὸν Ὀλύμπο· ἡ ἀσχημιά του διεσκέδαζε τοὺς θεοὺς καὶ γι' αὐτὸ κ' ἐκείνοι τὸ ἔκαναν ἀθάνατον...

Ζῶντας στὰ δάση ὁ τραγοπόδαρος Πάν, ἔγινε ἐραστὴς τῆς Νύμφης Ἰχόους κ' ἔπειτα ἀγάπησε τὴν Νύμφη Σύριγγα. Φεύγοντας τὸν ἐρωτὰ του ἡ ὠραία κόρη ἔπεσε στὸ ρεῦμα τοῦ Λάδωνος· ἐκεῖ ὅπου πνίγηκε φυτρώσανε καλὰμια, ἀπ' τὰ ὅποια ὁ Πάν κατσακέασε μιά φλογέρα καὶ τῆς ἔδωσε τὸ ὄνομα τῆς ἀγαπημένης του· τὴν ὠνόμασε σύριγγα. Κι' ἀπὸ τότε τῶν πηγῶν ὁ ψῆφος, τῶν χειμάρρων ὁ ῥόχθος καὶ τῶν νερῶν τὸ κελάρισμα συγχέονται μελωδικὰ μὲ τὴν μουσικὴν του. Ἀόρατος καὶ πανταχοῦ παρὼν ὁ θεὸς τρέχει στὶς ψηλὰς κορυφὰς, τρυπᾶνε κ' ἀνοίγει δρόμο μέσα στὰ δάση, κατεβαίνει κοιλάδες καὶ γλυστράει στὰ δάση τους.

Στὰ μεγαλοπρεπῆ καταπράσινα καταφύγια τοῦ τὸν συνήτησε ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων, κ' ὁ Πάν τὸν ἐγύμνασε στὴν μαντιθούμνη. Ὁ Πάν ἔπαιζε σύριγγα, ὁ Ἀκὴ καὶ στὴ μουσικὴ, μαζὶ μὲ τὴν Νύμφη πολλῶν τῶν ὀρμηγῶν· ὁ γυιὸς τῆς Ἀητοῦς συναρμολόγησε καὶ τὰ δυὸ κ' ἔφτιαξε τὴ λύρα, κ' ἀντικατέστησε μὲ νεῦρα τὶς χορδὲς τῆς πού ἦταν ἕως τότε τρίχινης.

Ξαναγύρισε στὸν Ὀλύμπο μὲ τὸ ὄμμα τοῦ πού τὸν τραβοῦσαν ἀνὰ τοὺς αἰθέρας οἱ κύκνοι. Ἡ λύρα του ἔφαλλε τὸν ὕμνον τῆς Ἀνοίξης· στὸ ἀντίκρουσμά του τ' ἀηδοῦντα κ' ἄλλα πουλὰ κ' ἡ φύσις ὁλόκληρη γιωρτάζανε τὸ ξαναγύρισμα τοῦ θεοῦ τῆς ἀρμονίας καὶ τοῦ φωτός. Καὶ ξαναπῆγε στὴν Ἀρκαδίαν, ἀλλ' ἐδοκίμασε πότε πόνον τρομερό:

Περιεπλανᾶτο κοντὰ στὸν ποταμὸ Λάδωνα ὁ Ἑρμῆς, ὁ μικρὸς γυιὸς τῆς Ἀφροδίτης, σκορπίζοντας ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὰ δέ-

λη τῆς πανίσχυρης φαρέτρας του. Ἀλλ' ὁ Ἀπόλλων πού τὸ εἶχε παρμένο ἀπάνω του, ὕστερ' ἀπὸ τὴν κατανίκησι τοῦ Πύθωνος, τὸν κοροῖδευε λέγοντάς του ἔτι δὲν ταυριάζανε σ' ἕνα μικρὸ παιδί σὺν ἐκείνῳ, τέτοια ἐπικίνδυνα ὅπλα, σὺν αὐτὰ πού κρατοῦσε, κ' ὅτι θάκανε καλὰ νὰ προκαλῇ ὅποιους ἔρωτες ἤθελε, ἀλλ' ὅχι ὅμως καὶ νὰ κανὴ τὸν ἀντρα.

Θύμωσε ὁ πανίσχυρος μικρός, κ' ἀπήτησε:

—Ὁ Φοῖβε, τὸ δικό σου τόξο πλῆγώνει ὅλους μὰ τὸ δικό μου θὰ πλῆγῳσῃ καὶ σένα.

Ἐτάνυσε τὰ ἀδρά τοῦ φτερά, διέσχισε σὺν ἀστρατῇ τὸν ὀρίοντα, ἔφθασε σὲ λίγο στὴν σκιερὴ Ἀκρόπολι τοῦ Παρνασσοῦ καὶ πῆρ' ἀπ' τὴ φαρέτρα τοῦ δυὸ δέλη, πού εἶχαν διαφορετικὴ ἰδιότητα: Τὸ ἕνα ἦταν ἐπὶ χροῦ κ' ἔλαμπε ὁ ὀξεία αἰχμή του· ὅταν μπηγότανε στὰ εὐαίσθητα στήθη τῶν ἀθανάτων ἢ τὸν θνητῶν προκαλοῦσε τὸ ἀγιάτρευτο πάθος τοῦ ἔρωτος. Τὸ ἄλλο ἦταν ἀμβλύ καὶ μολυβένιο· ἀπὸ κάθε στήθος πού ἀγγίξε, φυγάδευε τὴν ἀγάπη, κ' ὁ ἀνθρώπος δὲν ἀγαποῦσε ποτέ.

Τὶς ὁδὸς τοῦ Λάδωνα ποταμοῦ λαμπραῖνανε τὰ κάλλη τῆς Δάφνης, τῆς κόρης του, καὶ τῆς Γῆς, καὶ γι' αὐτὴν αἰσθάνθηκε τοὺς πρώτους λυγμούς τῆς ἀγάπης ὁ θεὸς τοῦ φωτός. Ἀλλ' ἐκείνη τὸν ἀπέφυγε καὶ τίποτε δὲν τὸν ὤφελουσε τὸ μεγαλεῖο τῆς ἡλικίας τοῦ λαμπρότητος. Ὁ Ἑρμῆς εἶχε μῆξει τὸ χρυσόμεινον δέλος ἐως τὰ κατὰσθα τῆς καρδίας τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐνῶ στὴν καρδίᾳ τῆς νύμφης εἶχε χαμένο τὸ μολυβένιο καὶ τὴν εἶχε κάνει ἀνέρασθη.

Ἐρευνε ἐκείνη μακρὰ ἀπ' τὸν λαμπρὸ θεό, καὶ πληγώμενος αὐτὸς κυνηγοῦσε τὴν ἀσυγκίνητη νύμφη, πού εἶχε καταδικάσει τὸν ἑαυτὸν τῆς σὲ αἰώνια πορθεῖν, σὺν τῇ Ἀρτεμίδᾳ, φλόγα ἄσβεστη ἔτρωγε τὰ στήθη τοῦ ἐρωτευμένου θεοῦ, πού ἐπυρπολοῖτο ἀπὸ τὸ ἴδιο τοῦ αἵσθημα, κ' ὁ θεὸς τοῦ Πόθου γελούσε μ' αὐτὴν τὴν ταπείνωσι τοῦ ἀλαζονικοῦ θεοῦ.

Τόνιζε σὲ ὑπερκόσμιον τραγοῦδι ὁ Ἀπόλλων τὴν ἐπταχρόδι λύρα του, ὕμνωντας τὰ κάλλη τῆς Δάφνης, καὶ τὴν ἀκούουθους στὴν τρελλὴ τῆς φυγῆς προσπάθειαν νὰ λυθῇ τὸν πάγο τῆς ἀδιαφορίας τῆς. Ἐφῆλνε τὸν θαυμασμό του πρὸς τὴν κόμη τῆς, πού, δεχμένη σὲ πλοκάμους μελιχρῶτος, μισοσκέπαζε τοὺς ὤμους τῆς, πού μοιάζανε σὺν νὰ ἦταν φτιαγμένοι ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο, πρὸς τοὺς γλουτοὺς καὶ τὸν τραχὺ τὸ φτιαγμένο ἀπὸ φιλήματα φλογερά, πρὸς τὸ θεοῦ κορμὶ τῆς πού πλάσθηκε ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῆς αὐγῆς καὶ τοῦ γαλακτος, πρὸς τὰ μάτια τῆς πού ἀμιλλῶντο μὲ τ' ἀστρά. Ἀλλοῖμονο, ἀσυγκίνητη ἡ Δάφνη ἀπομακρύνονταν. Μῆτε τὸ πάθος πού τὸν πυρπολοῦσε, μῆτε ἡ ἀστροφειὴ καλλομένη του, μῆτε τὸ οὐράνιο του τραγοῦδι τὴν συγκινούσαν. Φτέρωνε ὁλοένα τὰ πόδια τῆς καὶ τὸ ἀραχνόφαιτο φερόμα τῆς ἐτυλίχθηκε καὶ τῆς ἐξέφυγε κατὰ τὴν μανιῶδη φυγῇ τῆς. Τὰ μέλη καὶ τὰ θεῖα τῆς κάλλη ἀσπράσανε τότε γυμνὰ μπροστὰ στὰ ἐκθαμβὰ μάτια τοῦ Φοίβου, τὰ μέλη τοῦ ὁποῦ διέτρεξε ἡδονικὴ φρικίασι σ' ἐκείνην τὴν ἀσυλλήπτῃ ὀπτασίᾳ· ποτέ ἄλλοτε ἡ σμίλη τοῦ Πλάστου δὲν εἶχε σφυρηλατήσῃ παρόμοιο μεγαλοῦργημα.

Τυφλώνεται ἀπ' τὸ πάθος ὁ ἀνίκητος τοξότης, κ' ἔχοντας συνεργούς τὰ φτερὰ τῆς ἀγάπης, κυνηγᾷ, ἀπὸ βέλος τοῦ χυτέρου, τὴν θαυμασία νύμφη. Ἐνα ἡμᾶ ἀκόμα κ' ἐκείνη ἠπάτερε στὶς μυροδολὲς ἀγκάλες του. Ἡ λύρα τοῦ ἀφῆνε τὸς παθητικώτερος ἤχους. Τὰ μαλλιά τῆς κυματίζονε θωπεύοντας τὸ πρόσωπό του κ' ἀνακατείνονται μὲ τὴν φλογώδη πνοή του· ἡ Δάφνη χάνει τὴν δύναμι ν' ἀντισταθῇ, τὰ μέλη τῆς παραλύνονται, ἐνῶ ὁ θεὸς τοῦ φωτός πυρπολεῖτ' ἀπὸ αἴγλη. Σφίγγει τώρα στὴ δυνατὴ ἀγκυλιά τῆς τὴν ἀγνὴ παρθένα ὁ Ἀπόλλων, κ' ἐπρόκειτο νὰ νικήσῃ τὴν ἀντίστασιν τῆς, ὅταν ἡ Γῆ, πού εἶχε ἀκούσει τὶς ἀπεγνωσμένες

κραυγὰς τῆς θυγατέρας τῆς, ἀνοίξε τοὺς κόλπους τῆς νὰ τὴν κρύψῃ σ' αὐτοῦ.

Βαρεῖα νάρκη ξεχνεῖται σὲ θεαπέσια μέλη τῆς νύμφης. Τὸ ἀδρὸ στήθος τῆς ἀρχίζει νὰ τὸ σκεπάζῃ λεπτὴ φλύδα πρασινοπῆ. Τὰ μπάστα της μεταμορφώνονται σὲ κλαδία χλοερά. Τὰ ρόδινα δάκτυλα μακραίνουνε καὶ μεταβάλλονται σὲ κλωνάρια καὶ φύλλα. Οἱ γάμπες σκληραίνουνται καὶ τὰ πρὶν φτερωτὰ τῆς πόδια καρφώνονται στὸ ἔδαφος καὶ κολῶναι σ' αὐτὸ μὲ δυνατὰς ρίζες. Μόνον ἡ κορυφὴ τῆς διατηρεῖται τρυφερὴ καὶ τὸ φύλλωμά της ἀδρὸ, σὺν τὴν μορφῇ καὶ τὰ μεταξένια μαλλιά της.

Ἐπεσε τότε γονατιστὸς ὁ θεὸς κ' ἀγκαλιάζοντας τὴ θεῖα νύμφη πού ἦταν μεταμορφωμένη τώρα σὲ φυτὸ δάφνη, ψιθύρισε:

—Ὁ, θεαπεσία νύμφη ἐσύ, δὲν ἤμπορεῖς νὰ γίνῃς πιά γυναῖκα ἑνὸς ἐρωτευμένου θεοῦ· θὰ γίνῃς ὅμως δένδρῳ τοῦ ἱεροῦ καὶ σύμβολο δόξας κ' ἀγνότητος. Σὺ θὰ συμβολίζῃς ἀπὸ σήμερον τὸν χαρμόσυνον ὕμνον τῆς νίκης, κ' ἡ κορυφὴ σου θ' ἀκμάζῃ αἰώνια...

Κι' ἡ δάφνη κούνησε τὸ ἀδρὸ της κεφάλι σὺν θείον παῖαν, δείχνοντας ἔτσι πῶς δεχότανε ν' ἀντιπροσωπεύῃ τὴν δόξαν καὶ νὰ στεφανώνῃ τὴν νίκην.

★

Ὁ Φοῖβος - Ἥλιος, αὐτὸ τὸ πελώριο μάτι πού εἶνε προσηλωμένο ἀδιάκοπα ἐπάνω στὴ γῇ, εἶχε ἕνα παιδί, τὸν Φαέθωνα. Ὑπερήφανος κ' ἀνόητος τολμηρὸς ὁ νεανίας, πῶθησε νὰ διευθύνῃ μιά μέρα κ' αὐτὸς τὸ ἄρμα τοῦ λαμπροῦ τοῦ πατέρα στοῦ ὁποῖο ἦταν ζευγμένα τέσσερα ἀστραφτερά ἄλογα πού ξεφυσούσαν ἀπ' τὰ ρουθούνια τοὺς φλόγες καὶ φῶς. Εἶδε τὸν μεγάλον θεὸν πού ἐξάκοντιζε ἀπὸ καθεμερία ἀπέραντος πίδακες φωτός, καταλάγχε ἀπ' τὸ ἐπιδητικὸ μεγαλεῖο τῆς ἀκτινοβολίας τοῦ καὶ θέλησε νὰ παρουσιασθῇ ἐκεῖ κ' αὐτός. Πῆγε λοιπὸν στ' ἀνάκτορα τοῦ Φοίβου καὶ τοῦ εἶπε:

—Ὁ, κοινὸν φῶς τοῦ ἀπείρου, πατέρα Ἥλιε! Ἄν εἶμαι γνήσιος γυιὸς σου, δός μου τὸ μέσον νὰ τὸ δείξω στὸν κόσμον.

Ὁ πατέρας του ἔβγαλε ἀπὸ πάνω του τὴν φλογερὴ αἴγλη τῶν ἀκτίνων του, τὸν πῆρε στὴν ἀγκυλιά του καὶ τοῦ εἶπε: —Εἶσαι γνήσιος δικό μου παιδί καὶ τῆς Ἰκεανίδας Κλυμένης, τῆς συζύγου τοῦ Μέρποτος, τοῦ βασιλεῖ τῶν Αἰθιῶν. Ζήτησέ μου λοιπὸν καὶ θὰ σοῦ δώσω ὅ,τι κ' ἂν θελήσῃς. Στ' ὀρκίζομαι σὲ τὸ ἱερὸ ὕδωρ τῆς Στυγῆς, πού δὲν τὸ ἀντίκρουσα ποτέ μὲ τὰ μάτια μου...

—Δὸς μου, λοιπὸν, πατέρα, τὸ ὄμμα σου, νὰ τὸ διευθύνω μιά μέρα κ' ἐγώ.

Σ' ἐκείνη τὴν ἐπικίνδυνον ἀπάντησι ὁ Ἥλιος τρώμαξε. Ἀλλ' ὁ μεγάλος ὄρκος ἦταν ὁσμενός.

Ἡ τύχη σ' ἔκανε θνητὸ, τοῦ ἀπῆλθε, καὶ σὺ ζητᾷς δουλειὰς ἀθανάτων. Ὁ Οὐρανὸς στριφογυρίζει ἀκατάπαυστα καὶ μ' ἀδάσαστη δύναμι τὰ νεφὰ καὶ τοὺς ἀστέρας κ' ἐγὼ παλεύω μ' αὐτὸν διορίζων γιὰ νὰ μὴν ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν ὠρισμένη πορεία μου. Ἀλλὰ σὺ, ἀδύνατος κ' ἀπείρος, τί μπορεῖς νὰ κάνῃς ἐναντίον τῆς ὀρμῆς τῶν στοιχείων; Ὁ Λέων, ὁ Σκορπιός, κ' ὁ Καρκίνος, ἐχθροὶ πού πλανῶνται σὲ Σύνπαν, θὰ εἶνε ἐπικίνδυνας παιδὲς γιὰ σένα, κ' ὁ Ταύρος θὰ σε δροκολεῖ σὲ κάθε βῆμα τὸν ἀκανόνιστο δρόμο σου. Θέλεις δῶρο, Φαέθων, καὶ ζητᾷς τιμωρία. Κι' ὅμως θὰ σοῦ τὴν δώσω, γιὰτὶ δὲν μπορῶ νὰ πάρω πίσω τὸν ὄρκο πού σοῦ ἔδωκα.

Πῆγε τὸ γυιὸ τοῦ ν' ἀνέβῃ στὸ ἄρμα μὲ τὸ ὅποιον διέσχισε τοὺς αἰθέρας, κ' ὁ ἀσυλλόγιστος νεὸς ἐθαύμαζε ἀκόμα τὴν αἴγλη τοῦ πατρικοῦ τέθριππου, ὅταν ἔξαφνα ἡ Ἥως ἀνοίξε τὶς πορφύρεα πύλες τῆς ἀνατολῆς. Μπροστὰ στὴ ρόδινη μορφή της, τ' ἀστέρια φύγαν ἐντρομα, καταδιωκόμενα ἀπ' τὸν Ἀυγερινό, πού ἐξαφανίσθηκε τελευταίος. Οἱ Ὄρες ἔτοιμασαν τὸ ἄρμα τοῦ Ἥλιου κ' ἐξέφανε τ' ἄλογα πού ξεφυσούσαν φωτιά. Ὁ Φαέβος ἄλειψε τὸ πρόσωπο τοῦ γυιου τοῦ

μὲ φάρμακα θεῖα, γιὰ νὰ μὴν φλογισθῇ ἀπ' τὶς ἀκτίνες, καὶ παραδινόντας του τὸ ἄρμα, τοῦκανε τὶς τελευταῖες μ' ἀνώφελες συμβουλές.

—Κράτα δυνατὰ τὰ γκέμια καὶ μὴν ξερούγῃς ποτέ ἀπὸ τὴν ὠρισμένη τροχιά! τοῦ εἶπε. Τὰ λοιπὰ τ' ἀφήνω στὴ Μοῖρα, πού εἶνε κ' ἀπ' τοὺς ἀθανάτους ἀνώτερη.

Ἡ Τηθύς — ἡ μητέρα τοῦ Σύνπαντος — ἀνοίξε τὸν δρόμον τοῦ ἀπείρου καὶ τὰ φτερωτὰ ἄτια τοῦ Ἥλιου, παρασύρανε τ' ἄρμα ἀνὰ τὶς αἰθέριες ἐκτάσεις. Γρήγορα ὅμως καταλάβαινε τί πράγμα ἦταν ὁ ἀναβάτης τους. Βγήκανε τότε ἀπ' τὴν συνηθισμένη τροχιά κ' ἐκαπάζανε ὅπως ἠθέλανε. Γιὰ πρώτη τότε φορὰ ὁ Ἄρκτος ἐθαυμάζετο ἀπ' τὶς ἀκτίνες τοῦ Ἥλιου, καὶ γιὰ πρώτη φορὰ αἰσθάνθηκε ὁ Πόλος τὴν φλογερὴ του ἐπίδρασι στὰ παγωμένα του στέρνα, κ' ὁ Δράκοντας πού ἦταν ἐσπλωμένος ἐκεῖ, συνήλθε τότε ἀπ' τὴν αἰώνια νάρκη του.

Ὅταν ὅμως ὁ Φαέθων κῦτταξε κάτω κ' εἶδε τὸ ἀπέραντο χάος πού μεσολάβουσε μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς γῆς, τὸ πρόσωπό του ὠχρίασε, τὰ μάτια του σκοτεινίσανε, τὰ γόνυα καὶ τὰ χέρια του ἀρχίσανε νὰ τρέμουνε καὶ τὸ κλυδωνιζόμενο ἄρμα ἐξέφυγε περισσότερο ἀπὸ τὴν αἰώνια τροχιά του.

Ὑπολογίζει τὴν ἀπέραντη ἔκτασι πού ἔφθασε πίσω του, ἀλλὰ βλέπει πῶς ἦταν μεγαλύτερο τὸ ἀπείρο πού προβάλλει μπροστὰ του. Κυττάζει τὴν Ἀνατολή, ἀπ' τὴν ὁποία ἐκκίνησε, κ' ὅπου δὲν μπορεῖ νὰ γυρίσῃ πιά, καὶ τρομαγμένος ἀενίξει τὴ Δύσι, ὅπου τὸν φέρνει ὁ παράφορος δρόμος του. Περνώντας ἔπειτα μὲς ἀπ' τοὺς δυὸ φλογερούς βραχίονες τοῦ Σκορπιού, πού ἦταν ὠφωμένοι σὺν γιὰ ἕναν φοβερὸ ἐναγκαλισμό, χάνει τὰ τελευταῖα ὑπολείμματα τοῦ θάρρους του κ' ἀφήνει τὰ γκέμια. Ἐλεύθερα τώρα τ' ἄλογα τρέχουν ἀφηνιασμένα ἀνὰ τὸ ἀπείρον κ' ἄλλοτε τὸ ἄρμα γλυστράει πρὸς τὰ κάτω μ' ἱλιγγιώδη ταχύτητα, ἄλλοτε πηδαῖ στὰ πλάγια. Ἡ Σελήνη μνεῖ κατὰπλήκτη βλέποντας τὸ ἀφηνιασμά τῶν ἀλόγων τὸ ἀδελφὸς της. Τὰ νεφὰ πού τυρπολύνονται ἀπ' ἀκρὴ σ' ἀκρὴ βγάζουνε καπνοὺς πού σκοτεινιάζουνε τὸ στέρεμμα. Οἱ φλόγες σὲ λίγο πλημμυροῦνε τὴ γῇ, ὁ φλοῖος τῆς ὁποίας ξεραίνεται κ' ἀνοίγει. Πυρακτώνονται κ' ἀπανθρακώνονται τὰ δένδρα κ' ὅλα τὰ χόρτα οἱ πολιτεῖες ἐξαφανίζονται σὺν στρόβιλον τῶν οὐρανίων φλογῶν καὶ χάρες ἀπέραντες γίνονται σκῆνη. Μεταβάλλονται σὲ κάρβουνα τὰ βουνά, τὰ δάση καὶ τὰ ἡφαίστεια συμμαχοῦνε μὲ τὶς τεράστιες οὐράνιες φλόγες.

Ἀλλ' ἀρχίζει τώρα νὰ αἰσθάνεται τὴ φωτιά κ' ὁ Φαέθων ὁ ἴδιος γιὰτὶ τὸ ἄρμα τοῦ πατέρα του τὸ περιέβαλλε στρόβιλος φλογῶν. Χάνει τὶς αἰσθήσεις του καὶ τὸ αἶμα τρέχει στὶς φλέβες του σὺν ποτάμι φωτιάς, ἐνῶ τῆς Αἰθιοπίας οἱ κατόικοι γίνηκαν μαῦροι, ἐνῶ πρὶν ἦσαν λευκοί.

Στὰ ποτάμια, ἀντὶ γιὰ νερὸ τρέχει φωτιά καὶ κάθε λόφος μεταβάλλεται σὲ πύρινο κῶνο. Σχίσθηκ' ἡ γῇ κ' ἡ φωτιά, μπαίνοντας ἀπ' τὶς τρομερῆς χαράμδες, κατατρώμαξε τὸν βωσὶνὰ τοῦ Ἀδου κ' ἐφθασε ἐως τὰ ἀπρόσιτα Τάρταρα. Ξεραῖναν ὅλα θάλασσες καὶ φανήκανε κ' ἄλλα νησιά, ἐνῶ τὰ κῆτη ἐπέπλεον στὴν κοχλίζουσαν ἐπιφάνειαν τῶν νερῶν, κ' οἱ Νύμφες τῆς θάλασσας κρυδόνανε στ' ἀπόκρυφα ἄντρα τους. Φρίττει ἡ Γῆ, ἀνασηκώνεται μὲ κόπο, καὶ μὲ φωνὴ πού πνιγότανε σὺν καννὸ τῆς πυρπολούμενης σάρκας τῆς, ἱκετεύει τὸν μέγα Δία νὰ σώσῃ αὐτὴν καὶ τὸν Οὐρανὸν πού καιγόταν δόλγυρα.

Τρομερὴ ὀργὴ ἔπιασε τότε τὸν πατέρα τῶν ἀθανάτων, σ' ἐκείνη τὴν διαμαρτυρία της. Ἀνέβηκε στὴν ψηλότερη κορυφὴ τοῦ αἰθέρος, ἀπ' ὅπου συνήθιζε νὰ ἐπιβλέπῃ τὸ Σύνπαν, καὶ θέλησε νὰ συγκεντρώσῃ τὰ σύννεφα γιὰ νὰ ρίξῃ νερὸ καὶ νὰ χορτάσῃ τὶς φλόγες πού κατατρώγανε τ' ἀπείρον. Μάταια ὅμως. Ἀρπάζε τότε τὸν φοβερότερο ἀπ' ὅλους τοὺς

ΑΠΟ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ

—Ἐμένα μὲ συγχωρεῖτε. Καληνύχτα σας!

Ἡ ἴδια τυπικὴ καὶ κάπως ἐκνευριστικὴ φράσις, πού ἀκούαν τακτικά τὸν τελευταῖον αὐτὸν καιρὸ οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ πολεμικοῦ ἐκείνου καραβιοῦ, ἀπὸ τὸν συνάδελφόν τους Λε Μπρί, ἐπαναλαμβάνονταν μὲ τὸν ἴδιον αἰνιγματικὸν τόνο γιὰ μιάν ἀκόμη φορὰ.

Κάθε βράδυ, ἐδῶ καὶ περισσότερο ἀπὸ δυὸ μῆνες, λίγο μετὰ τὸ δείπνο καὶ τὴ στιγμή πού οἱ ναῦτες ἐμάζευαν τὰ σερβίτσια τοῦ φαγητοῦ ἐπάνω ἀπὸ τὸ στενὸμακρὸν τραπέζι τοῦ καρρὲ τῶν ἀξιωματικῶν, γιὰ νὰ φέρονται τὰ τραπουλόχαρτα ἢ τὸ σκάκι, ὁ ὑποπλοίαρχος Λε Μπρί σηκωνόταν ἀπὸ τὴ θέσι του, τακτοποιοῦσε τὴ στολή του, ἀφῆνε νὰ διαγραφῇ ἕνα χαμόγελο στὰ χεῖλη του καὶ ἀνοίγε τὸ στόμα του γιὰ νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ ἴδια τυπικὰ λόγια:

—Ἐμένα μὲ συγχωρεῖτε. Καληνύχτα σας!

Μετά, χαίρετοῦσε κανονικά καὶ διευθυνοῦσαν πρὸς τὴν καμπίνα του, ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν θάβαινε παρὰ μονάχα τὴ ὥρα τῆς ὑπηρεσίας του.

Ὅταν ὅμως ἡ ἴδια φράσις ἀκούσθηκε κ' ἐκείνο τὸ βράδυ, ὁ ὑπάρχων τοῦ πολεμικοῦ καραβιοῦ, πού ἐννοοῦσε νὰ γλυττήσῃ τὴν προαγωγή του σὲ ἀξιωματικὸν αὐτὸ μὲ μιά ντουζίνα μουκάλια σαμπάνιας, δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ περισσότερο:

—Μὰ ὡς πότε θὰ σὰς συγχωροῦμε, ἀγαπητὲ ὑποπλοίαρχε; ἐφώνασε. Δὲν ἐτελειώσατε ἀκόμη τὰ σχέδια τοῦ νέου τύπου πολεμικοῦ καραβιοῦ πού ἐφεύρατε;

Ἀδιαφορώντας ὁ Λε Μπρί γιὰ τὴν εἰρωνικὴ ἐρώτησι τοῦ ὑπάρχου καὶ τὰ χάρματα τῶν συνάδελφόν του, ἀρκέσθηκε πάλιν νὰ χαμογελάσῃ καὶ νὰ προσθέσῃ χαίρεταις:

—Ἐλπίζω σύντομα νὰ ἔχω τελειώσει, κύριε ὑπάρχε!

Κι' ἐνῶ διευθυνοῦσαν, ὅπως πάντα, γιὰ νὰ κλεισθῇ στὴν καμπίνα του, τὸ καρρὲ τῶν ἀξιωματικῶν ἐτρανταζόταν ἀπὸ τὰ γέλια τῶν συνάδελφόν του, πού ἐσχαλίζαν εἰρωνικά τὴν τρέλλα τοῦ Λε Μπρί ν' ἀσχολῆται μὲ τὴν σχεδίασι τοῦ νέου τύπου πολεμικοῦ καραβιοῦ, ὅπως ἄλλοι ἐφανταζόνταν.

Τὰ σχόλια ὅμως αὐτὰ ἔπαισαν ἐσθνικά ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, ὅταν ὅλοι ἐμαθάναν ὅτι ὁ ὑποπλοίαρχος Λε Μπρί ἔπαιρνε ἡμεριανὰ ἀδεία ἀπ' ἐυθείας ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Ναυτικῶν «ἕνα τὴν ἐκτέλεσιν εἰδικῶν πειραμάτων».

★

—Ὄστε ἡ τρέλλα τοῦ ἦταν πολὺ μεγαλύτερη ἀπ' ὅ,τι νομίζαμε, ἔλεγε εἰκοσι μέρες ἀργότερα ὁ ἴδιος ὑπάρχων

στοὺς ἀξιωματικούς τοῦ καραβιοῦ, δεῖχνοντάς τους ἕνα μπιλλιέτο τοῦ Λε Μπρί μὲ τὸ ὅποιο τὸν προσκαλοῦσε νὰ παρεμβῇ στὴν πρώτη δημοσίᾳ ἐπιδείξι «μίας πεποσουσκευῆς» του, πού θὰ γινόταν σὲ μιά πεδιάδα λίγα χιλιόμετρα μακριὰ ἀπὸ τὸ λιμάνι.

Ὅλοι ἐγέλασαν μὲ τὸ νέο αὐτὸ, πού καθόλου δὲν τὸ περίμεναν καὶ ὁ ὑπάρχων ἔσχιζε περιφρονητικὰ τὸ μπιλλιέτο. Τὴν ἴδια ὥστόσο ἡμέρα, ἕνα πρωῒν τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1

Όταν ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕ

Ένα κομματάκι απ' τη
ζωή μιας γυναίκας

Πρέπει πρώτα να σας πω ότι η ιστορία μου αρχίζει όπως το πιο συνηθισμένο έρωτικό ρωμάντζο. Απ' την πρώτη μας συνάντησι μου άρεσε, του άρεσα, αλλάξαμε όρκους αιώνιας αγάπης... Έάν εξασκολουθούσαμε την αγάπη μας όπως έπιθυμούσαμε και οι δύο μας, θα ήμουν σήμερα ή πιο ευτυχισμένη γυναίκα και ίσως ή πιο χαρούμενη αμά.

Γιατί συνέβη άραγε αυτό το άνόητο περιστατικό που κατέστρεψε δύο πεπρωμένα;

Μιά μέρα ανέκαλυψα ένα γράμμα του Ροζέ διευθυνόμενο σε μιάν άλλη γυναίκα. 'Ο άρραβωνιαστικός μου έγραφε ένα τέτοιο γράμμα που δεν άφηνε καμιάν αμφιβολία για την προδοσία. Μήπως δεν ήταν προδοσία το να στέλνει σε άλλη ένα γράμμα που ξεχειλίζει από τρυφερότητα, που κάθε λέξις του ήταν και μιά ύβρις στον έρωτά μας;

Είδοποίησα τον Ροζέ ότι δεν ήθελα πιά να τον ξαναδώ, ότι όλα τελείωσαν πιά μεταξύ μας και ήξερε αυτός το γιατί. Τρεις φορές προσεπάθησε να με ιδεί, να μου εξηγήσει, άλλ' ήμουν ανένδοτη. Σε τί έχρησιμους, σκεφτόμουν, μιά εξήγησις; Θα έπληγανε πιά θαθεία την καρδιά μου! Φοβόμουνα πρό πάντων για την αδυναμία μου... μήπως του τα συγχωρούσα όλα, ή υπερφάνεια ή μωρίς ή κ ο ρ ι τ σ ι ο υ τ ή ς τ ά ξ ε ω ς μ ο υ δεν το επέτρεπε.

Και σε λίγο, ο Ροζέ εξηφανίσθη. 'Η εικόνα του όμως έμεινε θαθεία χαραγμένη στη μνήμη μου... Δεν άργησα να μετανοιώσω για την σκληρότητά μου απέναντί του. Ποιος ξέρει, σκεφτόμουν συχνά, εάν δεν άπατήθηκα; Ποιος ξέρει εάν κι' οι δύο μας δεν ήμασταν θύματα παρεξηγήσεως; Πόσο υπέφερα τώρα! Γιατί να μην τον άφήσω να εξηγηθώ; Τί να άπέγινε ο Ροζέ μου; Κανείς δεν έμαθε ποτέ τίποτε γι' αυτόν.

Άρκετά χρόνια πέρασαν... 'Η πληγή της καρδιάς μου έπούλωθηκε. 'Ετσι φανταζόμουν τουλάχιστον. Με την έπιμονή των γονέων μου έδέχθηκα να παντρευτώ έναν άνδρα πολύ πιο μεγάλο από μένα, αλλά τόσο καλό, ευγενικό, που μ' έλατρευε, που κατάρθωνά κι' εγώ να τον συμπαθήσω. Πρό πάντων του χρωστούσα

εύγνωμοσύνη που μουδώνσε κάποιον σκοπό στη ζωή μου.

Δυστυχώς όμως αυτή ή ψυχική μου ήσυχία, ή φαινομενική ευτυχία, ήταν πολύ εύθραυστη.

Συνέβη κατά τας αρχάς Σεπτεμβρίου. 'Επέστρεφα από την Κιανή 'Ακτη, όπου τα γεγονότα μ' έκαναν να έπισπεύσω την αναχώρησί μου. 'Ο άνδρας μου, ανήσυχος για τις υποθέσεις του, είχε φύγει πρό δεκαήμερου. Στην Μασσαλία, ένας άνδρας άνέθηκε στο διαμέρισμά μου. Στο αντίκρουσμά του, το αίμα μου έπάγωσε.

—Ροζέ, ψιθύρισα.
—Έμεινε ακίνητος απ' την έκπληξι. Στο βλέμμα του υπήρχε μιά τέτοια έκφρασις πόνου που φαντάσθηκα ότι δεν ήταν άλλο παρά ή άντανάκλασις της δικής μου μετανοίας.

—Γιατί, μου είπε, δεν θελήσατε να εξηγηθώ;

Στόν διάδρομο, όπου είχαμε καταφύγει για ν' αποφυγώμε τους άδιακρίτους, μου εξήγησε ότι αυτή ή γυναίκα που την φαντάσθηκα ως αντίζηλο, δεν ήταν παρ' αμιά δυστυχισμένη παιδική του φίλη, που δριακόταν σε μία κλινική ψυχοπαθών. 'Από συμπόνια της έστειλε αυτά τα τρυφερά γράμματα.

—Αχ! Ροζέ, γιατί να μη μου τα γράψης όλ' αυτά;

—Προς τί; 'Η ψυχρότης σας με είχε άπελπίσει. Προτίμησα να φύγω μακριά. Πήγα στις άποικίες. Δεν θα με ξανασυναντούσατε πιά στη ζωή σας εάν δεν γινόταν αυτή ή έπιστράτευσις.

—Ροζέ, συγχωρήστε με. Δεν έπαφα ούτε στιγμή να σε άγαπάω. Σ' άγαπάω και τώρα τόσο πολύ!

'Η άπάντησίς του ήταν ν' άκουμπήση το δάχτυλό του στη θώρα μου...

Το τραίνο σταμάτησε. Κατέβηκε. Κι' εγώ δεν επέστρεφα πιά σπίτι μου...

ΤΕΑ ΡΙΜΙΝΙ

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΟΛΠΑ

Ο α μ ά ς έπιτρέψετε ν' άσχοληθώμε και λιγάκι με τον έαυτό μας. 'Οχι από έγωισμό, αλλά έπειδι ή δημοσιογραφική ζωή έχει τόσα άνέκδοτα και οι δημοσιογράφοι μεταχειρίζονται τόσα κόλπα κατά την εξάσκηση του επαγγέλματός των, που πάντα βρίσκει κανείς κάτι ένδιαφέρον ν' άφηγηθώ.

ΤΑ ΠΡΟΣΩΝΤΑ ΤΟΥ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Κάποτε, λοιπόν, ένας νεαρός δημοσιογράφος, νεόγυατος στο έπάγγελμα άλ-

λά τολμηρός, έμαθε πως ο διευθυντής του ήθελε να στείλη κάποιον για να παρακολουθήσει μιάν έπιστημονικήν άποστολή στην 'Ασία. Παρουσιάστηκε άμέσως στον διευθυντή και του έπρότεινε να στείλη τον ίδιον.

—Έχεις ξαναπάει λοιπόν στην 'Ασία και την ξέρεις; τον έρώτησε ο διευθυντής.

—'Οχι.

—Ξέρεις τότε το ποσόν που πρόκειται να τεθώ στην διάθεσί σου;

—'Οχι.

—Ξέρεις το δρομολόγιο που πρόκειται ν' άκολουθήση ή άποστολή;

—'Οχι.

—Τότε, λοιπόν, τί ξέρεις;

—Τόν έαυτό μου, άπήντησε ο τολμηρός ρεπόρτερ.

Είπε περιττόν να προσθέσωμε ότι έπροτιμήθηκε αυτός.

ΤΑ ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΠΕΛΛΟ

'Ενα άλλο άνέκδοτο άναφέρεται στο περίφημο Συνέδριο του Βερολίνου του 1878, κατά το όποιον έρρυθμίσθη το πολυθρύλητο άνατολικό ζήτημα. Μιά άγγλική έφημερίς έδημοσίευε καθημερινώς τα πρακτικά του Συνεδρίου, αν και οι συνεδριάσεις ήταν μυστικές. Πώς το κατάρθωνε αυτό;

'Ο άνταποκριτής της έφημερίδος αυτής, που ήταν κάποιος Μπλόβιτς έτρεχε υπό έπιτήρησιν. Οι συνάδελφοί του τον παρακολουθούσαν παντού όπου έπήγαινε, όταν έτρωγε και όταν έκοιμόταν, και όμως δεν κατάρθωναν ν' άνακαλύψουν το μυστικό του, τον τρόπο δηλαδή με τον όποιον έμάθαινε τα πρακτικά του Συνεδρίου και τα τηλεγραφούσε στην έφημερίδα του.

Πολύ άργότερα, ο ίδιος ο Μπλόβιτς άπεκάλυψε το μυστικό του, που ήταν απλοστόστο : με τα τεράστια οικονομικά μέσα που είχε στην διάθεσί του κατάρθωνε να δωροδοκήση τον γραμματέα του Συνεδρίου, που του έδινε τα πρακτικά.

—Εως εδώ δεν είναι τίποτε το σπουδαίο. Άξιοθαύμαστος όμως είναι ο τρόπος κατά τον όποιον ο γραμματέας του έδινε τα πρακτικά, χωρίς να καταλάβη τίποτε κανείς. Οι δύο αυτοί έτρωγαν στο ίδιο έστιατόριο, χωρίς να φαίνονται δ-τι γνωρίζονται καθόλου. Φορούσαν όμως έντελώς όμοια καπέλλα και τα κρεμούσαν το ένα κοντά στο άλλο. 'Ετσι, όταν έφευγε ο δημοσιογράφος, αντί να πάρη το δικό του έπαιρνε το καπέλλο του γραμματέως, μέσα στη φόδρα του οποίου έβρισκε δακτυλογραφημένα τα πρακτικά του Συνεδρίου.

ΘΑ ΒΑΛΩ ΤΙΣ ΦΩΝΕΣ

Τέλος, το έξης δημοσιογραφικό κόλπο, θα το θυμόνται πολλοί διεθνείς ρεπόρτερ, γιατί συνέβη στη Ρώμη, εδώ και πενήντα περίπου χρόνια.

Στη μεγάλη έκκλησία της Σάντα Μαρία έπρόκειτο να τελεσθώ ένας πριγκηπικός γάμος. 'Εκείνη την εποχή οι δημοσιογράφοι δεν είχαν έλευθέραν έσοδον παντού, όπως γίνεται σήμερα. Ένας ρεπόρτερ, λοιπόν, κατάρθωνε από θραύς να κρυφτή στην έκκλησία, έμεινε δηλ τη νύχτα εκεί μέσα και το πρωί της επομένης, κρυμμένος πίσω από μιά κολώνα, παρακολούθησε όλη την τελετή. Την τελευταία όμως στιγμή που έπρόκειτο να φύγη, τον πλησιάζει ένας απ' αυτούς που είχαν την έπιτήρησι της τάξεως και του ψιθυρίζει:

—Τί θέλετε εσείς εδώ; Είσαθε υπό κράτησιν!

'Ο δημοσιογράφος τα χάνει για μιά στιγμή, αλλά μετά άπαντάει με αθά-δεια:

—'Αν με συλλάβετε θα δώλω τις φωνές και θα δημοσιεύσω σκάνδαλο!

Τότε ο άλλος, τρομοκρατημένος μπροστά σε τέτοιαν άπειλή, τον άφησε να φύγη, και ο ρεπόρτερ έκαμε πρώτης τάξεως έπιτυχία στην έφημερίδα του.

Ο ΚΑΛΑΜΟΣ

ΣΟΡΠΡΑΪΖ-ΠΑΡΤΥ

Είς την άριστοκρατικήν οίκίαν της όδοις Πατριάρχου 'Ιωακείμ άνηγγέλθη σορπράϊζ-πάρτυ. 'Ισον δέ έλληνικόν σορπράϊζ-πάρτυ, ως γνωστόν, καταβολή ρεφενέ, ανάλογα με το ποσόν του οποίου λαμβάνει ή όχι διαστάσεις τό... πάρτυ. Ένας άκριβολόγος, σεβόμενος την σημασίαν των λέξεων, θα ήταν συνεπέστερος προς την πραγματικότητα αν το άνόμαζε ρεφενέ-πάρτυ. 'Αλλά οι 'Ελληνες άποστρεφόμεθα εκ φύσεως την ακριβολογίαν.

Είς το έλληνικόν σορπράϊζ-πάρτυ συμβαίνουν τα έξης άγγλοπρεπέστατα: Καλείται έσύ. Καλείς έσύ τον φίλον σου. Και ο φίλος σου καλεί τον φίλον του με την φίλην του. Περιορισμός σ' αυτό δεν υπάρχει κανείς σχεδόν, αφού πάς καλούμενος στο γλέντι, θα το πληρώση προκαταβολικώς. Ουδείς πρόκειται να φάη τζάμπα. 'Ετσι; 'Αρα, έφ' όσον έπληρώσες, δάξεις το καπέλλάκι σου στραβά, παίρνεις όδον και άριθμόν και... γεια σας κι' ήρθαμε!

'Αγγλίσ εκ γενετής, άνατρεφείσα με τας αούτηρας παραδόσεις του Μπύθουλα ή λαίδι Σουσου, έσυγχίστηκε όλίγον όταν έμαθε αυτές τις λεπτομέρειες.

—Θα πλερώσουν;

—'Αλλά;

—'Αστέιο πράμα! Σάματι δεν έχω λεπτά έγώ, να τους γλεντήσω;

—Ναι, αλλά, τότε αυτό λέγεται άπλως γλέντι. Δεν είναι σορπράϊζ - πάρτυ. 'Αν θέλετε να το κάνετε έτσι, μαντάμ Σουσου, γίνεταί.

—Γλέντι;

—Μάλιστα.

—'Οχι; όχι! Προτιμώ το σορπράϊζ - πάρτυ. 'Ολη ή άριστοκρατία κάνει πάρτυ. Ούτε συζητήσις!

—'Υστερα...

—Τί πράμα;

—Είστε και σαρακοστή όμως.

—Την σαρακοστή την κυττάζουν οι πτωχοί άνθρωποι και οι τσοκαρίες! Μά, κύριε Λεωνίδα! Μά, μουσιού Λεωνίς! 'Επιτρέπεται να διιλής περί σαρακοστής σε ένα σπίτι άνοικτό; Νηστεύει ο πτωχός κόσμος, Λεωνίδα μου! 'Οι άριστοκράτες σαν και του λόγου μας κάνουν δ-τι τους γουστάρει, άνόητε άνθρωπε!

Ούτως έχόντων των πραγμάτων δεν είναι καθόλου περίεργον πως το άριστοκρατικόν σορπράϊζ - πάρτυ της μαντάμ Σουσου είχε τόσο άπρόοπτον εξέλιξιν. Κα-

άρην εβούξε ο κόσμος. 'Από στόμα σε στόμα και από πρόσκλησι σε πρόσκλησι, έφτασαν να καλούνται μεταξύ τους πρόσωπα που δεν είχαν και πολύ μεγάλη γνωριμία με την μεγάλην άριστοκρατίαν σαν της όδοις Πατριάρχου 'Ιωακείμ.

—Θάρης, Νίκο;

—Πού;

—Στης μαντάμ Σουσου.

—Είστε σορπράϊζ, είπες;

—Ναι. Τρακόδες δραχμές.

—Καλό σπίτι;

—'Ετσι λένε. Είπε μιά ζωντοχήρα που κάνει πολύ θόρυβο τελευταία στον καλό κόσμο. 'Ενωείς, την παίρνουν και λίγο στον μεζέ.

Και ο κ. Νίκος έσπευσε να διαδιδάση την πρόσκλησιν άλλω!

—'Ερχεσαι, Γιάννη;

—Πού;

—Στης μαντάμ Σουσου.

—Είστε σορπράϊζ;

—Ναι. Τρακόδες δραχμές.

—Καλό σπίτι;

—'Ετσι λένε. Είπε μιά ζωντοχήρα που κάνει πολύ θόρυβο τελευταία στον καλό κόσμο. 'Ενωείς την παίρνουν και λίγο στον μεζέ.

—'Ετσι, είπαμε, από κάλεσμα σε κάλεσμα, από φίλο σε φίλο, έγώ στην γάτα μου κι' ή γάτα στην ούρά της, έμαζεύτε! καν πολλοί άγγλοπρεπέστατοι 'Αθηναίοι πρόθυμοι να ρεφενίσουν. 'Ο 'Ελλην γοητεύεται απ' τους θαυμασίους αυτούς λογαριασμούς, όπου συνεννοείσαι άγγλιστί, γλεντάς έλληνιστί και πληρώνεις γερμανιστί — ο καθένας τα δικά του, δρε παιδιά.

Φίλος της Σουσου, άπένταρος άριστοκράτης, άνέλαβε την συγκέντρωσιν των χρημάτων και τας έτοιμασίας. 'Ηταν δέ ή Σουσου έκεينو το θράδυ υπέρτορο έπιδηλτική και γοητευτική. 'Εξωμη τουαλέττα. Βεντάλια στο ένα χέρι. Χρυσά φασμαίν στο άλλο. Και έπερίμενε τους καλεσμένους της που άρχισαν να καταπλέουν νωρίς - νωρίς μάλιστα.

—'Ορίστε! 'Ορίστε.

—Καλησπέρα σας.

—Περάστε, παρακαλώ, εις τα σαλόνια μου. Τότη! Φρόνιμα, Τότη! Βιεν! Δεν σου είπα να γαυλιγής και να δαγκώνης μόνο τους πτωχούς; 'Οι κύριοι είναι καθώς πρέπει! Με συγχωρείτε, κύριοι, περάστε και καθήστε στίς πολυθρόνες μου. Μη ντρέπεσθε!

'Αλλά παρ' όλη την φαινομενικήν περιποιητικότητα της έβραζε από μέσα της ή Σουσου. Διότι έβλεπε ότι ο κόσμος που έρχόταν ήταν έντελως άγνωστος. Διότι οι πρώτοι κληθέντες συνέβη να μην έλθουν. Και ήλθαν μόνον κάτι... μακρυνοί συγγενείς και φίλοι, και φίλοι των φίλων των κληθέντων, κάτι μούτρα άγνωστα, μυστηριώδη, άπορούνα. 'Εκτύταζε ο ένας τον άλλον και έξερόδινε. 'Εκτύταζε όλους μας ζι ή Σουσου και έπήγαινε να σκάση. 'Εξανακτύταζαν οι ρεφενίσαντες άλλήλους και έξεροκατάπιαν. 'Αδμονία. Στενοχώρια. 'Αδιέξοδον. 'Αρηχανία. 'Εκάντιν-ζαν κι' εξανακάντιζαν παύλα. 'Αλλά έδυόζοντο εις θαρείς ρεμδαμούς. 'Αλλοι έκαναν εμβριθείς δόλτες επί δολτών. 'Αντήλλασαν παγερά θλέμματα μεταξύ τους. 'Εδέχοντο και έστελταν παγερές ματιές στην πυργοδέσποιναν. Και όλοι έπερίμεναν τον μπουφέ στίς συμφιλιατικές ιδιότητες του οποίου έκρέμασαν όλες τις έλπίδες των. 'Αλλως τε, έπληρώσαν τρακοσάρι, διάολε!...

Όπου κάποτε ήλθαν τα φαγητά και οι μεζέδες. Οι ρεφενίσαντες έπεσαν επάνω με βουλιμίαν κοράκων, πράγμα που έηγρίωσε την Σουσου:

—Κύριοι!

—Τί συμβαίνει;

—Κυρίες!

—Τί τρέχει, μαντάμ;

—Παρακαλώ! Τί είναι αυτό το πράγμα; 'Ορίστε μας! Νομίζετε πως βρίσκει-σθε σε κανένα σπίτι απ' αυτά που ξέρετε; 'Ορίστε μας!

Στόματα γεμάτα, μάγουλα φουσκωμένα, μάλιστα κατάπληκτα έγυρισαν προς τών Σουσου, που έτρεμε δολόκληρη.

—Τί ένωείτε, μαντάμ;
—'Ενωώ ότι να τρώτε σαν κύριοι και όχι σαν τίποτις πεινασμένοι!

—Πώς; Πώς; Πώς;

—Αυτό που σας λέω! Αυτός ο δολός ο Λεωνίδας έπήγε κι' έκάλεσε ανθρώπους κακοανατεθραμμένους! 'Ετσι φαίνεται!

Το τί έγινε εινε άπερίγραπτον. Μερικοί έδρόνησαν κάτω πηρούνια και μαχαίρια. 'Αλλοι έμειναν έμβρόντητοι. Οι άναίδεστεροι όμως δεν έστενοκρήθηκαν:

—'Ακουσε, κυρά μου!...

—'Η Σουσου έκίτρινισε:

—Κυρά μου!

—'Ο άναίδης έπέμενε:

—Πληρώσαμε τρακοσάρι, μαντάμ, για το πάρτυ. Θα φάμε! 'Αμ' τί θα κάνωμε; 'Η μπας και το κάνετε έπιχειρήσι εδώ μέσα!

—'Η Σουσου έπρασίνισε:

—'Αναίδεστατε!

—Πλερώσατε!

—Εξώ!

—Μωρέ, τί μας λές!

Οι άλλοι καλεσμένοι συνήλθον από την κατάπληξιν. Και έπειδι το κρασί είχε χτυπήσει ήδη τους περισσώτερους, έλαδον τών λόγων:

—Φέρε, μαντάμ!

—Μεζέδες!

—Κρασί!

—Δεν μάς την σκάς!

—Λυσάσαμε τις πείνας.

—Δεν φάγαμε ούτε για ένα εκατοστά-ρικο! Μ' ένα τρακοσάρι τρώει δολόκληρος λόχος! Μπρός! Φαί!

—'Ω, Θεέ μου! Τί άίσχος! Τί όνειδος!

Πώς να σε περιγράψω εδώ, ευαίσθητη και άξιοπρεπέστατη και άγγλοπρεπέστατη μαντάμ Σουσου, μπροστά σ' αυτή την έκρηξη της έλληνικής άναίδειας. Ξέρω. Δεν είναι για τα λεπτά, μαντάμ. 'Εσύ ήβλησες να προσφέρης κάπως ευγενικά πράγματα. Λεπτή κουζίνα. 'Αριστοκρατική. 'Η πολυφαγία εινε ίδιον του χυδαίου όχλου. 'Ηταν δυνατόν ποτέ στο σπίτι το δικό σου να δγούν άρνια και γουρουνόπουλα και ψησταριές που όνειρεύεται ο πεινασμένος στόμαχος του 'Ελληνος;

—'Εδάγκασε τα χείλη της ή Σουσου. 'Εξαλάσθηκε για μιά στιγμή. 'Αν ώρισε τρακόδες δραχμές την συμμετοχήν στο σορπράϊζ ήταν για λόγους άξιοπρεπείας. Και αν τα φαγητά που έβγαλε ήσαν όλγα και έκλεκτα ήταν για λόγους άριστοκρατίας. Δεν έφανταζόταν ποτέ ότι άριστοκράται άνθρωποι θα είχαν ανάγκη από τον περίδρομον για να χορτάσουν. 'Εφ' ώ και έξεραγχη:

—Σαν δεν ντρέπεστε! 'Ενόμιζα πως είχα να κάνω με κυρίου! Και όμως, βλέπε, δυστυχώς, ότι έχω να κάνω με χαμάλδες!

—'Ω!

—'Α!

—Πώ! πώ!

—'Εξω πεινασμένοι! Να πάτε σε καμιά ταβέρνα να φάτε. Το σπίτι το δικό μου δεν είναι για τσοκαρίες! 'Ορίστε μας!

Οι ρεφενίσαντες στο σορπράϊζ της Σουσου ήπείλησαν για μιά στιγμή να πάρουν μαζί τους τα πιάτα. 'Αλλά κατόπιν άπεφάσισαν να της υποβάλουν μήνυσι επί άπάτη. Και έφυγαν εν εξάλλω καταστάσει ενώ ο Τότης τους έγαυλιζε πλέον άγρίως τη προτροπή της κυρίας του:

—Γελοίοι! Βρωμιάρδες! Είχα ανάγκη έγώ να φάω τα λεπτά τους! Σαχλοί!...

Και ούτω έληξε το θαυμάσιον και έληνικώτατον σορπράϊζ της μαντάμ Σουσου.

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΤΙ ΕΙΝΕ Ο ΕΡΩΣ

* 'Ο έρως είναι ή αρχή, ή αίτία και ο σκοπός κάθε μεγάλου, ωραίου και αλγε-νούς.

* 'Α λ φ. Κ α ρ ρ
* 'Ο έρως είναι το πεπρωμένον των γυναικών.

Σ α κ ό μ η

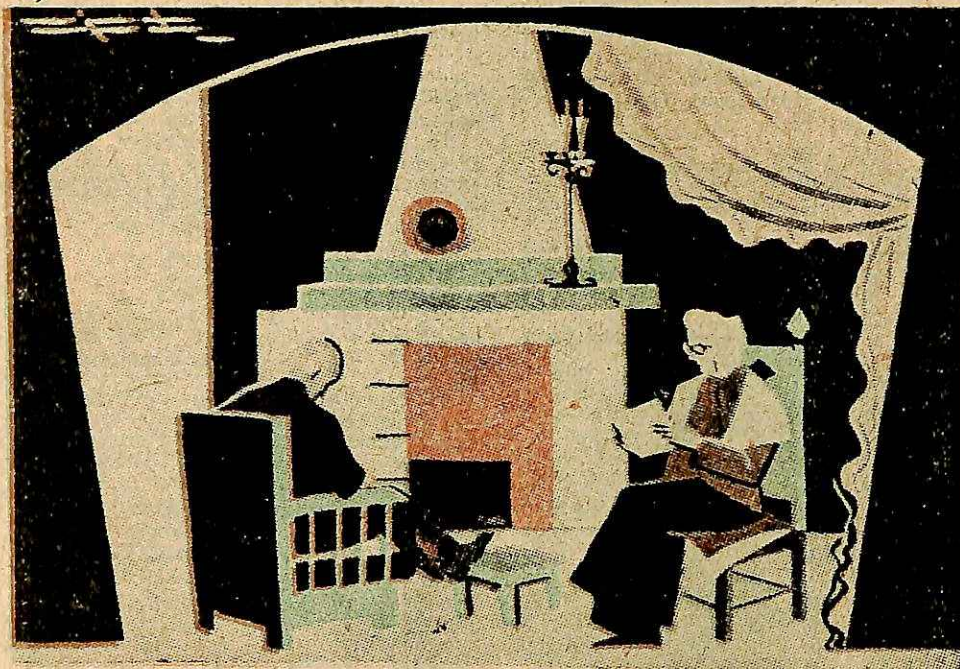

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Μια πολύ συγκινητική και σχεδόν μυθιστορηματική σκηνή έγινε την περασμένη Τετάρτη σ' ένα κοσμικό κέντρο του Βελιγραδίου. Μία ρωσίδα πριγκήπισσα, ή 'Ολγα Σαπούνσκαγια, που εινε εκεί εγκατεστημένη από χρόνια, έρισκόταν εκείνο το θράδυ σ' ένα νυκτερινό κέντρο της γιουγκοσλαβικής πρωτεύουσας, όταν είδε να μπαίνει μέσα ένα παιδάκι δεκαπέντε χρονών μ' ένα πανεράκι λουλούδια και να περιφέρεται μεταξύ των θαμώνων για να τα

πουλήση.

'Η πριγκήπισσα το φώναζε κοντά της και αφού αγόρασε μερικά λουλούδια, το ρώτησε πως το λένε. 'Ο μικρός άπήντησε πως λέγεται 'Ιβάν και άφηγήθηκε τη σύντομη αλλά περιπετειώδη ιστορία του. Προτού όμως τελειώσει, ή πριγκήπισσα το άρπαξε στην άγκαλιά της και άρχισε να το καταφιλή, άποκαλώντας το παιδί της. Και ήταν πραγματικά το παιδί της, που το είχε χάσει εδώ και δέκα χρόνια, όταν δριακόταν στη Ρουμανία.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ
ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΑΡΑΓΡΑΦΕΤΑΙ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΣΚΕΤΣ Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

Εικονογράφηση ΣΤ. ΟΡΦΑΝΙΔΗ

ΔΙΑΝΟΜΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ
ΕΚΕΙΝΟΣ : 75 χρονών.
ΕΚΕΙΝΗ : 70.

ΥΠΟΘΕΤΙΚΟΙ ΕΚΤΕΛΕΣΤΑΙ
ΧΡ. ΝΕΖΕΡ
ΑΝΘΗ ΜΗΛΙΑΔΟΥ

(Η σκηνή σ' ένα μεγάλο σαλόνι γερασμένου γούστου. Εκείνος, κοντά στο τζάκι, ξαπλωμένος σε μία πολυθρόνα, έχει στηλώσει εκπληκτικά τα μάτια στα κόκκινα ξύλα. Εκείνη, αντίκρυ του, διαβάζει απορροφημένη ένα βιβλίο.

Το ραδιόφωνο, η μόνη μοντέρνα επίσκεψις που έχει δεχθεί το σαλόνι έπειτ' απ' την πιανόλα, συγκεντρώνει από αναμνησία να που μεταφέρουν ακριβώς την ήχητική έκφραση των συναισθημάτων του Έξωτισμού, σε τέμπο καριόκας με ακουστικό φόντο το δοξάριον «τάμ-τάμ»).

ΕΚΕΙΝΟΣ : Τζένι... δεν «κλείνεις», παιδί μου, αυτή τη θάρρα μουσική;

ΕΚΕΙΝΗ : Είναι ο η μ ε ρ ι ν ή, Γι' αυτό μάς φαίνεται θάρραρη.

ΕΚΕΙΝΟΣ : Τι θέλεις να πής;

ΕΚΕΙΝΗ : Πώς έμεις δεν την καταλαβαίνουμε. Γιατί ζούμε στο «χτέρι».

ΕΚΕΙΝΟΣ : Φιλοσοφία είν' αυτό;

ΕΚΕΙΝΗ : Άλγεια!

ΕΚΕΙΝΟΣ : Το ίδιο κάνει. Η 'Αλήθεια

είναι ακατέργαστη φιλοσοφία!... (μικρή παύση). Πώς θα ήθελα ν' ακούσω ένα

βάλς του Στράους έπούτε τη στιγμή!... (τραγουδεί). Τά ράν πάμ... πάμ πάμ, πάμ πάμ... Τά ράν πάμ πάμ, πάμ πάμ, πάμ πάμ!

ΕΚΕΙΝΗ : (ένώ μέσ' στο θολό κουρασμένο βλέμμα της σπιθίζει ο πόθος). Πόσα λοιπόν πράγματα δέ μου θυμίζει αυτό το βάλς!

ΕΚΕΙΝΟΣ : Το πρώτο βράδυ που σε γνώρισα... στο χορό του «Δημοτικού»!...

Κι' αργότερα... τους ανακτορικούς χορούς που πηγαίναμε... Έγώ νεαρός υπολοχαγός... κι' εσύ τρυφερή κι' ολόδροση,

σωστή αιθέρια όπτασις μέσ' στις δόλυνες

κες τουαλέττες σου...

ΕΚΕΙΝΗ : (Βυθισμένη σε ρεμβή). Ναι... Κι' άλλα!... Κι' άλλα πολλά...

ΕΚΕΙΝΟΣ : (μεθυσιμένος από αναμνησεις)... Την πρώτη δειλή μου ζορολόγησι που σου την έκανα στο «φουαγιέ», με

ήχηρα χτυπήματα των σπιρουινών, ανεπίληπτης όπκλωσης, και άπταιστη καθαρεύουσα...

«Δεσποίνες, δεν είναι υπερβολή εάν είπω ότι είσθε η γοητεία προσωποποιημένη...».

Θυμάσαι;

ΕΚΕΙΝΗ : Ναι... Σάν όνειρο!...

ΕΚΕΙΝΟΣ : Αυτό το βάλς ήταν η υπόκρουσις της αγάπης μας... Η μελωδία που στροβίλιζε μία ολόκληρη εποχή στη

δίνη του ρυθμού!... (μικρή παύση). Και... θυμάσαι ακόμα τότε κι' άλλο... που νό-

μισα πώς σε φίλησε, ενώ απλώς είχε σκύψει να σου πη κάτι...

ΕΚΕΙΝΗ : Ναι!... Ήταν έξη χρόνια μετά το γάμο μας... Σ' ένα μι-καρέμ, που

είχε δοθεί για φιλοanthρωπικό σκοπό... Παρ' όλοιο τότε να μονομαχούσες με τον Ρενέ...

Το θυμάμαι καλά πώς αυτό το βάλς χορεύσαμε...

ΕΚΕΙΝΟΣ : Κι' η ιστορία του μοιραίου βάλς

δεν τελειώνει ούτ' εδώ!... Θυμάσαι τη ζήλεια σου με την Τερέζα;

ΕΚΕΙΝΗ : Πώς!... Αυτό το βάλς χορεύατε.

ΕΚΕΙΝΟΣ : Αυτό!... Και... θα σου κάνω μάλιστα και μιάν όμολογία!...

Δεν είχες άδικο τότε!...

ΕΚΕΙΝΗ : Τό ξέρω. Ή Τερέζα κι' ε-

σύ... δεν είχατε καθόλου άδωδες σχέσεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ : Πώς το ξέρεις; Ποτέ δε

στο είπα.

ΕΚΕΙΝΗ : Ήμουν πεπεισμένη γι' αυτό (σε λίγο). Την αγαπούσες...

ΕΚΕΙΝΟΣ : Με άλλου είδους Έρωτα. Με

μια φλογερή αγάπη που ήταν μόνο πάθος και τίποτ' άλλο... έσωτερικώτερο.

ΕΚΕΙΝΗ : (ξερά) : Όπως κι' εγώ τον Ρενέ!

ΕΚΕΙΝΟΣ : (τρομαγμένα) Τι;

ΕΚΕΙΝΗ : Λέω. Όπως αγαπούσα κι' εγώ το Ρενέ!

ΕΚΕΙΝΟΣ : Αγαπούσες το Ρενέ;

ΕΚΕΙΝΗ : Μα φυσικά! Πίστεψες ποτέ

πώς πράγματι δεν είχαμε σχέσεις;...

ΕΚΕΙΝΟΣ : (σηκώνεται επάνω με πολυ κόπο) Κακούργα!... Έλεεινή γυναίκα!... Τιποτένια!...

ΕΚΕΙΝΗ : Σε σύγχυσε λοιπόν αυτό τόσο πολύ; Κι' ύστερ' από τόσα χρόνια;

ΕΚΕΙΝΟΣ : (βραχνά) : Είν' ένα έγκλημα που δεν παραγράφεται... (πέφτει ξανά στην πολυθρόνα του και βάζοντας όλη του

τη δύναμη στην προσπάθεια να σηκωθεί, αγωνίζεται απεγνωσμένα)... Αλοχρό πλάσμα!... Συχαμένο!...

ΕΚΕΙΝΗ : Κι' όμως δεν έκανα τίποτ' άλλο απ' ό,τι και εσύ με την Τερέζα. Δεν

είναι το ίδιο;...

ΕΚΕΙΝΟΣ : (σά να μονολογή) : Δεν ξέρω... Δεν ξέρω... Όποτε λοιπόν... μ' έγεις άπατήσαι... Φρίκη!... Φρίκη!...

(Κάνει μία τελευταία προσπάθεια να σηκωθεί και το κορμί του ξαναπέφτει άμέσως στην πολυθρόνα, κι' ύστερ' από δυο-τρεις

σπασμούς μένει ακίνητο).

ΕΚΕΙΝΗ : (άγρια) Κώστα!... Κώστα!... (πέφτει επάνω του σαν τσελλή). Κώστα μου!... Έτσι στο είπα! Ψέμα-

τα!... Σήκω!... Σήκω, λοιπόν!... Γιατί δε μ' ακούς;... Ποτέ μου δεν είχα

τίποτε με το Ρενέ!... Ποτέ μου!... Στ' όρκίζομαι... στη ζωή σου... (την

πιάνουν οι λυγμοί)... στην ψυχή σου!

Ρ Ι Ν Τ Ω

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΑΚΟΥΣΤΕ-ΑΚΟΥΣΤΕ

Στις διάφορες χώρες του κόσμου καταναλίσκονται περί τα 400 είδη τυριών.

Ένα από τα γνωστότερα τυριά είναι και η παρμεζάνα. Η ώριμότης, λοιπόν, του τυριού αυτού καθορίζεται από τόν... ήχο του.

Οι παραγωγοί του καταλαβαίνουν όν όριμωσε αναλόγως του ήχου που βγάλει, όταν το χτυπούν με μία μικρή άσημη λαβίδα.

Η Φινλανδία, κατά τον 13ον αιώνα, εδεχόταν τυρί ως είδος πρὸς εξόφλησιν όφειλομένων φόρων πρὸς το δημόσιον.

Η έλλειψις της βενζίνης έκάμε ένα Άγγλον έφευρέτην να επιδιώξη την κατασκευή ενός ηλεκτρικού αυτοκινήτου. Πράγματι, κατεσκεύασε ένα τέτοιο αυτοκίνητο που έδοκιμάσθη πρὸ ήμερών στην αλή του άγγλικού κοινοβουλίου του Λονδίνου. Το αυτοκίνητο είνε έφωδιασμένο με ηλεκτρικές στήλες, ικανές να τὸ φοδιάζουν επί ένα μήνα συνεχῶς.

Ο Άμερικανὸς δερματολόγος Φίλς παρουσίασε στους συναδέλφους του στην συνεχία τών Άμερικανών κομμωτών ένα μηχανήμα, χωρίς σὸν όποιον οί τρίχες του κεφαλιού πολλαπλασιάζονται και νέες φυτῶνουνε στη θέσι έκείνων που πέφτουν. Το μηχανήμα του Άμερικανού δερματολόγου λειτουργεί με ηλεκτρισμόν και ζηγρεῦον την κυκλοφορία του αίματος στα έσωτερικά κύτταρα του τριχωτού δέρματος, δυναμώνει και αναζωογονεί τις ρίζες τών τριχών, που ως γνωστόν δεν ξεφαινονται ποτέ. Ο δρ Φίλς ίσχυρίζεται ότι χωρίς στα μηχανήματά του, εκατοντάδες πελατών του που ήταν φαλακροί, ξανά-γαλανα μολαίξαι!

Ένας ύπομονητικός Άγγλος, που δεν είχε φαίνεται τί άλλο να κάμη, κατάρθωσε να έξημερώση μία... κουρούνα σε τέτοιον βαθμό, ώστε το πουλί αυτό να δέχεται εύχαριστως από τον κύριο του ένα τσιγάρο, σάν να γνωστόν δεν ξεφαινόταν να του τὸ ανάβη ο κύριός του και να τὸ κρατά σὸν ράμφος του σχεδόν ως τὸ τέλος, σάν ναδρίσκε ιδιαιτερή απόλαυση σὸ κάπνισμα!

Επίκαιρη συνεργασία από το σύντροφο

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΑΓΩΝΙΑΣ

ΣΤΗ «ΣΠΗΛΙΑ ΤΗΣ ΝΕΡΑΪΔΑΣ»

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΜΕΝΗΣ ΚΑΛΟΓΡΗΑΣ.—

ΣΚΙΕΣ ΠΟΥ ΧΟΡΕΥΟΥΝ.—ΤΟ ΑΙΜΟΦΥΡΤΟ ΣΤΟΙ-

ΧΕΙΟ ΤΟΥ ΔΕΡΒΙΣΗ.—ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΨΑΛΜΟΙ

ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΓΗΣ!

Του δημοσιογράφου ΤΑΚΗ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

Χρόνια άντηχούσε, σάν παραξένος θρύλος η ιστορία της «Σπηλιάς της Νεραΐδας». Καρφωμένο όπως είναι επάνω σε μιάν απόκρημνη πλαγιά της Μαλιάγκας, σὸά Έλληνοδουλαγικά σύντορα, έκλεινε μέσα της μυστήρια αιώνων. Οι Άκρίτες μιλούσαν πάντα γι' αυτήν με δέος και άγανία. Και σὸή σέψις όλων έφάνταζε σάν ένας μοιραίος τόπος κολασμένων ψυχών...

— Έδώ, μάς έξήγησεν ο άδελγός, λένε ότι εκρύβονταν την εποχή της Τουρκοκρατίας οι Έλληνες Μακεδονομάχοι. Τό ήξεραν τὸ έκκλησάκι από τὰ παλιά χρόνια. Όπως αναφέρει η παράδοσις, τρία ολόκληρα έτη έχρησίμευσε τὸ μέρος αυτό ως τόπος εξορίας γιὰ τὸν Αυτοκράτορα της Κωνσταντινουπόλεως Μιχαήλ, που τὸν εξώρισαν από τὸ Βυζάντιο όταν ανέθηκε σὸν θρόνο ο Άλέξιος Κομνηνός και τὸν χειροτόνησαν κάποιον Μητροπολίτη. Χρόνια όμως τώρα δεν πλησιάζει κανείς εδώ. Συνδέουν τὴν παράδοσις της σπηλιάς με θρύλους και ιστορίες γιὰ

τατόπια, προχώρησε σὸ έρεδος και μ' ένα σπέρτο άναψε κάποιο καντήλι. Τὸ χλωμό, τὸ άνήμπορο φῶς του μάς έφάνηκε σάν λάμψις που κατηγόραζε τὴ Σπηλιά. Και ξαφνικά, άντικρύσαμε ένα φτωχικό έκκλησάκι άκυρωμένο εκεί που οί θρύλοι διηγούνται ότι θρίσκουν άσυλο κολασμένες ψυχές κολασμένων ανθρωπών...

— Έδώ, μάς έξήγησεν ο άδελγός, λένε ότι εκρύβονταν την εποχή της Τουρκοκρατίας οι Έλληνες Μακεδονομάχοι. Τό ήξεραν τὸ έκκλησάκι από τὰ παλιά χρόνια. Όπως αναφέρει η παράδοσις, τρία ολόκληρα έτη έχρησίμευσε τὸ μέρος αυτό ως τόπος εξορίας γιὰ τὸν Αυτοκράτορα της Κωνσταντινουπόλεως Μιχαήλ, που τὸν εξώρισαν από τὸ Βυζάντιο όταν ανέθηκε σὸν θρόνο ο Άλέξιος Κομνηνός και τὸν χειροτόνησαν κάποιον Μητροπολίτη. Χρόνια όμως τώρα δεν πλησιάζει κανείς εδώ. Συνδέουν τὴν παράδοσις της σπηλιάς με θρύλους και ιστορίες γιὰ

Τὴν βλέπουν να προσεύχεται στην είσοδο της Σπηλιάς, σάν όπτασία, ενώ άόρατες καμπάνες χτυποῦν λυπητερά...

Φαντάσματα, σχεδόν άπίστευτες...

— Ακούγαμε τὴν αφήγησι σάν ένα γοητευτικό παραμύθι. Και ο άδελγός μας, ένας καλόκαρδος Ρουμελιώτης φοιτητής, συνέχισε:

— Πρὸ πολλών έτών ζούσε σ' αυτή τὴ σπηλιά μία καλο-

τὸ θλιβερό τραγούδι της άμαρτανλής κολογρηάς...

Κάποιος διέκοψε τὸν Ρουμελιώτη δόηδό μας:

— Λένε ότι δγαίνουν εδώ και άλλα φαντάσματα, ότι ειδαν σκιές αϊμόφυρτες να τριγυρίζουν στη σπηλιά...

— Αυτό τὸ έχω ακούσει κι' εγώ. Στὸ βάθος της σπηλιάς υπάρχει μία τρύπα που υποστηρίζουν μερικοί ότι είνε είσοδος μεγάλης κατακόμβης. Έκεί κατέφευγαν οί Χριστιανοί κατά τούς χρόνους της Τουρκοκρατίας όταν είχε άναψει ή φωτιά της Έθνικής εξέγερσεως και στην σκλωδωμένη Μακεδονία. Αργότερα όμως — ήταν μία νύχτα της Αναστάσεως — τούς ανέκλυψαν οί Άγιοι και οί άδελφοί τους έσπασαν τὸν άσσο δὸν εἰσοδο σὴ Σπηλιά και επέρασαν «διά στόματος μαχαίρας» τὰ γυναικόπαιδα και τούς άντάρτες που έώρταζαν τὴν Αναστασι. Τὸ αίμα έχύθηκε ποτάμι. Οί άρματωμένοι Έλληνες, άφού έπολέμησαν σάν λιοντάρια με τούς βαρβάρους, έπεσαν όλοι μέχρις ενός και οί διώκται τους λυσσοσμένοι πιά από τὴν μανία τῶν αίματος, κατέσφαξαν τὰ γυναικόπαιδα που έπεριμεναν καρτερικά τὸν μαρτυρικό θάνατο γιὰ τὴν 'Ιδέα της δοξασμένης 'Ελλάδος... Όπως όμως διηγούνται, κάποιος από τούς Έλληνες που ζούσε ακόμη, λαβωμένος δαρεία σὸ στήθος, άρθώθηκε γιὰ μία στιγμή και κάρφωσε τὴ σπάθα του στην καρδιά ενός τρομεροῦ δερβίση που περνούσε επάνω απ' τὰ πτώματα τών μαρτύρων, μετρώντας τὰ θυμάτα του. Ο δερβίσις έκανα λίγα δήματα και ξεσπάθηκε νεκρός. Από τότε, εμφανίζεται τακτικά τὸ φάντασμα του, στοιχειὸ άπάσις σὸ λερό καταφύγιο τών επαναστατημένων 'Ελλήνων. Ένας Σαρακατσάνος βοσκὸς μού έλεγε ότι είδε τὸ φάντασμα τῶν δερβίση να γυρίζει σὸ χιόνι και να κηλιδώνει με τὸ μολυσμένο αίμα του τὴς κατάλευκες πλαγιές...

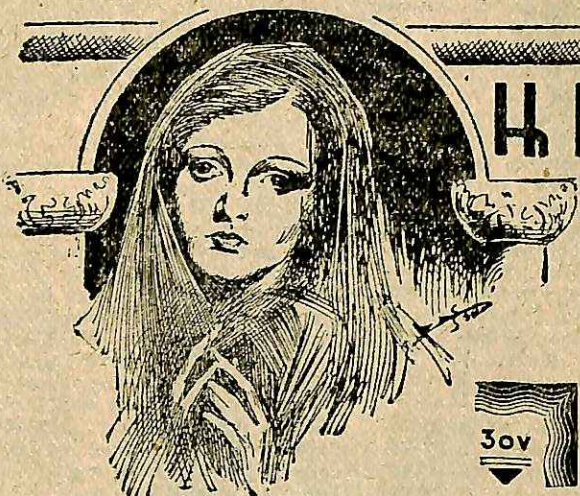
Η αφήγησις μάς είχε καθηλώσει όλους σε αγωνιώδη προσοχή και η ώρα περνούσε. Ο επί κεφαλής έδωσε τὸ σύνθημα τῆς έπιστροφῆς:

— Εμπρός, να πηγαίνουμε... Δεν θαυμάσαι, παραμύθια είνε αυτά...

Επροχώρησαμε άργά πρὸς τὴν έξοδο της σπηλιάς. Έξω η χιονοθύελλα έμείνετο και μία διαπεραστική βουή έσχίζει τὸν άέρα. Ξαφνικά, σταθήκαμε όλοι ακίνητοι, βουβοί. Μία καμπάνα άντήχησε, που έσήμαινε λυπητερά και μέσα από τὸ βάθος της σπηλιάς, σάν από τὰ έγκατα της γῆς, άγγελικές μελωδίες έκκόρπιζαν θεϊκή άρμονία. Κανείς δεν έμίλησε. Ακούγαμε έκστατικοί τὴ συμφωνία τών άόρατων άγγέλων και όταν έσθυνας και οί χτύποι της καμπάνας και οί ψαλμοί έκάνανε τὸ σημεῖον τῶν σταυρῶν και σιωπηλοί, βουβοί σάν σκιές άρχίσαμε τὸν γυρισμό με τὴν ψυχὴ δαρεία από τὴ νύχτα της άγωνίας σὴ Σπηλιά της Νεραΐδας...

Τ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κύριε, ή έν πολλαίς άμαρτίαις ...

Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ

Η τραγωδία της ψυχής μιάς έμπνευσμένης μοναχής

ύπό
Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

“Αν άφηνε να περασουν λίγες στιγμές, άν του δινόταν καιρός να σκεφθή έκείνο που έκανε, άσφαλώς δεν θα προέβαινε σ' αυτό που χαρακτηρίσε άργότερα ως τραγικόν σφάλμα του.

“Αλλ’ ό διάδοχος. θύμωσε κι' ένοιωσε νέα έξασπι ζήλειαι. Δίπλα στην Κασσιανή ήσαν μια άλλη νέα, επίσης όμορφη όσον κι' έκείνη, έντελώς άγνωστή του, αλλά θελκτική. Θυμωμένος όπως ήσανε και για πέσμα της άσχημής του, έδωσε τό χρυσό μήλο στην Άλλη, στην Θεοδώρα, ή οποία, βαθεία συγκινημένη, ψιθύριζε λόγια εύγνωμοσύνης κι' άφοσίωσης.

Κατάπληκτη, καταπονημένη και ταραγμένη ή Κασσιανή, σκεπτόταν σαν όπολιθωμένη, νομίζοντας ότι σπαιογυρίζανε όλα γύρω της. Είχε χάσει, κάτω στην Πριγκιπόνησο, τόν Δάκωνα, έχανε τώρα τόν Θεόφιλον και τόν θρόνον. Κι' είχε κερδίσει και τά δυό ή όμορφη Θεοδώρα.

Δέν καταλάβαινε και δεν άκουγε τίποτα. Κάτω από τά πόδια της ήσαν άνοιγμένο τεράστιο δάραθρο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

ΤΡΙΚΥΜΙΑ ΨΥΧΩΝ

Τά όμορφα μάτια της θελκτικής Θεοδώρας άστραφταν και στό πρόσωπό της ξεχύθηκε ή άγνώστια της φιλόδοξης ψυχής της. Τό βνειρο, μέσα στό όποιον έζούσε από τότε που ήταν μικρούλα, έπραγματοποιείτο.

Υπερήφανη για την καταγωγή και την όμορφιά της ή κόρη του δρουγγαρίου — του άρχιστρατήγου Μαρίνου, που έλεγε ότι ήταν απόγονος τών βασιλέων της Άρμενίας — ένοιωσε ζωηρούς φόβους όταν είδε την αντίπαλο που στεκόταν δίπλα της, κι' όταν διέκρινε τίς αυστηρές ματιές του Θεοφίλου, ματιές που της έγένησαν την ύπόνοια ότι ύπήρχε κάποια προηγούμενη σχέση μεταξύ των. “Όταν όμως έκείνος της έκαμογέλασε, άνεβαρρησε, κι' αίσθανθηκε να χοροπηδή ή καρδιά της βίαία, όταν της έδωσε, ως έπίσημον άρραβώνα, τό χρυσό μήλο.

Τό πήρε μέ χέρια που έτρεμαν. Και τά χείλη της, κατακίτρινα από συγκίνηση, κι' ένά τά μάτια της άστραφταν, κι' ό νούς της πνιγόταν στον ίλιγγο της πραγματοποίησεως ένός παλαιού της όραματος, έψιθύρισαν λόγια εύχαριστίας, ύποταγής κι' εύγνωμοσύνης. “Ετσι, έδειχνε την αντίθεσή της προς την προπετίδα Κασσιανή, που έτόλμησε νάχη διαφορετική γνώμη από τόν κραταιόν κύριό της.

Ο Θεόφιλος έπρόφερε μηχανικά τά τυπικά λόγια. Και σοβαρός πάντοτε, έρεθισμένος άκόμα, πήρε την πανευτυχή Θεοδώρα από τό χέρι, και την ώδήγησε στην μητέρα του.

Η Εύφροσύνη δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί ό νυίος της μετέβαλε γνώμη

την τελευταία στιγμή. “Επειδή, αυτή τούλάχιστον, δεν έβρισκε σοβαρό τό σφάλμα της Κασσιανής, να δώση την άπάντησιν που έδωσε. “Όπως όποτε έδοκίμασε θλίψη για την διάφειση τών έλπίδων και τών πθών της, άλλ' όμως δεν έδειξε τίποτα.

“Η Θεία Πρόνοια, είπε στην Θεοδώρα, που έκλινε τό γόνυ μπροστά της, έφώτισε τόν προσφιλή μας υιόν και έξέλεξε την ώραιότεραν μεταξύ τών ώραίων. “Ας είνε εύλογημένο τό όνομά του.

Την έφίλησε στό μέτωπο. Η εύτυχής έκλεκτή άσπασθηκε τό χέρι της και του Πατριάρχου, έδόθηκε τίς εύλογίες του, κι' έπειτα άκουμπώντας στό μπράτσο του ύψηλού μνηστήρος της, έπέρασε μπροστά από την παράδει τών έπνευμένων εύγενών κι' έπήγε στην αίθουσα τών έπισήμων δεξιώσεων.

Καθισμένη σέ λίγο στην έδρα που έπίτηδες ήσαν προετοιμασμένη, έδόθηκε τά συχαρητήρια και τίς εύχες τών προσκεκλημένων, έπίσης και τών άλλων παρόντων που δεν θέλησαν να δείξουν ότι την έχθρευόνταν έπειδή τους έπήρε τό στέμμα.

Η μεγαλοπρεπής γιορτή που έπληκλούθησε την εύλογία, έληξε τέλος κι' ό Θεόφιλος έκλείσθηκε μέ τόν “Ακίλλα στό δωμάτιό του, για ν' άναμετρήση τό μέγεθος του σφάλματος που έκαμε, σφάλματος που πυρπολούσε τώρα την ύπαρξή του.

Όταν του έπέρασε ό θυμός κι' άναλογίσθηκε έκείνο που έκαμε, τόν έπιασε τρόμος. Είχε δώσει τό χρυσό μήλο, κατά την έπίσημη συγκέντρωσι, στην Θεοδώρα ! “Ο θυμός μιάς στιγμής έπρόκειτο να τόν τυραννήσει σ' όλη του τη ζωή, κι' ένοιωσε πραγματική φρίκη, όταν αναλογίσθηκε πώς είχε συντρίψει την καρδιά του κι' είχε κομματιάσει και την ψυχή της Κασσιανής.

Τού ήρθε ξαφνικά ή έπιθυμία να φωνάξει πώς έκανε λάθος και για μιά στιγμή έγύρισε και έκύτταξε γύρω του σαν τρελλός. Είθε ή Θεοδώρα, που καθόταν δίπλα του, να τόν κυττάξη μέ βλέμματα εύγνωμοσύνης, και συνήλθε. Μέ ποιά δικαίωμα θα συνέτριβε, κι' έκείνη τη νέα, στην όποιαν είχε δώσει υπόσχεσι, μπροστά σ' όλους τούς τιτλούχους τών άνακτόρων, ύπόσχεσι που έπέκρινε κι' ή βασίλισσα;

Δέν είπε τίποτα. “Όταν ή Κασσιανή, κάτωχωρ άλλ' άξιοπρεπής, περνούσε να χαιρετήση, παρ' όλίγον ό Θεόφιλος να κατεβή, να την άρπάξη και να βροντοφωνήσση αυτό που ύπαγόρευε ή καρδιά του. Η άξιοπρέπεια του θαβμού του και ή έπισήμότης της στιγμής δεν συνεκράτησε. Η Κασσιανή άπομακρύνθηκε κι' έξαφανίσθηκε, άλλ' ή ταραχή δεν τόν άφησε. Οι διατυπώσεις που άκούσθηκαν, του άνησχύσαν μέν τη σκέψη, άλλ' όμως και δεν ήσαν άκανονά να λησμονήση. Σ' όλο αυτό τό διάστημα βρισκόταν σέ μιά ζωηρή ταραχή, την όποιαν όμως προσπαθούσε να κρύψει από τά βλέμματα όλων, και πρὸ

παντός από την νεάνισσα έκείνη που ήσαν τώρα μνηστή του κι' έπρόκειτο να γίνει σέ λίγο γυναίκα του.

“Όσο όμως περνούσε ή ώρα, τόσο μέγαλανε ή έπιθυμία του να μείνη μοναχός του. Κι' όταν ή δεξιόσις έληξε, κι' άφού συνάδευσε ή Θεοδώρα έως τά προπύλαια, πήγε στό διαμέρισμά του, όπου είχε μπη και τόν έπερίμενε ό ύπασπιστής του “Ακίλλας.

Δέν μπορούσε να έννοήση ούτε κι' ό ίδιος πώς έγινε τό άκατανόητο. “Εδωσε στην Θεοδώρα τό μήλο σέ μιά στιγμή θυμού κι' ήταν άπελπισμένος τώρα για τη σπουδή και την έξασπί του.

“Η άπάντησής της, ψιθύρισε άναστενάζοντας. “Εκείνη ή άπάντησις...

“Η άπάντησής της, ύψηλότατε, ήσαν έκείνη που έταίριαζε στην περίστασι.

“Ακίλλα! Λές λοιπόν κι' έσύ...

“Χωρίς να θυμώσης και να έξαπτεσαι, δώσε μου την άδεια να σου έγνησώ. Καταλαβαίνω... Θεώρησε την άπάντησίν της προκλητική κι' άπρεπή, άλλά παρεξήγησε τίς διαθέσεις της...

“Περιμένω να μου έγνησής...

“Την έγνωρίσαμε έκεί κάτω στην Πριγκιπόνησο, κι' άπορήσαμε μέ τη βαθεία της πίστι στην θρησκεία, με την άγνότητα τών λογισμών της και την έξυπνάδα της. “Απορήσαμε, και σχεδόν κάθε μέρα μιλούσαμε για τη μόρφωσή της. “Ο ίδιος έλπες πώς θα ήσαν εύτυχία για την αυτοκρατορία μας, άν τά κορίτσια τών εύγενών είχαν ένα έλάχιστο μέρος άπ' τη σοφία της φτωχής αυτής ύπηρέτριας.

“Ο Θεόφιλος δεν έλεγε τίποτα. “Ο “Ακίλλας έξακούσθηκε:

“Μας έγνώρισε ως ύπαξιωματικούς και μας είδε χρυσοστόλιστους σ' άνάκτορα. Τόν Δάκωνα ως Θεόφιλον και τόν Πετρά δίπλα του. “Απορήσε κι' έφοβήθηκε, όταν αντίκρισε την άγριεμένη μορφή σου, που έδειχνε την άγανάκτησι που σ' έπιασε, έπειδή την είδες έκεί, μέσα στίς άλλες νέες, που προσπαθούσαν να διεκδικήσουν την συμπάθειά σου και να κατακτήσουν τό ένδοξο στέμμα σου. Πέρασε μπροστά της και δεν την άξίωσες ούτε μ' ένα καν βλέμμα σου. Κατάλαβε γιατί ήσαν θυμωμένοι κι' έννόησε την άληθινή σημασία της φράσεώς σου «έκ γυναικός έρρουε τό φαύλα!»

—Κατάλαβε λές;

—Άλλά δέβαινα...

—Αυτό πιστεύω κι' έγώ! Κι' αυτό μ' έθύμωσε: ότι άφού έννόησε τί ήθελα να πώ, δεν έρώπασε, δεν έσκυψε τό κεφάλι για να δείξη την μετάνοιά της, άλλά μούρριξε κατά πρόσωπο τό ότι «έκ γυναικός πηγάζει τά κρείττω!» Γιατί δεν έώωπασε;

—Επειδή δεν έπρεπε να σωπάσση.

—Δέν έπρεπε;

—Τη στιγμή που δεν ήσαν ένοχη, γιατί να όμολογήση ένοχή;

—Ακίλλα! “Εως χέρις άκόμα κατέκρινες την στάσι της. Πώς έχεις αντίθετη γνώμη σήμερα;

—Δέν άλλαξα άδικαιολόγητα γνώμη. Και δεν πρόκειται άλλως τε για μένα. Η Κασσιανή πιστεύει ότι δεν έκανε τίποτα τό άξιοκατακριτό, και κανένα «φαύλο». “Αν έσώπαινε, θα τό παραδεχόταν. Κι' έφοβήθηκε φαίνεται ότι θα έχανε την εύτυχία της, άν άνελάμβανε τά βάρη μιάς πράξεως, για την όποιαν δεν ήσαν ένοχη.

“Εκπληκτός ό Θεόφιλος μέ την λογική έκείνη του φίλου του, τόν παρατηρούσε χωρίς να μιλά. “Ο “Ακίλλας έξακούσθηκε:

—Η Κασσιανή έφυγε ξαφνικά, και φαίνεται πώς είχε κάποιον λόγο. Θεωρώ τόν εαυτό της άνεύθυνον για την έξαφάνισή της. Την άφήγαμεν; Την έφοβισαν; Την έφεραν έδώ μέ συνοδεία; Δεν ξέρουμε. “Οτι κι' άν έγινε όμως, έκείνη θεωρεί τόν εαυτό της άνεύθυνον.

—Μιά στιγμή! Θεωρεί τόν εαυτό της άνεύθυνον και για τό γεγονός ότι ήλθε στά άνάκτορα να συναγωνισθή μέ τίς άλλες και να πάρη τόν διάδοχο, ένφ έλεγε πώς αγαπούσε και δεν ζητούσε τίποτα άλλο, από τού να ζήση μέ τόν Δάκωνα; —“Αλλά πρὸ παντός γι' αυτό άκριβώς

δέν είνε ένοχος... “Ηλθε στά άνάκτορα γιατί την έφεραν. “Ηλθε γιατί σ' έχασε. Κι' ένόμιζε πώς σ' έχασε όριστικά. Θα είχες, μήπως, την άξίωσι, μιά παιδούλα αυτή, να θυσιάση τά νεάτα και τη ζωή της στην άνάμνησι ένός φτωχού ύπαξιωματικού, που συνήντησε στην Πριγκιπόνησο; “Η μήπως έχομε τό δικαίωμα να την κατηγορήσωμε, έπειδή δεν μας είπε ποιά ήσαν; Τό δικό της μυστικό, ότι προσκυνά τίς εικόνες, μάς τό άπεκάλυψε. “Αλλά δεν είχε κανένα δικαίωμα να προδώση και τό μυστικό τών γονέων της.

—Τίς σκέψεις σου αυτές γιατί δεν μου τίς έλπες ποτέ; Γιατί την κατέκρινες έως χθές κι' έσύ;

—“Επειδή δεν ήξερα την αλήθεια.

—Και την έμαθες ποτέ;

—Όταν άκουσα την άπάντησίν της στά σκληρά λόγια σου.

—Ναί, αλήθεια, ψιθύρισε ό Θεόφιλος. Σκληρά κι' άπρεπα κι' όχι εύγενικά.

—Ας άκολουθήσωμε, λοιπόν, τη σειρά τών μυστικών λογισμών της. Και θα ίδουμε τότε πώς έσκέφθηκε και γιατί έδωσεν την μοιραία έκείνη άπάντησι.

—Σε άκούω!, ψιθύρισε ό διάδοχος.

—Βρεθήκατε, έτσι άπροσδόκητα, ό ένας μπροστά στον άλλον. Δεν ήσαν ή φτωχή ύπηρέτρια. Δεν ήσαν ό άπλος ύπαξιωματικός. Την συνελάμβανες να πηγαίνει να θέλξη έναν άλλον, σ' έβρισκε ν' αναζητής την ωραιότητα του κορμιού, άδιαφορώντας για τό κάλλος της ψυχής και για τίς ύποσχέσεις που της έδωσες μέ μάρτυρα τόν Θεόν, έμένα και τά κύματα που σκάζαν στα πόδια μας, εγκρίνοντας μέ τό μωρομυρίασμα τούς τούς όρκους που έδιναν έμοιβαία, για τόν αιώνον έρωτα. “Ησαστε κι' οι δυό τό ίδιο ένοχοι, για τό ίδιο έγκλημα. Μέ ποιά δικαίωμα θα την κατηγορούσες έσύ;

—“Αλλ' αυτή έφυγε ξαφνικά.

—Μια νέα δεν είνε κυρία του εαυτού της. Πού έρείρε, άλλως τε, άν δεν έφυγε έπειδή έμαθε πώς δεν ήσαν ένας φτωχός στρατιώτης, άλλα κάποιος άνθρωπος του Θεοφίλου, που τόν έθεωρούσε ως έναν άσχημον άγριάνθρωπο, κάποιος κατάσκοπος, στον όποιον είχε άποκαλύψει ότι προσκυνούσε τίς εικόνες κρυφά;

“Ο Θεόφιλος είχε πηδήσει όρθιος κι' ήταν κίτρινος σαν πεθαμένος.

—“Ακίλλα!, έτραύλισε. Γιατί δεν μου είχες μιλήσει έτσι ποτέ;

—Γιατί βρισκόμουν κι' έγώ στό ίδιο σκοτάδι μ' έσένα! Η άπάντησής της έκείνη, που την συνέτριψε, — μούρριξε την σκέψη μου από όως και μούδειξε τόν λαυθάμενο δρόμο που πήραν οι συλλογισμοί μας. “Ισως, άκόμη, νάρχονταν σ' άνάκτορα για να βρή έκείνον που έχασε στην Πριγκιπόνησο, ίσως κι' όχι! Πάντως δεν ένόμιζε πώς είχε κάμει κάποιο έγκλημα και δεν ήθελε ν' αναλάβει εύθυνες, άπεναντι τού ανθρώπου που αγάπησε, τόσο περισσότερο που ό άνθρωπος αυτός θρέθηκε να είνε ό διάδοχος.

—“Αφού μέ είδε έρεθισμένον, έπρεπε να σωπήσση.

—Και όρισμένως θα τώκανε, άν δεν ήσαν τόσο φιλόδοξη και τόσο εύσεβής. Μήπως δεν έφρόντιζε, έκεί κάτω, να σωπάζε όταν έβλεπε ότι δεν συμφωνούσε μαζί της;

—“Αληθινά! Πόσες φορές τό έπρόσεξα τότε!, ψιθύρισε ό Θεόφιλος. “Αλλά ποιά σχέση έχει ή θρησκεία μέ την κατηγορία που της άπηθύθη, έστω και άδικώντας την;

—“Ολοι οι παριστάμενοι υπέθεσαν ότι έννοούσε την Εύα, λέγοντας ότι «έκ γυναικός έρρουε τό φαύλα».

—Αυτήν έννοούσε για τούς άλλους. Για μάς τούς τρεις όμως, την Κασσιανή.

—“Ετσι τό άντελήφθηκαν κι' έγώ, άσφαλώς έτσι κι' έκείνη. “Ο διάδοχος του θρόνου, υπό τό κράτος θυμού, την αίχτην του όποιον κανένας άλλος έκτός από μάς τούς τρεις δεν έμάνευσε, έδάσκαλμηση: “Εκ γυναικός!» είπες. Δηλαδή από κάθε γυναικός!

ναίκα! “Από όλες τίς γυναίκες! Η Κασσιανή έννοεσε όταν άκουσε την κατηγορία σου. Η χριστιανή ξεγέρθη στην δλασφημία του διαδόχου, και ή σοφή νέα, ίκανοποιώντας τόν εαυτό της και τό θρησκευτικό της αίσθημα, σούδωσε τό όδυνηρό έκείνο μήτημα, που συνέτριψε την εύτυχία και την καρδιά σου.

Συντετριμμένος από τό έπιχειρήματα του “Ακίλλα, που τάρβρισε τώρα τόσο λογικά ό Θεόφιλος, μέ τό πρόσωπο χαμένο στις παλάμες του, προσπαθούσε να πνίξη τόν πόνο που μάτωνε την ψυχή του.

Κι' αυτές έπίσης, από ώρα πολλή, έβρισκε χίλιες δυό δικαιολογίες για την Κασσιανή. Κι' άν έφερνε αντίρρησης, τώκανε άπλως για να προκαλέση συζήτηση και ν' άκούση και του “Ακίλλα τη γνώμη.

Παραδεχόταν πώς τά λόγια που είπε ήταν σκληρά και προσβλητικά γι' αυτήν και τίς άλλες, για όλες τίς γυναίκες. “Ανωμολογούσε πώς ή Κασσιανή ήσαν δυαντών νάχη δικαιολογίες για την συμπεριφορά της, παραδεχόταν έπίσης ότι και ύποχρέωσι είχε να διαμαρτυρηθή για τίς κατηγορίες που της άπηθύθη.

—“Αν δεν ήσαν άθώα, είπε ύστερα από σιγή άρκετών στιγμών ό “Ακίλλας, δεν θ' άπαντούσε. “Αν ήθελε να σέ ξεγελάση, δεν είχε παρά να σωπήσση, όπως έκαναν κι' οι άλλες. Μέ τό θάρρος όμως της άβάτητάς της, άπεναντητή όπως είνε — και μ' όλη την αγάπη που αισθανόταν για σένα — άφησε να μιλήρη ή καρδιά της χωρίς ύποκρισία και χωρίς συμφεροντολογικό ύπολογισμό. “Επρεπε λοιπόν, γι' αυτήν της την ειλικρίνεια, να την πλήξουν έτσι θανάσιμα;

Μετανοώμενος έντελώς πλέον ό Θεόφιλος, κι' άναγνωρίζοντας πόσο λογικά ήσαν τά έπιχειρήματα που του άνέπτυσε ό ύπασπιστής του, άφησε βαθύ στεναγμό, όμολογώντας έτσι για μιά φορά άκόμα τό σφάλμα του.

Παραδεχόταν ό σατραπικός διάδοχος ότι είχε κάνει λάθος, ότι είχε διαπράξει άδίκημα κι' αυτό μεγάλωνε τόν πόνο και την άπελπισία του.

“Εχασε, χωρίς λόγο, τη γυναίκα που είχε κατορθώσει να τόν κόμη να αισθανθή τά πρώτα έρωτικά σκιτήματα. “Αλλ' ήσαν τό σφάλμα του άνεπανόρθωτο. Πραγματικά, είχαν άδίκησει κι' έκείνη και τόν εαυτό του. “Αλλά τάχα δεν μπορούσε να τά διορθώση και να μην ύποστή για όλη του τη ζωή τίς συνέπειες του λάθους που έκανε σέ μιά στιγμή θυμού και έξαψης;

“Αρχισε δηλαδή να σκέπτεται να δώση έγνησεις στην Κασσιανή και να της ζητήση συγγνώμη. Και ταυτόχρονας να διαμνησθή στην Θεοδώρα να του έπιτρέψη να μην τηρήση την ύπόσχεσι που έδωσε.

Παραδομένος σέ βαθεία συλλογή ό μετανοώμενος Θεόφιλος, δεν μιλούσε. Κι' έβρισκε ότι θα μπορούσε ή Θεοδώρα, όταν την παρακαλούσε γι' αυτό και της έλεγε της καρδιάς του τόν πόνο, θα μπορούσε να δεχθή ν' άρνηθή να γίνη γυναίκα του, με μιάν όποιανδήποτε δικαιολογία που θα έπιννοούσαν μαζί, όταν ή σκέψις του δεν θα ήσαν φλογισμένη, όπως συνέβαινε αυτή τη στιγμή. Κι' εύκολο θα ήσαν να τόν συγχωρήση και ή Κασσιανή.

Για να πή στην μνηστή του τό δυσάρεστο μήνυμα θάστανε την Εύφροσύνη κι' έκείνη δεν θ' άρνετο να τόν βοηθήση. Για να παραγγείλη την μετάνοιά του στην Κασσιανή, είχε τόν “Ακίλλα. Πρώτος ήταν καταλληλότερος από αυτόν να διαλύση τά νέφη που έσώρευσε ό θυμός του, ποιος άλλος από τόν Πετρά, που τόσο τόν άγαπούσε έκείνη, τότε που ήσαν πέρα στην Πριγκιπόνησο;

“Υπό τό κράτος της ταραχής που τόν έκανε ν' άδηνόνη και να διαδέχεται, ύστερα από μερικούς δηματιμούς, είπε στον φίλο του:

—Η Κασσιανή, “Ακίλλα, αυτή τη στιγμή θα κλαίη άπαρηγόρητα και δεν θα κοιμάται.

—Και ποιος ξέρει πόσες νύχτες άκόμη

θα μείνη ξάγρυπνη!, ψιθύρισε ό ύπασπιστής.

—Δέν θα μπορούσες λοιπόν να πάζε να την βρής έξ όνόματός μου;

“Ο “Ακίλλας άνεσκήρτησε.

—Για ποιά λόγο; ρώτησε.

—Να της πής πόσο μετάνοίωσα γι' αυτό που έκανα και πόσο θα ήθελα να μη πληρώσω τό λάθος μου μέ τό να χάσω για όλη μου τη ζωή την πνοή μου...

—Μέ ποιά σκοπό θα της τά πώ όλ' αυτά;

—Μέ τόν σκοπό να με συγχωρήση. Και να δεχθή να ξεχάσωμε τό θλιβερό έπεισόδιο, για τό όποιον πρώτος έγώ και περισσότερο άπ' αυτήν έλυπήθηκα.

Μη τολμώντας να έννοήση τη σημασία τών λόγων του, ό στρατηγός ρώτησε:

—Να της προτείνω, δηλαδή, να μην διακόψετε τίς σχέσεις σας, κι' όταν άκόμα πανδρευθής ή Θεοδώρα;

Κάνοντας μιά ζωηρή κίνησι, ό Θεόφιλος άπήντησε:

—“Οχι! Να της πής μόνο ότι θα διαλύσω τόν άρραβώνα μου μέ την Θεοδώρα και θα κάμω αυτήν γυναίκα μου και βασίλισσα.

Κατακίτρινος ό “Ακίλλας, και μέ φωνή που μόλις άκούσθηκε, ξαναρώτησε:

—Θ' άρνηθής την ύπόσχεσι που έδωσες στην κόρη του στρατηγού, να την πάρης γυναίκα σου;

—Θ' αναβέβαις στη βασίλισσα να την παρακαλέση ν' άρνηθή έκείνη...

—Η Θεοδώρα δεν θα δεχθή! είπε ζωηρά ό “Ακίλλας.

—Πώς τό προεξοφλείς έσύ;

“Ηρεμώτερα τώρα ό στρατηγός είπε:

—Κάθε νέα, θα άρνετο να χάση την εύτυχία, του να κάνη άνδρα της τόν Θεόφιλο.

—Θα έπέμενε να μέ πανδρευθή και χωρίς να τό θέλω; Δεν τό φαπαίζομαι. Η άξιοπρέπεια της και ό έγώτισμός της θάκαναν την άνάγκη φιλοτιμίας. Και θα δώση την συγκατάθεσή της ή Θεοδώρα, άκριβώς έπειδή δεν μπορεί να κάνη διαφορετικά.

—Προεξοφλείς τη γνώμη της Θεοδώρας, άλλ' είσαι τό ίδιο βέβαιος και για την Κασσιανή;

—Τί έννοείς; ρώτησε άνασκιρτώντας ό διάδοχος. “Οτι είνε δυνατόν ν' άρνηθή έκείνη;

“Ο “Ακίλλας έκούνησε θλιβερά τό κεφάλι του.

—“Εμείς που την έγνωρίσαμε άρκετά καλά έκεί κάτω, — άπήντησε — πρέπει να είμαστε βέβαιοι ότι ποτέ δεν θα δεχθή την έλεημοσύνη σου, έστω κι' άν ή έλεημοσύνη αυτή θα είνε ένα περίλαμπρο στέμμα. Την προσέβαλες δημοσία; Κι' ή προσβολή θα έξακολουθήση, κι' άν άκόμα τήν κάνης βασίλισσα.

“Ο Θεόφιλος, έν τούτοις, δεν ήθελε να συνήσση στην ιδέα ότι την έχασε όριστικά και για πάντα. Δεν είχε συντελεσθή άκόμα, κατά τη γνώμη του, τό άνεπανόρθωτο και κατά έλπίδα δεν είχε σθυσθή. Τούλάχιστον τίποτα δεν τό έδειχνε.

Η έμμονη ιδέα που σφηνώθηκε στό μυαλό του, να έπανορθώση τό σφάλμα του, δεν τόν άφησε κι' όταν ό φίλος του του παρέστησε πόσο θα τόν παρεξηγούσαν οι εύγενείς και οι άρχοντες, όταν τόν έβλεπαν ν' αθετή μιάν υπόσχεσι που έδωσεν κατά τρόπον τόσο πανηγυρικό. Μάταια ό “Ακίλλας θέλησε να τόν κινή να έννοήση ότι και για την Κασσιανή έπίσης δεν ήσαν ίκανοποιήσις αυτό που της έπρότεινε Μ' αυτόν τόν τρόπο — τούλεγε — όχι μόνο δεν θα επανόρθωνε τό άδίκημα, άλλ' απεναντίας θα την έβέβητε στις ύπόνοιες του κόσμου, ότι μεταχειρίσθηκε άπρεπείς τρόπους κι' άνήθικους ίσως, για να τόν παρασύρη σέ πράξι που δεν έταίριαζε στό άξίωμα του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

"Οταν οί ΕΛΛΗΝΕΣ πολιορκούσαν τήν 'Ακρόπολι

Μιά υπέροχη χειρονομία του

'Ανδρούτσου: Δίνει μολύβι

στούς έχθρους, για να γλυτώ-

ση τόν Παρδενώνα!

Οί άμόρφωτοι και μπαρουτοκαπνισμένοι άγωνιστάι του 21, οί περισσότεροι άπό τούς όποιους ούτε γραφή ούτε άνάγνωσι ήξεραν και έδωσαν με σφραγίδα την ύπογραφή τους, γιατί κι' αυτό άκόμα τ' όνομά τους έδυσκολούνταν να χαράξουν με τό χέρι, έτρεφαν έναν περιεργό σεβασμό πρós τά άρχαία μνημεία. Βλέποντας τά άθάνατα έκείνα μάρμαρα στά όποία έδωκε ζωή ή σμίλη του Φειδίου και του Πραξιτέλους, έκυριεύονταν άπό ένα όδύριο αίσθημα έκστάσεως και θάμβους, ξένο δέβαια πρós κάθε καλλιτεχνικήν έκτίμηση, άλλα για τόν λόγο αυτόν άκόμη πιδ άξιοθαύμαστο.

Ο άλησμόνητος έθνικός ποιητής Βαλαωρίτης, διηγείται σχετικώς μία χαρακτηριστική σκηνή, πού συνέβη, κατά τά πρώτα χρόνια της 'Επανάστασεως, και κατά τήν πολιορκία της 'Ακρόπόλεως υπό τών 'Ελλήνων.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΧΩΡΙΣ... ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ

«Όταν τριάντα έφτά χρόνια πίσω, έγραφε ο γλαφυρός ποιητής του «Θανάση Βόγια», σέ μία φιλολογική επιθεώρηση του 1858, άποφασίσανε οί 'Ελληνες να έλευθερωθουν κι' άρπάξανε τά όπλα, έτυχε ο φοβερός 'Οδυσσεύς, ο γυιός του 'Ανδρούτσου, να πολιορκή τήν 'Ακρόπολι τών 'Αθηνών, όπου δρίσκονταν κλεισμένοι οί κατακτητάι και ύπερασπίζονταν με μεγάλη καρτεροψυχία. Τότε ούτε οί δικόι μας είχαν άκόμη άρνηθή τήν φουστάνελλα, ούτε οί Τούρκοι είχαν πάρει τό νέο βάφτισμα πού θέλησε να τούς δώση ή Εύρώπη.

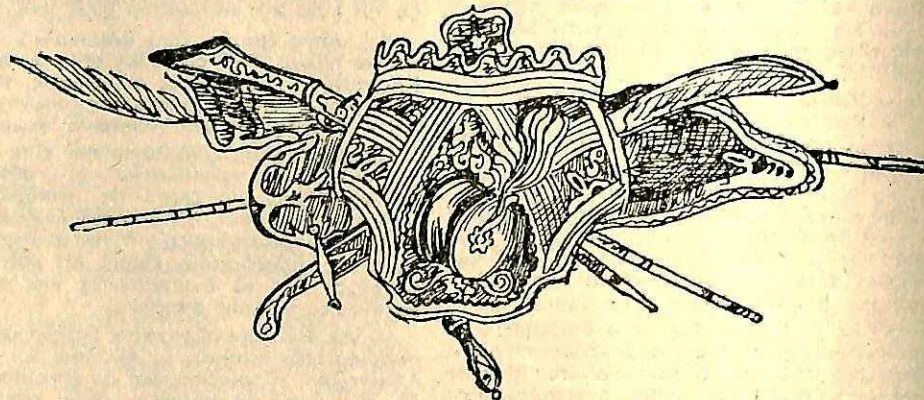
«Ο πόλεμος γινόταν καθώς στόν καιρό του 'Ομήρου. Στίς πολιορκίες μάλιστα έποχρούσε άργά. Οί άνθρωποι έσκοτώνονταν με τήν ήσυχία τους, δεν ήσαν γνωστά άκόμη όλα αυτά τά καταστρεπτικά σύνεργα πού έφερε είς φώς ο πολιτισμός και ή πρόδοος άργότερα, και δεν ήταν σπάνιο κάπου - κάπου να βλέπης τά ένάντια μέρη να στέκονται με τά χέρια σταυρωμένα και άνεργα άπό έλλειψη πολεμοφοδίων.

ΤΙ ΤΟΥΣ ΕΦΤΑΓΑΝ ΤΑ ΜΑΡΜΑΡΑ...

«Κάτι τέτοιο θά συνέβαινε δέβαια και τήν ήμέρα πού έτυχε τό παρακάτω συμβάν:

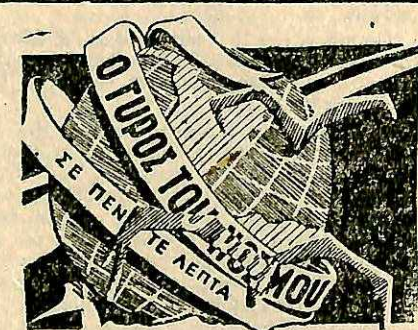
«Έξύπνησαν κάποια παλληκάρια του 'Οδυσσεύς πρώτ' - πρωί και ρίχνοντας κατά τύχην τό μάτι επάνω στήν 'Ακρόπολι, ροδοκόκκινη άπό τό πρώτο γλυκοχάραγμα, έμειναν έκστατικά βλέποντας τούς πολιορκουμένους άνεβασμένους επάνω στόν Παρδενώνα και δουλεύοντας με βία να χαλνούν τά όμορφα έκείνα μνημεία.

«Τόσο παράξενη και άνώφελη τούς έφάνηκε τέτοια θαρραλότης, ώστε έτρεσαν άμέσως να είδοποιήσουν τόν 'Οδυσσεά. Άφού ο στρατηγός έβεβαίωθηκε με τά μάτια του, άπόλυσε τρία - τέσσερα άπό τά παλληκάρια του να πλησιάσουν στήν 'Ακρόπολι και να σωτήσουν τούς

έχθρους, γιατί έδειχναν τέτοιαν άγριότητα σέ μάρμαρα πού δεν τούς προξενούσαν καμμία βλάβη.

«Έπέταξαν με μιάς έκείνοι οί γεγναίοι και ύστερα άπό λίγη ώρα έφεραν στόν στρατηγό τήν άπόκρισι, ότι οί πολιορκούμενοι μη έχοντας μολύβι για να χύσουν βόλια κι' άνακαλύψαντες ότι μέσα σ' έκείνα τά μάρμαρα θρισκόταν τέτοιο μέταλλο, χυμένο επίτηδες για να δίνη δύναμη και σταθερότητα, είχαν άποφασίσει να προστρέξουν σ' έκείνο τόν χα-

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΦΕ

Αν και είνε άπρησολημένοι με τόν πόλεμο, οί Γάλλοι δεν παρέλειψαν να γιορτάσουν και έξέτος τήν επέτειο του θανάτου του πλοιάρχου Ντεκλιέ. Δεν πρέπει όμως να νομίσете ότι πρόκειται για κανέναν ήρωα άπ' αυτούς πού έχάρισαν στή Γαλλία μιάν άπ' τις τόσες άποικίες της ή δοξάστηκαν κατά τόν προηγούμενον πόλεμο.

Ο Ντεκλιέ ήταν ένας άπλός έμποροπλοίαρχος, άλλα τό όνομά του θά μείνη άθάνατο και πρέπει να τό ξέρουν όλοι όσοι πίνουν καφέ, γιατί τή μικρή αυτήν άπόλαυσι χωρίς αυτόν δεν θά μπορούσαν ποτέ να τή δοκιμάσουν.

Πράγματι, ο Ντεκλιέ, στίς άρχές του δεκάτου ογδόου αιώνα μετέφερε άπ' τις 'Αντίλλες τό πρώτο φυτό του καφέ στήν Εύρώπη. Τό ταξίδι όμως ήταν μεγάλο και τό νερό δεν έπείσσε άπάνου στο καράβι. Τότε ο Ντεκλιέ έόρμησε να ύποφέρει άπό τή δίψα, γιατί με τό νερό πού έπρεπε να πιή έπότιζε τόν μικρόν θάμνον για να μην ξεραθή, και κατάρθωσε να τόν φέρη στήν Εύρώπη.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΚΡΑΝΙΟ

Είνε άνεκτίμητοι οί θησαυροί πού δρίσκονται κρυμμένοι στά έγκατα

λασμό, για να μπορέσουνε να έξακολουθήσουνε τόν πόλεμο.

Η ΓΕΝΝΑΙΑ ΠΡΟΣΦΟΡΑ

«Τέτοια άπόκρισι έπροξένησε μεγάλη έντύπωση στούς 'Ελληνες, πού άφού έσκέφθηκαν τί έπρεπε να κάμουν για να σώσουν άπό τόν όλεθρο τά μνημεία του μεγαλείου τους, όλοι με μιά φωνή άπεφάσισαν να μηνύσουν στούς άποκλεισμένους να παύσουν τήν καταστρο-

φή και ήσαν έτοιμοι να τούς προμηθεύσουν όσο μολύβι τους χρειαζόταν για τήν υπεράσπισί τους. «Έτσι κι' έγινε.

«Έστερξαν οί άλλοι και οί 'Ελληνες έξαγόρασαν με τό αίμα τους - δίνοντας στούς έχθρους βόλια για να τούς σκοτώσουν - τά πολύτιμα έκείνα μάρμαρα πού ήσαν προσωρισμένα να χύσουν για να δούν και πάλι άναστημένο δλόγυρά τους έκείνο τό 'Εθνος, πού άπό τόσους αιώνες φαινόταν θυσιζόμενο στο λήθαργο.»

ΣΟΝΑΘ.

της γής. Και λέγοντας «θησαυροί» δεν έννοούμε μονάχα τά πολύτιμα μέταλλα, τό πετρέλαιο, τό κάρβουνο και άλλα όρυκτα, άλλα και κάθε τι πού μπορεί να βοηθήση τήν επιστήμη στίς άτελείωτες έρευνές της.

«Έτσι λοιπόν άνεκτίμητο πρέπει να θεωρηθή τό κρανίο του μεγαλύτέρου προϊστορικού τέρατος άπό όσα έχουν βρεθή έως τώρα. Πρόκειται για τό κρανίο ενός γιγαντιαίου πλειστοσαύρου, ενός τέρατος πού έκταίκοιυσε είς τήν επιφάνεια του πλανήτη μας έδώ και 120 εκατομμύρια χρόνια, όπως δεδακίωονν οί παλαιοντολόγοι. Τό συνολικό μήκος αυτού του τέρατος θά ήταν μεγαλύτερο άπό είκοσι μετρα. Τό κρανίο του, πού είνε επίσης πελώριο, έχει άκόμη 92 δόντια, άλλα κατά πάσαν πιθανότητα τό θηρίο είχε πολύ περισσότερα.

ΑΝΕΛΠΙΣΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ

Ο θαρής χειμώνας έκαμε και έφέτος αρκετά θύματα, πού παντός στήν Εύρώπη, και στίς περιφέρειες έκείνες όπου ήταν δριμύτερος. Σε πολλούς όμως δόθηκε ή εύκαιρία να δείξουν τήν ψυχραιμία και τήν γενναιότητα τους στή διάσωσι ανθρώπων πού εκινδύνευαν να πνιγούν σε μία πλημμύρα ή να θαστούν ζωντανοί μέσα τό χιόνι.

Κάτι παρόμοιο συνέβη τήν περασμένην έβδομάδα σ' ένα χωριό της 'Ιταλίας. «Ένας χωρικός, κάποιος Μαρκέλος 'Ολάριο έγλωστρησε άπ' τό χιόνι κι' έπεσε σέ μία χαράδρα, άλλα κατάρθωσε να συγκρατηθή άπό κάτι θάμνους. Στίς φωνές του έσπευσε ή γυναίκα του πού έκανε άπεγνωσμένες προσπάθειες για να τόν σώση.

«Ήταν όμως έτοιμη να παρυσυρθή κι' αυτή άπό τό βάρος του άνδρός της, όταν τήν άρπάξε άπ' τούς ώμους ένας χωρικός πού άκουσε τις φωνές των, και τούς έσωσε και τούς δύο.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΜΕΝΗ

ΑΓΑΠΗ

Νυφικό πέπλο φορέ ή 'Αμαλία ή σάβανο; Είνε κατάχλωμη, σαν πεθαμένη. Στέκει δίπλα στόν γαμπρό, έναν σωματώδη, εύκατάστατο χωρικό. Ο παπάς του χωριού διαβάζει τις ευχές του γάμου.

Τί θλιβερή τελετή! Η 'Αμαλία κηδεύει τα όνειρά της. Είχε όνειρευθή να σταθή, ντυμένη ύψη, στο πλευρό άλλου άνδρός. Μα ή μοίρα δεν τό θέλησε. Και ή ψυχή της τώρα θρηνεί επάνω στο λείψανο χαμένης έλπίδος...

Πόσο χλωμή και θλιμμένη είνε! Οί άλλοι νομίζουν πως είνε άπό τήν συγκίνησι. Μα μερικές στενές φίλες της, πού ήσαν παρακολουθόν άπό μία γωνιά της έκκλησίας τήν τελετή, ξέρουν πως είνε άλλη ή αίτία.

Η καυμένη ή 'Αμαλία! Φυθιρίζει ή μία άπό τις φίλες. Πόσο θά ύποφέρη.

Χθές έλεγε, πως δεν θά άνθέξη. Ο' αυτοκτονήση.

Δεν πήρε κανένα μήνυμα αυτές τις μέρες άπό τόν Σωτήρη!

Οχι.

Όποτε αυτός δεν θά ξέρη, ότι σήμερα ή 'Αμαλία παντρεύεται!

Πώς να τό ξέρη; Ποιός θά του τό πη μέσα στή φυλακή; Ο παπάς άπαγγέλλει τα άποστολικά λόγια, ότι «ή γυνή πρέπει να σεβόται, ν' άκολουθή και να σέβεται πόν άνδρα της». Και της 'Αμαλίας ή σκέψις πλανιέται πίσω άπό κάγκελ λα φυλάκης. Έκε είνε τώρα ο άγαπημένος της. Μία δραματική ιστορία της τόν έπληρε άπό τήν άγκαλιά της. Και της τόν έπληρε για πάντα...

Ο Σωτήρης επιβουλήκει για κτηματικές διαφορές μ' έναν πλεονέκτη, άρπαγα χωρικό. Και άπάνω στόν καυγά τόν έσκότωσε. Τόν κατεδικάσαν έξη χρόνια φυλακή.

Λίγο πριν παραδοθή στούς χωροφύλακες, ήλθε κρυφά και έόρηκε τήν 'Αμαλία. Πονεμένη, δακρύβρεκτη, κι' άπελπισμένη ήταν ή συνάντησής των.

Κλαίε ή κοπέλλα κι' έσφιγγε τόν νεό στήν άγκαλιά της.

Πώς τό έκαμες αυτό, Σωτήρη!

Έκείνος έμενε με χαμηλωμένο τό κεφάλι, συντετριμένος άπό τήν μετάνοια. Δεν είχε τί ν' άπαντήση. Ούτε αυτός ήξερε πως τό έφερε ή κακή ώρα κι' είνε φωνές...

Δεν αξίζει να μ' άγαπάς, 'Αμαλία, μουρμούρισε.

Μα ή νέα του έχάιδε στωγικά τά μαλλιά και μέσα στα δάκρυά της του άπήντησε:

Για μένα είσαι ο ίδιος. Είσαι ο άγαπημένος μου.

Ηλθα να σε άποχαιρετή-

σω, ξαναείπε ο νέος, και να σου πω να κυττάξης τήν ζωή σου. Να με ξεχάσης έμένα.

Οχι, άγαπημένε μου. Θα σε περιμένω να δγής άπό τήν φυλακή.

Μα τί λές, 'Αμαλία; Θα μπορέσης να περιμένεις τόσα χρόνια;

Σου τ' όρκίζομαι...

ΜΙΑ ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΝΥΦΗ

Ορκίσθηκε. Και να, πως έκράτησε τόν όρκο της. Τώρα παντρεύεται μ' άλλον! Μα δεν έφταιγε αυτή. Τήν υπεχρέωσαν οί γονείς της. Αρνήθηκε στήν άρχή, έκλαψε, άπειλήσε ότι θά σκοτωθή. Του κάκου! Οί γονείς της έπέμεναν.

Τέλος, με τήν καρδιά σπαρταγμένη, με τήν ψυχή θυσιζόμενη στο κλάμα, άναγκάστηκε να ύποχωρήση. Και τώρα στέκει στο πλευρό ενός άνθρώπου, πού δεν άγαπά, ντυμένη τό νυφικό πέπλο, πού τό νυώβει επάνω της σαν σάβανο.

Και ο άγαπημένος της στή φυλακή δεν ξέρει τίποτε. Θεέ μου, δός του κουράγιο να ύποφέρη τόν πόνο του, όταν θά τό μάθω!...

Επέρασαν τρεις μήνες άπό τόν γάμο. Η 'Αμαλία είνε πιά σύζυγος, έχει άναλάβει καθήκοντα νοικοκυράς μέσα σ' ένα άπό τά πιο εύκατάστατα σπιτία του χωριού, μα ή σκέψις και ή καρδιά της είνε μακριά άπό αυτό τό περιβάλλον. Η ψυχή της άνήκει στο παλιό της όνειρο, στόν μεγάλο, μοναδικό της έρωτα.

Είνε στιγμές, πού ο πόνος της ξεχειλίζει. Η θλίψις τήν πνίγει. Κι' αναλογίζεται γλυκειές άρες, πού έζησε στο πλευρό του άγαπημένου. Τί άραία όνειρα έπλάσαν μαζί! Ο ήλιος τότε έλαμπε άλλοιώς, ήταν πιο χαρούμενος και φατενός. Τά πουλιά ετόνιζαν τρελλά, μευστικά τραγουδία. Και τις άνοιξιακές νύχτες, όταν έγεργε στο στήθος του άγαπημένου της τή Σελήνη επληνάζε στή γή...

Τώρα όλ' αυτά έσβησαν. Η άραία μορφή του Σωτήρη έπρόβαλε στήν άνάμνησί της σκοτεινή και θλιμμένη σ' ένα θαμπό φόντο, πού τό έχωριζαν κάγκελλα φυλακής.

Άγαπημένε μου, συγχώρεσέ με! Θα σε θυμάμαι σ' όλη μου τή ζωή...

Αυτά σκεφτόταν κάθε τόσο και καυτά δάκρυα έδύλωναν τό βλέμμα της.

«ΕΔΡΑΠΕΤΕΥΣΑ ΓΙΑ ΣΕΝΑ»

Τοί θλιβερές και πονεμένες, φορτωμένες άπό τήν άνάμνησι των παρασμένων, περνούσαν οί μέρες της 'Αμαλίας.

Μία μέρα έγύριζε μόνη άπό τά χωράφια. Έβράδυαζε. Σε μία καμπή του έσοχικού όρόμου, παρουσιάσθηκε ξενονικά μπροστά της, μέσα τό σου-

ρουπο, ένας άνδρας. Η 'Αμαλία τά έχασε.

Ήταν ο Σωτήρης.

Εσύ; μουρμούρισε.

Ετρέμε σύγκορμη άπό τήν ταραχή της.

Ναί, 'Αμαλία, έγώ είμαι.

Η νέα είχε γίνει κατακόκκινη, έπνιγόταν άπό τήν συγκίνησι, έπήγε κάτι να πη, μα ο νέος τήν έσταμάτησε.

Δεν θέλω να μου πής τίποτε. Δεν θέλω να δικαιολογηθής. Ηλθα μονάχα να σε ιδώ, γιατί δεν μπορείς να φαντασθής πόσο ύπέφερα.

Η νέα εξέσπασε σε άναφυλλητά. Έκείνος έπήγε κοντά της και τήν πήρε άπαλά στήν άγκαλιά του.

Σου έκαμα κακό, 'Αμαλία, πού ήλθα να σε ιδώ.

Οχι, άγαπημένε μου. Είμαι εύτυχισμένη πού σε ξαναβλέπω.

Εσφίχθηκε με λαχτάρα κοντά του. Τά δάκρυα έμούσκευαν τό παραμένο πρόσωπό της. Έπειτα τόν έκτύπαζε στα μάτια και τόν ρώτησε:

Σε άφησαν ελεύθερο;

Οχι, 'Αμαλία. Έδραπέτευσα.

Τρόμος έξωγραφίσθηκε στή μορφή της νέας.

Σωτήρη! Θα σε ξαναπιάσουν!...

Μη φοβάσαι. Υστερα άπό τρεις μέρες φύγω για τήν Νότιο 'Αμερική. Ο θεός μου τα έχει όλα έτοιμα.

Λίγες στιγμές σιωπής άκούουθσαν. Κι' έπειτα ή νέα ρώτησε με σδυμένη φωνή:

Όστε θα φύγης;

Ναί. Κι' αν ήθελες, 'Αμαλία...

Εδίστασε. Δεν μπορούσε να προχωρήση.

Τι; τόν ρώτησε με λαχτάρα ή νέα.

Να φύγαμε μαζί!...

Τά μάτια της 'Αμαλίας έλαμψαν.

Ναί, άγαπημένε μου, άπληγρως ζωρά. Θέλω νάρθω μαζί σου.

Για κάμποση ώρα δεν μπορούσαν ν' άρθρώσουν λέξι άπό τήν συγκίνησι. Έπειτα ο νέος είπε:

Αύριο θά σε περιμένω στού θείου μου. Να πάρης τά πιο άπαραίτητα πράγματά σου και να έλθης χωρίς να σε καταλάβουν. Αν δεν είμαι εκεί, να με περιμένεις.

Καλά.

Φιλήθηκαν και χωρίστηκαν.

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Η 'Αμαλία έγκατέλειψε τό σπίτι του σύζυγού της.

Τήν άλλη μέρα, πριν ξημερώση, έπήρε λίγα, τά πιο άπαραίτητα πράγματά της, και έπήγε στο θείο του Σωτήρη. Εκείνος είχε είδοποιήθ άπό τόν άνεμόν του και τήν έπείριμενε. Ο Σωτήρης δεν ήταν εκεί.

Κάθισε, της είπε ο θεός, κι' όπου νάναι θά έλθω.

Έπειτα της έξήγησε τό πως θά έφευγαν για τήν Νότιο 'Αμερική. Ήταν όλα έτοιμα. Μ' αυτήν τήν καρέκλα έπέρασε άρκετή ώρα. Ο Σωτήρης δεν είχε άκόμη έρθει. Η 'Αμαλία άρχισε ν' άνησυχή.

Μήπως συνέβη τίποτε; Δεν φαντάζομαι, άπάντησε ο θεός. Μην άνησυχής.

Μα κι' εκείνος κατά βάθος άνησυχούσε.

Είχε παράσει τό μεσημέρι. Ήταν άπόγευμα. Ο ήλιος προχωρούσε πρós τήν δύσι του. Και ο Σωτήρης δεν είχε ρανή. Η 'Αμαλία ήταν σαν τρελή.

Θέε μου!, έλεγε κάθε τόσο. Τί να έπαθε;

Κι' έπιασε με άπελπισία τό κεφάλι της. Η άγωνία της ήταν άπερίγραπτη. Ο θεός του Σωτήρη προσπαθούσε να τήν παρηγορήση. Μα όσο περνούσε ή ώρα, ή άπελπισία της νέας μεγαλωνε.

Άρχισε να σουρουπώνει, όταν έφθασε τρέχοντας ένας έξάδελφος του Σωτήρη και είπε στο θείο του και στήν 'Αμαλία:

Τόν Σωτήρη τόν ξαναπιάσαν.

Η 'Αμαλία έσωριάσθηκε λιπόθυμη.

Όταν συνήλθε, είδε τόν κόσμο μαύρο. Η ζωή της ήταν πιά γεγραμμένη. Στο σπίτι του άνδρός της δεν μπορούσε να γυρίση. Τήν νύχτα τήν έπέρασε στο σπίτι έκείνο, όπου έπερίμενε τόν άγαπημένο της.

Δεν έκλεισε μάτι. Συλλογιζόταν έκίθε 'άπογνιη. Στή δραματική της θέσι μία μονάχα έβλεπε διεξοδο: Να φύγη! Να φύγη άπό τό χωριό. Άνεκόντως τήν άπόφασί της στο θείο του Σωτήρη!

Και πού θά πγς; τήν ρώτησε ο καλόκαρδος χωρικός.

Στήν 'Αθήνα.

Και πού θά ζήσης;

Θά έργασθώ.

Καλά, παιδί μου. Άφοδ

τό άπεφάσισες, να πγς στήν εύχή του Θεού.

Της έδωσε λίγα χρήματάκια, πού είχε, και τήν συνάδευσε τήν άλλη μέρα, πριν ξημερώση στο γειτονικό χωριό, άπ' όπου περνούσε τό τραίνο.

Η 'Αμαλία έφυγε για τήν 'Αθήνα.

Ηλθε με τό σκοπό να έργασθ ή και να ζήση τίμια. Μα τά άγνά σχέδια, πού καταστρώνει κανείς στο είδυλλιακό περιβάλλον ενός χωριού, άνατρέπονται, όταν βρεθούν στήν άσφαλτο της πείλας και λερώονται στο πέδρο των πεζοδρομίων. Αυτό συνέβη και με τήν 'Αμαλία. Χωρίς καλό-καλά να τό καταλάβη, έπληρε τόν μοιραίο κατήφορο και τώρα περιφέρει τό δραματικό της παρελθόν και τήν βασανισμένη τήν ύπαρξή στα σπίτια της άμαρτίας...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Και τώρα δεν σκέπτομαι τίποτε άλλο, άγαπητή μου. Παρά πως να κάνω εύτυχισμένο τόν άρραδωνιαστικό μου.

Αν πραγματικά θέλεις να τόν κάνης εύτυχισμένο, μη τόν παντρεύεσαι!

ΤΟ „ΓΟΥΡΟΥΝΑΚΙ“

“Άκουσα μιά ιστορία. Σας την μεταφέρω αυτούσια, γιατί αξίζει τον κόπο.

Λοιπόν, μιά πονεμένη γυναίκα δρέθηκε κάποτε στο φιλόξενο σπίτι μιάς καλής της φίλης. Εκεί γνώρισε έναν άνδρα. Έναν καλοκαμωμένο, σοβαρό, πολιτισμένο άνδρα. Είχε την ευγένεια να ενδιαφερθεί γι' αυτήν κι' ακόμα να της μιλήσει με λόγια δημοφιλή, λόγια γλυκά, λόγια παρηγοριάς. Της είπε πως κι' αυτός ήταν δυστυχισμένος. “Εκείνον τον καιρό, έδοκιμασε την πίκρα ενός μεγάλου πόνου. Έδοκιμασε την απογοήτευση του ανθρώπου που ξαφνικά δρίσκειται μόνος κι' έρημος, χωρίς νύχια κανέναν που να μπορεί να τον καταλάβει, στη μέση του δρόμου της ζωής...”

Συγκινήθηκε η γυναίκα. “Απαλό φύσημα παρηγοριάς έχιδνε την καρδιά της. Έδεχθηκε μ' ευγνωμοσύνη το καλό που της έκανε... Τούδωκε το χέρι... Τον άγαπησε...”

“Εξήσαν μαζί αρκετόν καιρό. Όσον χρειάστηκε για να τον καταλάβει. Είδη η γυναίκα τα ζοφερά σκοτάδια της ψυχής του κι' έτρόμαξε στη θέα του ατίστευτου. Είδη το μέγεθος της υποκρισίας του, τον κυνικό έγωισμό του, την ανειλικρινεία του, κι' έφριξε.

Τον άφησε. “Έφυγε στη θέα του πρόστυχου και του ποταπού, του κρυμμένου κάτω από την προσωπίδα ενός κάλτικου ανθρωπισμού.

“Εκείνος έδεχθηκε τη φυγή με απάθεια. Τά χείλη του δεν άρθωσαν, παρά ώριμμένες τυπικές λέξεις, που έπρόδιδαν την παντελή έλλειψη στενοχωρίας, λύπης ή διαμαρτυρίας. Κενός στο μυαλό και στην καρδιά. Στείρος σε αισθήματα!

Στό πέραςμα του χρόνου, η γυναίκα άρχισε να βλέπει το παρελθόν της με γαλήνη κι' ένοιωσε ν' ανθίζει μέσα της δειλό το λουλούδι της έλπίδας. Τό έπότηζε, με την κρυφή χαρά να τό δει ν' ανθίζει και να μοσχοβολήγει γύρω του τη μεθυστική μυρωδιά μιάς αγάπης αληθινής...”

Μά ξαφνικά μιά μέρα εισώρησε και πάλι με αφηνιασμένο ένθουσιασμό ο πρώτος.

—Σήκω, της λέει άγρια, πάμε να παντρευτούμε. Είδα ένα όχημο όνειρο! Είδα πως κάποιος άλλος σ' αγαπά και θα σε κάμει ευτυχισμένη. Μά έγω δεν θα σ' αφήσω να σε πάρει άλλος!... Άκούς; Ποτέ! Ποτέ! Θα σε πνίξω!

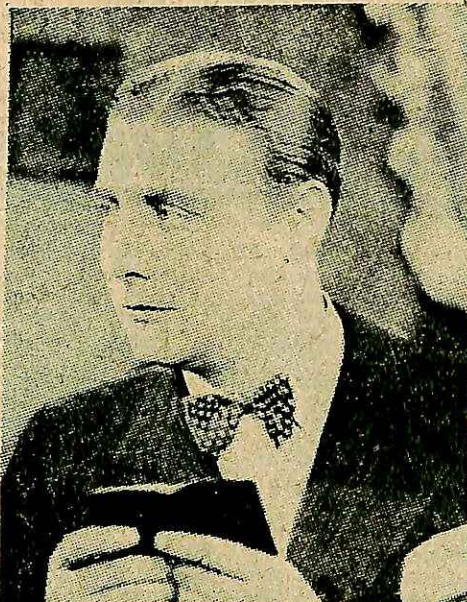
Από τότε η φτωχή γυναίκα ζή ύπνo το κράτος του φόβου. Εκείνος έβγαλε ή σκιά της. Παντού την ακολουθεί απειλώντας την.

Τί σημαίνουν οι δψιμοι αυτοί ένθουσιασμοί της κούφιας καρδιάς του ανθρώπου; Ένας μεγάλος λέει κάπου σε κάποιο διδύο, πως σε πολλούς υπάρχει και ζή μεσα τους ένα «γουρουνάκι», ένα τόσο δα γουρουνάκι. Τόν περισσότερο καιρό κοιμάται βαθιά, σαν ναρκωμένο. Μά κάποτε ξυπνάει κι' αρχίζει να γρυλλίζει άνασκαλεύοντας.

Αυτό τό γουρουνάκι ζύπνησε μέσα στον άνθρωπό μας. Είπε τό γουρουνάκι τό έγωίσμο του που πληγώθηκε. Όσφράνθηκε τις δυσώδεις απόπνοιες του ταπεινού πάθους της ζήλειας κι' έδγχηκε από τη νάρκη του τό ζώο. Φυλακισμένο στον στενό χώρο μιάς μικρής, πολύ μικρής καρδιάς, στενοχωριέται τό δύστυχο και ζητεί διέξοδο απειλώντας καταστροφές.

Θλιβερό πλάσμα! Ποιος δα δρεθό νά του δείξει τό δρόμο που οδηγεί πρός τα πλούσια βοσκοτόπια, εκεί που οι μεγάλες αγέλες τών όμοίων του μπορούν άνανόχητα να εύχονόται, εκεί που ή σσηή φύσις άφρισε για παντοτεινό ωδιδάτημά τους;

ΕΥΑ

ΑΝΡΥ ΓΚΑΡΑ

Τήν 8ην Μαΐου του 1896, τρία σημαντικά γεγονότα συνέβησαν στο Παρίσι: τόν πρόαιτο Πασού. Πρώτον γκεμιστήκε ξαφνικά τό παλνρ και ιστορικό θέατρο «Απόλλων», στό ό-ποιό πρωτοπαίχθηκαν τά έργα του Βίκτωρος Ουγκώ, του Άλεξάνδρου Δουμά πατρός, του Άλφρέδου ντε Μυσσέ και άλλων κορυφαίων της ρωμαντικής σχολής. Δεύτερον, ώργανώθηκε συλλαγήτριο με έπί κεφαλής τόν Άριστέι-δην Μπριάν που πρωτόμπαινε τότε στην πολιτική παλαίστρα. Και τρίτον, γεννήθηκε ο Άνρϋ Γκάρ, είδο-ποιώντας όλη την γενιόνια με τις στριγγιλιές του ότι είναι μεγάλος άσ-στηρ άνέτειλε στον κόσμο.

Μέχρις ήλικίας δέκα ετών, ο Άνρϋ ήταν ο φόβος και ο τρόμος τών γυ-ναϊκών και τών πλανοδίων έμπόρων της γειτονιάς. Έπί κεφαλής μιάς σπεί-ρας χαμινιών, πετούσε λάσπες στις άπλωμένες μουγάδες τών νοικοκυρά-δων και έκλεβε μήλα και ροδάκινα από τά καρροτσάκια τών μανάβδων. Οί σοδαρες αυτές άσχολιές, του άφη-ναν ώστόσο καιρό για να παρακολου-θί τά μαθήματα που έδινε ένας καθη-γητής της ωδικής σε τρία κορίτσια. Πρέπει να σημειωθεί ότι τά μαθήμα-τα αυτά ο Άνρϋ τά παρακολουθού-σε... καθισμένος στο πεζοδρόμιο έξω από τά άνοικτά παράθυρα του δωμα-τίου στό όποιο παρέδιδε ο καθηγη-τής!...

Η ώραία αυτή ζωή έκράτησε λίγα ακόμα χρόνια, ως που μιά μέρα, ένας θεός του από τό Παρίσι αποφάσισε να τον πάρει κοντά του, με την στα-θερή απόφαση... να τον κάνει άνθρω-πο. Και πράγματι, ο Γκάρ έγινε άν-θρωπος. Άρχισε να αγαπά τά γράμ-ματα, και είχε λησμονήσει όλες τις παληές του συνήθειες, έκτός μιάς: να μένει έκστατικός έμπρός σ' ένα τρα-γουδιστή με καλή φωνή. Τό τραγούδι τόν έμάγευε και συχνά έλεγε τό βεί-ου του ότι θα γίνη τενός. Εκείνος όμως έσέκανε περιφρονητικά τους ώ-μους του. Ο άνεψιός του τραγουδι-στής; Αυτό δεν θα γινόταν ποτέ! Ο Άνρϋ θα σπνύδαζε νομικά και θα διέ-πρεπε ως δικηγόρος!

Και ο Γκάρ, θέλοντας να φανή εύ-γνώμων στον θεό του, για τις εύε-ργασίες που είδε άπ' αυτόν, ενεγράφη στην νομική σχολή τού Πανεπιστημίου τών Παρισίων, άδιάφορο έαν δεν έ-πατούσε ποτέ εκεί τό πόδι του.

Είχε πιά μεγαλώσει, έπήγαυε σε θέατρα και σε καφέ κονσέρ, άκουε τούτε διασημότερους καλλιτέχνες του

άσματος και έπαιρνε κρυφά από τόν θεό του μαθήματα φωνητικής, γιατί ήταν πιά αποφασισμένος να γίνη τραγουδιστής.

Ένα άπόγευμα, ένψ δρισκόταν με-θυμένος με μιά παρέα σε μιά τα-βέρνα του Μονπαρνάς, άρχισε να λέ-γει ένα τραγουδάκι. Στο διπλανό τραπέζακι καθόταν μιά κυρία συνο-δευμένη από ένα νέο με έξυπνη και συμπαθητική φυσιογνωμία. Από την στιγμή που ο Γκάρ άρχισε να τρα-γουδά, τό ζεύγος αυτό διέκοψε την συνομιλία του και παρακολούθησε με προσοχή τόν νεαρό τενός. Όταν ο Άνρϋ έτελείωσε, ή κυρία έσκυψε και έ-ψιθύρισε κάτι στό αυτό τό συνοδού της. Εκείνος χαμογέλασε, σηκώθηκε, έπλησίασε τόν Γκάρ και του είπε: —Με συγχωρείτε, κύριε, ή κυρία Μιστεγκέτ θέλει να σας μιλήσει μιά στιγμή!

Ο Άνρϋ άλλαξε χρώμα από την ταραχή του... Πώς; Η Μιστεγκέτ, ή δόξα τών Παρισίων και όλoκληρού της Γαλλίας, καθόταν δίπλα του χωρίς να τό ξέρη, τόν άκουσε να τραγουδά και έξέφραζε τώρα την έπιθυμία να του μιλήσει!... Ο Γκάρ έστάθηκε μπρο-στά της σαν κούτσουρο, και ή κατά-πληξίς τόν κορυφώθηκε όταν έμαθε ότι ο συνοδός της Μιστεγκέτ ήταν ένα άλλο «άνφάν-γκατέ» τών Παρι-σιών, ο Μωρίς Σεβαλιέ. Τέλος, κατά-πληκτος πάντοτε, άκουσε την Μιστε-γκέτ, να του λέγει:

—Η φωνή σας είναι πολύ συμπα-θητική, πολύ χαριτωμένη. Ύστερα από μερικά μαθήματα που θα σας δώ-σω, θα μπορέσετε να λέτε μαζί μας μερικά τραγουδάκια στό «Μουλέν-Ρουζ». Δέχεσθε να συνεργασούμε!

—Άν δέχωμαι!... έτραύλισε ο Άνρϋ, κατακόκκινος από τη χαρά του.

Και ένα δράδυ τό Σεπτεμβρίου του 1922, ο Άνρϋ Γκάρ—ο όποιος είχε δηλώσει έν τώ μεταξύ στον ά-πελπισμένο θεό του ότι είχε πάρει την απόφαση να στείλη στον διάβολο την δικηγορική— ντεμπουτάρισε στό περίφημο «Μουλέν-Ρουζ» κοντά σε δυό μεγάλα άστέρια του μιούζικ-χάλλ, την Μιστεγκέτ και τόν Σεβαλιέ. Η πρώ-τη του εμφάνισις υπήρξε θριαμβευτι-κή. Δεν είχε δέβαινα φωνή καταπληκτι-κής έντάσεως και διαυγείας, μά τό πονηρό του ύφος και ο ταχαϊνικός τρόπος με τόν όποιο έλεγε τό τραγου-δάκι του, ένέθουσιασε τό άκροατή-ριο. Από τό δράδυ εκείνο ο Άνρϋ Γκάρ είχε έξασφαλίσει τό μέλλον του. Μέσα σ' ένα χρόνο καθάρθηκε να πάρη μιά από τις πρώτες θέσεις στον κύκλο τών Παρισίων άντιζέρ.

Όστόσο, ή άνώμαλη και άκατάστα-τη ζωή που έκανε, τά γλέντια, τά ξε-νύχτια και οι ώραιές γυναίκες, άνάγ-κασαν τό 1924 τόν Γκάρ να άποσυρ-θί σ' ένα χωριό της Έλβετίας, για να άποκατασταθί ή υγεία του.

Τό 1926 ξαναγύρισε στό Παρίσι, θεραπευμένος και κάπως σοβαρώτερος από πρώτα. Έξακολουθούσε να αγα-πά τό καλό κρασί, τις ώραιές γυναί-κες και τό τραγούδι, με την διαφορά ότι τώρα φιλοδοξούσε να παίξει στό θέατρο. Τό πράγμα όμως ήταν δύσκο-λο και ο Γκάρ αναγκάστηκε να μεί-νι στό μιούζικ-χάλλ έως την ήμέρα που ο ακηνοθέτης Βαντάλ του έπρό-τεινε να παίξει στό φίλμ που έγύριζε τότε με τόν τίτλον «Οί κύριοί μας οι ύπνρέται!». Ο Άνρϋ δέχθηκε με χα-ρά την πρόταση και όπως στό μιού-ζικ-χάλλ, έτσι και στον κινηματογρά-φο ο Γκάρ επεδίληκε από την πρώ-τη στιγμή. Τό δεύτερό του φίλμ «Οί δυό κόσμοι» έστερεσε την φήμη του, αλλά τό φίλμ που τόν άνέδειξε ως ά-στέρα του κινηματογράφου ήταν ή ά-έχαστη όπερέττα «Ο δρόμος τού Παραδείσου».

ΡΟΛΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡΣ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Κοινωνικό διήγημα του ΠΩΛ ΖΙΝΙΣΤΥ

—Η κυρία Μπερναι θάρρη να φάη μαζί μας, σήμερα; έ-ρώτησε ο Ριδάρ την γυναίκα του.

—Βεβαίως, άφου την έκάλε-σεσ χθές.

Άκούοντας τό δνομα της κυ-ρίας Μπερναι, ο μικρός Μαρ-σέλ Ριδάρ, ένα αγοράκι όκτώ χρόνων, που με συντροφιά τούς γονείς του περπατούσε κατά μήκος της όμορφης άμμουδιάς του Ζαρσύ-σϋρ-Μέρ, άρχισε να χορεύη άπ' τη χαρά του.

—Βλέπω, την αγαπάς πολύ την κ. Μπερναι, είπε ο πατέ-ρας άπευθυνόμενος στό παιδί. —Άφου κάθε μέρα μου φέρ-νει και κάτι; Χθές ακόμη μου έδωσε ένα βαποράκι.

—Και προχθές έν' αούτκι-νιτο!, έλεγε ή μητέρα.

—Και τις άλλες μέρες, πό-τε έναν φασουλή... τότε έναν ναύτη... τότε μιάν άρκουδίτσα, ξανάτε τό παιδάκι και τά μά-τια του έλαμπαν από χαρά... —Ω, έγω την αγαπώ πολύ την κ. Μπερναι. Μου κάνει πολλά χόδια... έινε όμορφη.

—Πραγματικά έινε χαριτω-μένη... και είμαι πολύ εύχαρι-στημένος που την ξαναβρήκα με!

Και ο Ριδάρ, ένας νέος με πλατείς ώμους, μελαχροίνος, με σπινθηροδόκα μάτια, ξανάρ-χισε την κουβέντα.

Πόσα άπρόοπτα, αλήθεια, παρουσιάζει ή ζωή! Ούτε καν είχαν σκεφθί ή γυναίκα του και αυτός, όταν άφησαν τό Παρίσι για νάρθουν να περά-σουν τό καλοκαίρι στό Ζαρσύ-σϋρ-Μέρ, να την συναντήσουν εκεί.

Εκείνος δεν ήθελε τίποτ' άλ-λο παρά ν' αναπαυθί από τούς κόπους και τις έννοιες, που του δημιουργούσε ή θέσις του στην Τράπεζα.

Εκείνη, άναιμική άπ' τη ζωή του Παρισίου και άπ' τις περι-ποιήσεις που έκανε στον πατέ-ρα και τόν γυνί (γιατί καθώς δεν ήσαν πλούσιοι, τη βοηθού-σε μόνον μιά παραδουλεύτρια) είχε κι' αυτή την ίδια έπιθυμία που είχε κι' ο άνδρας της.

Κι' ή αλήθεια ήταν πως έπί δεκαπέντε μέρες, τό ζεύγος δεν έπαυσε να διασκεδάει και να κινείται. Πώς; Χάρις σ' αυτήν την κ. Μπερναι.

—Ποτέ μου δεν είχα φαντα-σθί πως θα την ξαναβρίσκα έ-δώ. Όστόσο εκείνη με άνεγνώ-ρισε πρώτη. Έγώ αμφέβαλλα.

Δέκα χρόνια είχαν να ιδω-θούν. Η κ. Μπερναι παντρεύ-τηκε έναν φίλο του Ριδάρ, νέ-ου και με μεγάλη περιουσία. Έφυγαν για τό εξωτερικό, ό-που εκείνος πέθανε μετά λίγα χρόνια.

Η χήρα του εξακολουθούσε να ταξίδευη και έγύρισε στην Γαλλία μόλις πρδ δυό μηνών, για νάρθη να παραθερίση στό Ζαρσύ-σϋρ-Μέρ, όπου ένοίκια-σε για όλο τό καλοκαίρι μιά θαυμασία δίλλα.

Και από την ήμέρα που άνε-νέωσαν την γνωριμία έπαιρνε, τότε με τό αυτοκίνητο, τότε με τη βάρκα, τούς Ριδάρ, που ποτέ τους δεν είχαν ξαναγλεν-τήσει έτσι.

Είχαν τελειώσει τό φαγητό. Ένώ ή κ. Ριδάρ έμάζεψε τό τραπέζι σαν καλή νοικοκυρά, ο Ριδάρ έπαιρνε τόν καφέ του, καθισμένος άπέναντι από την κ. Μπερναι.

Ψηλή, λεπτή, νευρώδης, ή κ. Μπερναι είχε στον χαρακτήρα της κάτι τό άρρενωπόν. Είχε λίγα λόγια. Τά μάτια της, γκριζόγαλα, έπρόδιδαν έναν χαρακτήρα με ίσχυρή θέληση.

—Άν ήθελες να μάς φέρης λίγο κονιάκ, είπε ο Ριδάρ στην γυναίκα του.

—Ευχαρίστως... Έχεις τό κλειδί του ντουλαπιού; —Όχι... Τό άφησα στό σακ-κάκι που φορούσα χθές.

Η κ. Ριδάρ πήγε στην κρεβ-δατοκάμαρα, έπήρε τό σακκά-κι κι' έψαξε μέσα στην τσέπη. Τά δάχτυλά της έπιασαν έ-να μικρό ντουλαπιόκο στο σακ-κάκι.

Μηχανικά, τό άνοιξε και τό έδιάβασε.

Στην άρχή δεν κατάλαβε, δεν ήθελε ίσως να καταλάβη.

Επειτα τό βλέμμα της έ-μεινε άκίνητο. Ξαναδιάβασε τό μπιλλιέτο.

Ήταν ένα έρωτικό γράμμα που άπευθυνόταν στον άνδρα της!

Τό πρόσωπο που έγραφε στον κ. Ριδάρ, του έλεγε ότι πρδ πολλού... από πολλόν καιρό... τόν αγαπούσε... ότι ξαναβλέ-ποίτας τον, δεν μπορούσε να πνί-ξη τά αισθήματα που ξαναζων-τανεψαν μέσα του...

«Πιστεύω, έπρόσθετε, πως θα έπροσέξατε, πόσο σας κυτ-τούσα... πόσο σε κάθε σας λό-γο έτρεμα...»

Η κ. Ριδάρ έδγαλε μιά κραυ-γή:

Τό μπιλλιέτο αυτό υπεγράφε-το: Πωλιν!

Από τό ύφος του γραψίμα-τος έπίσθηκε ότι τό μοιραϊόν δεν είχε συντελεσθί.

Τί έμελλε όμως να έπακολου-θήση; Μήπως δεν ήταν ίκανή για όλα μιά τέτοια γυναίκα;

“Α! τώρα καταλάβαινε όλες τις λεπτότητες της Πωλιν άπέ-ναντί τους!

Μέσα στην τρέλλα της, τώ-ρα, φανταζόταν όλο τό δράμα που θα έπακολουθούσε. Ο άν-δρας της θα την έγκατέλειπε κι' εκείνη θα έμενε μόνη με τόν γυνί της. Τής άνέθηκε τό σίμα στό κεφάλι. Ήταν έτοιμη να τρέξη στην τραπέζαρία και να φωνάξει δείχνοντας τό μπιλλιέ-το:

—Ξέρω ποιά άτιμία κρύβει ή συμπεριφορά σας. Φύγετε. αλ-λοιώς σας σκοτώνω!

Όστόσο έσκέφθηκε τό παιδί της, τό σκάνδαλο...

Ανέκτησε κάπως την ψυχραι-μία της, έδίπλωσε τό μπιλλιέτο και τό ξανάβαλε στη θέσι του. Μήπως φαινομενικώς ήρεμη στην τραπέζαρία; Ήταν πολύ ώρη. Εκείνοι ήσαν κατακόκ-κιννοι.

Τό ίδιο άπόγευμα, κατά τις πέντε, ή κ. Μπερναι έδήλωσε ό-τι θα έκανε ένα μπάνιο.

Η θάλασσα ήταν πολύ ά-γρια. Μεγάλα κύματα σπού-σαν μαουγρίζοντας κάτω από έναν καταισκόκενο ούρανό. —Κυρίες μου, είπε ένας γε-ροψαράς στην κ. Μπερναι και την κ. Ριδάρ, που προχωρού-σαν με τό κοστούμιο του μπά-νιου πρδς την άμμουδιά, θα κά-μετε καλύτερα να γυρίσετε στις καμπίνες σας.

Όστόσο, οι δυό γυναίκες εί-χαν μπη ήδη στό νερό. Η κ. Μπερναι άρχισε να κολυμβά. Μά έπιδέχθηκε κινήσεις, έξαφαι-ζόταν κάτω άπ' τούς άφρούς ενός κύματος για να έπανεμ-φανισθί λίγο μακρότερα. Η κ. Ριδάρ, που κολυμπούσε κι' αύ-τή επίσης καλά, την άκολουθού-σε σε κάποια άπόστασι.

Ξαφνικά, άκούστηκε μιά θυ-νατή βροντή και από τόν ούρα-νό, που τόν διάσχισαν φοβερές λάμψεις, άρχισε να πέφτει μιά ραγδαία βροχή.

Στό άκουσμα του κεραυνού, ή κ. Ριδάρ άνατρίχιασε και

μιά φοβερή σκέψις της ήρθε στό μυαλό:

“Α! άν ο κεραυνός έπεφτε στην άντίζηλό της... Και ή ιδέα της δολοφονίας την έκυρίευσε όλόκληρη.

Κανείς δεν την έβλεπε από την πλάς. Η κ. Μπερναι ήταν στη διάθεσί της. Γιατί να δι-σταζει; Γιατί να μην τελειώνη με ένα μόνον χτύπημα;

Ξαφνικά, στό σύντομο διά-στημα κάποιας νηνεμίας, ένψ ο άνεμος για μερικές στιγμές είχε σταματήσει, ή κ. Ριδάρ άκουσε μιά φωνή:

—Βοήθεια... βοήθεια... Πνί-γομαι!

Εκύτταξε. Με τά χέρια ά-πλωμένα με άπελπισία, με τό πρόσωπο αλλοιωμένο άπ' τόν τρόπο, τά μάτια δισταζμένα, ή κ. Μπερναι έφώναζε:

—Βοήθεια! βοήθεια! Σώσε με!

Σ' ένα δευτερόλεπτο ή προσ-δελημένη σύζυγος άντελήφθη την κατάσταση! Ο θάνατος αύ-τός, που εύχόταν, έρχόταν αι-φνιδίως. Δεν ήταν δολοφονία. Ήταν απλώς ένα δυστύχημα. Κανείς δεν θα μπορούσε να την κατηγορήσει.

Όστόσο, αφήνοντας ένα πλά-σμα να πεθάνη κατ' αυτόν τόν τρόπο, δεν δείχνοντας δειλότη-ρη από μιάν δολοφονία; Ένας δολοφόνος ριψοκινδυνεύει κάτι. Εκείνη δεν έρριψο-κινδύνευε τίποτε. Τότε πήρε την απόφασι.

Με μερικές άπλωτές ή κ. Ρι-δάρ έφρασε ως την άντίζηλό της. Την άρπαξε, την έτράβηξε έξω άπ' τό νερό και παλαίον-τας με όλες της τις δυνάμεις εναντίον τών κυμάτων, κατώ-θωσε να την έναποθέσει στην άμμουδιά, λιπόθυμη.

...Μιά ώρα άργότερα, οι δυό γυναίκες, ήσαν μόνες στό μπου-ντουάρ της Πωλιν, ή όποια έ-τελείωνε τό ντύσιμό της για τό δείπνο.

—Α!, έφώναξε. Μου έσώ-σατε την ζωή, άγαπητή μου φίλη. Πώς θα μπορούσα να τό ξεπληρώσω ποτέ αυτό;

Η κ. Ριδάρ την έκτύπαζε κα-τάματα και με φωνή υπόκαφη και πνιγμένη άπ' την συγκίνησι και τόν θυμό, είπε:

—Αφήνοντάς μου τόν άνδρα μου, κυρία μου.

Την άλλη μέρα ή κ. Μπερ-ναι έγκατέλειπε τό Ζαρσύ-σϋρ-Μέρ.

Και όταν τώρα ο κ. Ριδάρ μιλά γι' αυτήν, δεν διατάζει να λή:

—Είμαι πεπεισμένος πως άν έφυγε χωρίς να μάς άποχαιρε-τήση, τό έκαμε γιατί δεν θέ-λησα να κάμω μπάνιο μαζί της. Τι εύθραυστες είναι οι φίλιες που δημιουργεί κανείς στην πλάς!

ΠΩΛ ΖΙΝΙΣΤΥ

Ο ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ

Ένας δούλος περιηγητών ζητά να μπη σ' ένα μουσειό.

—Σταθήτε! Που πάτε; φω-νάζει ο φύλακας του μουσειού, που σκετόκταν στην πόρτα με τό τοιγάρο στό στόμα. Περιμέ-νετε λίγο. Άπαγορεύεται τό κάπνισμα μέσα στό μουσειό...

—Μά, έμεις δεν καπνίζομε! άπήντησε δειλά ένας περιηγη-τής.

—Ναί, αλλά καπνίζω έγώ. Σταθήτε να τελειώσω τό τσι-γάρο μου και ύστερα θα σας οδηγώ μέσα...

ΧΑΜΚΩ

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

ΤΡΥΦΕΡΟ ΡΟΜΑΝΤΙΣΜΟ ΤΗΣ Ε. ΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΑΡΜΑΤΩΛΩΝ ΚΑΙ ΚΛΕΦΤΩΝ

Υπό ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥ-ΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

14ον

—“Οχι! έμouγγρισε ο Μπουκουβάλας. Της μάνας σου ή φοβέρα είναι άσπεία. Φοβάσαι αληθινά πως θα της κακοφανή της γρηάς κολασμένης; Λίγα χρυσά νομίσματα θα την καταφέρουν να εξαφανιστή ως αύριο το πρωί. Ή θα μου πής πως δεν αγαπάει το χρυσάφι;...”

—Το χρυσάφι; φώναξε ή νεαρή τσιγγάνα, ανατριχιάζοντας... Τ' αγαπάει, ναι... Γι' αυτό, φύγε, Λάμπρο, πριν έλθω...

—Γελάστηκες! φώναξε το παλληκάρι. Νομίζεις πως δε νοιώθω πως μ' αγαπάς; Γιατί χτυπάει έτσι ή καρδιά σου; Για, έδες, το στήθος σου πάει να σπάσει. Μ' αγαπάς, και μιά και μ' αγαπάς, έμπόδιο πιά δεν υπάρχει... Χάμκω, καλή μου, γυναικά του όνειρου μου, μίη συλλογιέσαι πιά τίποτε άλλο... Γύρε στην άγκαλιά μου, κι' άς κατακυλίση γύρω μας ο κόσμος...

Μ' ένα άναστεναγμό, άκούμπησε ή κοπέλλα το κεφάλι της στο δυνατό του ώμο. Κι' έβλε ο Λάμπρος μ' έκπληξή του δάκρυα να μαζεύονται στα μάτια της, ένω του ψιθύρισε τρεμάμενη:

—Δεν ξέρεις τί γυρεύεις, δεν ξέρεις...

Μιά στριγγιά φωνή τους έκανε να πεταχτούν κι' οι δύο. Ή Σαχίνη στεκόταν στην πόρτα, κρατώντας στή χείρα της ένα φόρτωμα χόρτα που είχε μαζέψει, και φώναζε:

—“Α, τὰ περιστεράκια μου! Δεν χασομερούνε, βλέπω... Μά δεν ήταν σωστό, καπετάνι, να μάς ξεχάσεις τόσες μέρες... Τη ζύγωσε ο Μπουκουβάλας, της έχω σε λίγα νομίσματα στο χέρι και της έπτε με σφιχτά δούτια:

—Μπορείς να χαθής από μπροστά μου;

—Και τί δε θάκανα για σένα; άποκρίθηκε με άπαισιο χαμόγελο ή γρηά ‘Αφρικανή. Ή τιμή είναι μεγάλη, να γυρίσης να κυττάξης την κόρη μου... Μά, άπόψε δε μπορώ να σ' ευχαριστήσω...

—Γιατί; ρώτησε άνυπόμονα ο Μπουκουβάλας.

—Σε κάθε γάμο, πρέπει να τάζουν τ' άστέρια εύτυχία... Ο δικός σας, όπως σου έπτα από την άρχη, είναι έπικίνδυνος... Και γι' αυτό, πρέπει να βρούμε την κατάλληλη νύχτα, που τ' άστέρι το δικό σου και τ' άστέρι της κόρης μου θα ταιριάζουν.

—Τί είναι αυτά που μου λές; φώναξε με θυμό ο καπετάνιος. Κάθε μέρα και κάθε νύχτα είναι κατάλληλη για την εύτυχία.

16

τήσωμε ένα σπουδαίο ζήτημα. Τά πράγμα-τα θα σάς τὰ πη καλύτερα με δύο λόγια ή Μαντώ του Ζαχαριά.

Ή κοπέλλα που δρισκόταν εκεί, πρὸς μεγάλην έκπληξιν τὼν γερόντων, έκανε ένα δῆμα μπροστά και έπτε:

—Νά, κάθε βράδυ, ο Μπουκουβάλας πάει και συναντά την κόρη της μάγισσας της ‘Αφρικανής στην καλύβα της, στο δάσος. Ο δρόμος του είναι μπροστά από το σπίτι μου και τὼν βλέπω. Αυτό ξέρω εγὼ να πω.

Ένα μουρμούρισμα πέρασε άνάμεσα εις τὼς άντρες. Δεν ήταν ή πρώτη φορά που άκουγαν για τὴ σχέση του είκοσόχρονου καπετάνιου με την τσιγγάνα. Μά είχαν άκούσει άόριστα. Τώρα όμως, να πού ήξεραν θετικά εκείνο που φοβόνταν.

—Τὸ πράγμα είναι σοβαρό, έπτε ο Παπα-Ευθύμης αὐστηρά. Και πριν διέτρεχε δέ-βαια κίνδυνο μ' αυτές τις νυκτερινές επί-σκέψεις ο άρχηγός. Τώρα όμως, μετά την έπικήρυξι, είναι τρέλλα αυτό που κάνει. Εί-νε βέβαιο, πως σήμερα-αύριο θα σκεφθῇ κάποιος να έπωφεληθῇ από την άπρηνοησία του. Γι' αυτό μου φαίνεται πως πρέπει να λάβωμε έμεις τὰ μέτρα μας.

—Τί μέτρα να λάβετε έσείς; τὸν διέκο-ψε με κάποιον έξαψι ο γέρο Δῆμος. Ο καπετάνιος δεν έχει να δώση λόγο σε κά-νεναν.

—Μὴ θυμῶνης, Δῆμο, έπτε ήρεμα ο πα-πᾶς. Η ζωή του Μπουκουβάλα δεν ανή-κει μοναχά σ' αυτόν. Άνήκει και στὸν τό-πο μας. Αυτό πρέπει να τὸ ξέρη, πως δεν έχει δικαίωμα να την ριψοκινδυνεύει γι' άγάπη μιάς αλλόφυλης.

—Έπειτα, έπτε ο Ζαχαριάς, ο πατέρας της Μαντῶς, κι' ή άγάπη του αυτή δεν τὸν ταιριάζει. Βέβαια, είναι νέος και πρέπει να του συγχωροῦμε μερικές τέτοιες παρεκτρο-πές...

—Τί είναι αυτά; Τί είναι αυτά; έφώναξε άνυπόμονα ο Δῆμος. Νά τὸ συγχωρήτῃ! Παρεκτροπές... Για τὸ Μπουκουβάλα μιλά-τε έτσι!

—Μὴν ξεχνάς, έπτε ο παπᾶς μαλακά, πως ο καπετάνιος μας είναι μοναχά είκοσι χρονών. Μου φαίνεται πως έχωμε κι' έμεις κάποιαν εὐθύνη, κάποια δικαιώματα...

—Και τί θέλετε να κάνετε; ρώτησε άνή-συχος ο Δῆμος.

—Δεν ξέρω... Έκανε ο Ζαχαριάς σηκώ-νοντας τὸς ώμους.

—Γάντως, πρέπει να διορθωθῇ αὐτὴ ή κατάσταση... έπτε ο Παπα-Ευθύμης. Άν πάθῃ αὐτὸς τίποτα, είμαστε χαμένοι.

Με τὸ μίσος που έχει τώρα για τὸν τόπο μας ο Σελήμ, άν ο μὴ γένοιτο, λείψῃ ο καπετάνιος, δε θὰ διαστάσει να στείλῃ τὸ άσκέρι του στὰ βουνά μας. Τώρα τὸν κρα-τάει ο φόβος του Μπουκουβάλα, κι' όχι βέ-βαια ή μεγάλη μας δύναμις, καθώς ξέρομε όλοι μας καλά.

—Σ' αυτό σύμφωνοι!, έφώναξε τὸ πρω-τοπαλληκάρου εύχαριστημένο.

—Άν είσαι σύμφωνος σ' αυτό, Δῆμο, έπτε ο παπᾶς σταθερά, τότε πρέπει να συμ-φωνήσης πως κάνει έγκλημα ο Λάμπρος ριψοκινδυνεύοντας τὴ ζωή του.

—Και μπλέκοντας σε μιά περιπέτεια ά-νάξιά του, συμπλήρωσε με κάποια κακία ο Ζαχαριάς.

—Τί λογαριάζετε επί τέλους να κάνε-τε; ρώτησε άνυπόμονα ο Δῆμος.

—Νά σου πῶ εγὼ, άποκρίθηκε γρηγόρα ο Ζαχαριάς. Νά τὸν καλέσωμε να παρου-σιαστῇ μπροστά μας και να τὸν κάνωμε παρατηρήσεις. Και για τὸν σύνδεσμό του με τὴ Χάμκω και για τὴν έπιπολαϊότητα του να ριψοκινδυνεύει, Πρέπει να συμμο-ρωθῇ με τις υποδείξεις μας.

—Τί λέτε όλοι σας; ρώτησε ο παπᾶς διατακτικῶς.

Ο γέρο-Δῆμος πῆδσε με νεανική όρμη.

Ή φωνή του άκούστηκε δονούμενη.

—Είσαστε στὰ καλά σας, γέροντες; Ή ο Θεός σας σκοτίζει τις φρένες γι' το κα-κό του τόπου; Γνωρίζετε τὸ Μπουκουβάλα; Ξέρετε να είναι χαρακτήρας υπομονητικός, ήρεμος; Ή μάνα του τὸν κάνει παρατηρή-σις καμιά φορά και βλέπετε τὸ αίμα να φουντώνῃ στὰ μάγουλά του. Και νομίζετε πως ή περιφάνεια του θ' άνεχθῇ να πα-ρουσιαστῇ μπροστά σας και να τὸν κάνε-τε παρατηρήσεις κι' υποδείξεις; Ένα τέ-τοιο πράγμα θα τὸν πλήγωνε θανάσιμα, ά-νεπανόρθωτα. Αυτό θα είναι τὸ εύχριστό- σας για τὴ δόξα που δώσατε στὸν τόπο μας;

Γιὰ τις νίκες του, για τὴν αὐτοθυσία του; Όλοι έσώπασαν, δείχνοντας πως τὰ λό-

για του πρωτοπαλληκάρου τὸς είχαν κά-νει ζωηρὴν έντύπωση. Κι' ο Παπα-Ευθύμης έπτε σε λίγο:

—Μά τί να κάνουμε επί τέλους;

—Νά σάς πῶ εγὼ, άποκρίθηκε άμέσως ο Δῆμος. Ή πιὸ σπουδαία έννοια σας δεν είναι ή ζωή του; Νά προσπαθήσετε να τὸν την προστατέψετε. Ν' αποφασίσωμε, πως πάντα, όπου κι' άν πάη, θα τὸν άκολου-θοῦν δυο-τρία παλληκάρια, σωματοφύλακες.

—Θά τὸ δεχτῇ αὐτός; ρώτησε κάποιος, ή θα νομίσῃ πως τὸν περιορίζωμε τὴν έ-λευθερία του;

—Δεν είναι άνάγκη να τὸ ξέρη, άποκρί-θηκε τὸ πρωτοπαλληκάρου. Οι σωματοφύλα-κες άς τὸν άκολουθοῦν από μακριά, χω-ρίς να πάρη αὐτὸς είδησι.

—Ναι, ναι, έφώναξε ή Μαντῶ που δὲ μιλούσε ως τώρα κι' όλοι εύγύρισαν και τὴν έκύττασαν.

—Όστε σύμφωνοι; ρώτησε ο παπᾶς.

—Σύμφωνοι!, έφώναξαν όλοι.

Μά ο Ζαχαριάς τὸς διέκοψε.

—Πολύ καλά, έπτε, μ' αὐτὸν τὸν τρόπο προστατεύωμε τὴ ζωή του. Άλλά τὸν άνά-ξιο σύνδεσμό του με τὴ Χάμκω, δεν τὸν σταματοῦμε. Δεν είναι ντροπή;...

—Ζαχαριά!, φώναξε ή έξαψι ο Δῆμος. Βγάλε από τὸ νοῦ σου πως ο Μπουκου-βάλας μπορεί ποτὲ ν' άνεχθῇ άνάμειε στις διωκτικές του υποθέσεις. Μόνος του θα γι-ατρευτῇ από τὴν άνάξιά του, όπως τὴ λές, αὐτὴ άγάπη. Μόνος ο Θεός μπορεί να τὸν δοθῇσῃ, κανένας άνθρωπος.

—Έχει δικη, έχει δικη ο Δῆμος, έ-φώναξαν όλοι οι γέροντες και σηκώθηκαν να φύγουν.

—Εσύ, Δῆμο, θ' αναλάβῃς να όρίσης τὰ παλληκάρια που θα τὸν άκολουθοῦν, έ-πτε ο Παπα-Ευθύμης.

—Έννοια σου, θα τὰ διαλέξω ένα-ένα, άποκρίθηκε με χαρά τὸ πρωτοπαλληκάρου, κι' έφυγε από τὸ σπίτι του παπᾶ κι' αὐτός.

Δεν είχε προχωρήσει όμως λίγα δῆματα, κι' άκούσε μιά γυναικεία φωνή να τὸν φω-νάξῃ:

—Δῆμο!

Ήταν ή κόρη του Ζαχαριά, χλωμή, τα-ραγμένη.

—Έχω κάτι να σε παρακαλέσω, έπτε με συγκίνηση. Δέξου να είμαι κι' εγὼ ένα α-πό τὰ παλληκάρια που θα παρακολουθοῦν τὸ Μπουκουβάλα.

—Εσύ; έκανε μ' έκπληξι ο γέροντας. Τί ιδέα είναι αὐτή, παιδί μου;

—Ω, μὴ μου άρνηθῇς, παρακάλεσε ή Μαντῶ. Ξέρεις πως δεν είμαι δειλὴ και πως τὰ καταφέρνω καλά και στὸ τρέξιμο και στὸ ντουφέκι. Τὰ γούστα μου ήταν πάντα ανδρικά... Παρακάλεσα κάποτε τὸν Λάμ-προ να με δεχτῇ κι' έμένα, άνάμεσα στὰ παλληκάρια του, μά δεν θέλωσε. Κι' όμως υπάρχουν τόσες κλεφτοπούλες στ' άλλα μέ-ρη, τὸ ξέρεις. Ο πατέρας μου δε θάχη άν-τίρρηση. Κι' ο Μπουκουβάλας δε θα τὸ πά-ρη είδησι, άφοῦ ή σωματοφυλακή του θα τὸν άκολουθῇ κρυφά.

—Ναι, έκανε ο Δῆμος διστακτικᾶ. Μά είναι έπικίνδυνη αὐτὴ ή δουλειά, Μαντῶ, τὸ ξέρεις; Μπορεί να παρουσιαστῇ σοδα-ρός κίνδυνος καμιά φορά...

—Τόσο τὸ καλύτερο. Γιατί ν' άπασχο-ληθῇ ένα παλληκάρι, που μπορεί να χρησι-μεύσῃ άλλού;

—Κι' αν χάσης τὴ ζωή σου, τὸ σκέ-φθηκες αὐτός;

—Αν χάσω τὴ ζωή μου, για τὸν Μπου-κουβάλα;

Τὰ μάτια της κοπέλλας άστράψαν, δλό-κληρη ή φυσιογνωμία της φωτίστηκε.

—Θά είναι ή πιὸ μεγάλη μου εύτυχία, αὐτὴ, Δῆμο, έπτε σοβαρά κυττώντας τὸ πρωτοπαλληκάρου στὰ μάτια.

Τὴν έκύτταξε κάμψωση ὡρα έρευνητικᾶ ο γέρος. Ή Μαντῶ κοκκίνισε ως τις ρίζες τῶν μαλλιών, μά δεν κατέβασε τὰ μάτια. Σε λίγο έπτε σιγά:

—Καί θά είναι ή μόνη μου έξιλιώσις για τὸν θάνατο του Κατρά...

Ή έκφρασις της άλλαξε σ' αὐτὴ τὴ θύ-μσι. Μιά β' ανασημένη πτυχὴ γύρω από τὰ χείλη της, έδειξε πως είχε πονέσει και πονούσε ακόμα πολύ.

Τὴν έκύτταξε ακόμα κάμψωση ὡρα δι-στακτικῶς ο Δῆμος, έπειτα της έπτε μαλα-κά, άκούμπώντας στὸν ὡμο της τὸ χέρι του:

—Καλά, Μαντῶ, θα γίνῃ ὅπως τὸ θέ-λεις. Φόρεσε τὴ στολή του παλληκαίου κι'

έλα τὸ βράδυ να σου δώσω οδηγίες.

ΜΑΥΡΑ ΠΡΟΛΙΣΘΗΜΑΤΑ

—Που θα πάς, Λάμπρο; ρώτησε ή Μπουκουβάλα και τὸ γυιό της καθώς τὸν εί-δε να έτοιμάζεται ναρὶς τὸ απόγευμα, με κάποια παράξενη νευρικότητα στις κινή-σεις του.

—Έχω δουλειά, μάνα, και μπορεί να άργήσω άπόψε. Νά μη με περιμένῃς, ά-ποκρίθηκε ο νέος δίχως να κυττάξῃ τὴ γε-ρόντισσα.

Έσώπασε μιά στιγμή ή κυρά Ευγενία. Έπειτα, ρώτησε σιγά:

—Λάμπρο... Θά ξαναϊδῇς τὴ Χάμκω;

Άποφεύγοντας τὴ ματιά της, τὴν διέκο-ψε νευρικᾶ τὸ παλληκάρι.

—Τί κάθεται και βασανίζεσαι, μάνα; Οι γυναικες δεν πρέπει ν' άνακατεύονται μ' αυτές τις δουλειές.

—Μά είμαι μάνα σου, έπτε γλυκά ή κα-πετάνισσα.

—Ναι, ναι, έχεις δικη, έκαμε στενοχω-ρημένος ο Λάμπρος. Μά δεν υπάρχει λό-γος να βασανίζεσαι, στὸ λέω...

—Παιδί μου, έπτε ή γερόντισσα με δραχνὴ φωνή, από τὸν καιρό που γένηε ή καταραμένη ή έπικήρυξις, ψωμί γλυκό δεν έχω φάει, ὕπνο δεν έχω χαρῇ. Και δεν ξέ-ρω γιατί τὰ όνειρά μου με κυνηγεί αὐ-τὴ ή τσιγγάνα, κι' άς μὴν τὴν έχω ίδῇ πο-τέ... Όλο άσχημα τὴ βλέπω κοντά σου. Μουχε καλλήσιμ στην ιδέα πως από αὐ-τὴν κι' από κανέναν άλλον έχεις φόβο.

Έγέλασε δυσθυμὰ ο Λάμπρος.

—Μάνα, τὴ μισεῖς, γι' αὐτὸ τὰ φαντά-ζεσαι όλα αυτά. Άν τὴν ήξερες ὅμως, θα άλλαζες γνώμη. Έπειτα, ή γυναικα που άρ-νιέται έπίμονα τὴν άγάπη ενός άνδρος δεν είναι έπικίνδυνη. Έκείνη που θέλει να κάνει κακό, προσπαθεῖ να κολακεύσῃ, να δείξῃ ψευτικὴ άγάπη...

Έσώπασε ή μάνα και έμεινε σκυμμένη, χλωμή. Με λύπη του παρατήρησε ο Λάμ-προς τὰ σταυρωμένα χέρια της, που ήταν πιὸ άδύνατα από άλλους, και τὰ μαλλιά της, που σὰ νάσπριζαν τώρα πιὸ πολύ. Ναι, είχε γεράσει τελευταία ή δύστυχη. Δὲ μιλούσε, δεν τούκανε παράνομα, μά από τὸν καιρό που έμαθε για τὴ σχέση του με τὴ Χάμκω και τὰ χόλασε με τὴν ‘Αρετὴ, ή μητέρα του υπέφερε κρυφά.

Άναστένανε τὸ παλληκάρι. Έπειτα, δ-μας, έννοισε μιά χαρά μέσα του. Σήμερα θα έτέλειωναν όλα τὰ θέματα. Ναι, σημε-ρα που θα κέρδιζε πιὰ όριστικά τὴν άγάπη της Χάμκως, θα γινόταν άλλος άνθρωπος, τὸ καταλάβαινε... Τί θάκανε; Δεν μπορού-σε ν' αποφασίσῃ τώρα. Μά ένα ήταν βέ-βαιο, πως κι' αὐτὸς θα γλύτωνε από έναν έφιάλτη, και κοντά σ' αὐτὸν κι' ή μάνα του, που χωρίς να ξέρῃ λεπτομέρειες, τὰ διαισθανόταν, τὰ εμάντευε όλα. Ήλθε κοντά της γελαστός. Τὰ μάτια του έλα-μπαν όπως τὸν παλιό έντυχισμένο και-ρό, καθώς της έφώναξε:

—Μὴν τὰ παίρνῃς κατάκρυδα τὰ πρά-γματα, μάνα. Κάποτε μου έπες πως μο-νάχα να ξέρῃς πως είμαι γερός κι' εύτυ-χιμένος, και τίποτε άλλο δε θέλεις. Λοι-πόν, νά, είμαι σήμερα και γερός κι' εύ-τυχισμένος... σχεδόν.

—Παιδάκι μου, έπτε ή μάνα καίδεον-τάς του άπαλά τὸ χέρι... Αὐτὸ που σου έπτα τότε τὸ συλλογίζομαι κάθε μέρα. Γι' αὐτὸ παρακαλῶ μοναχά τὸ Θεό.

—Μὴν έχῃς λοιπὸν έννοιαι, μάνα.

—Ήρθαν ὅμως τόσο λυπητερά πράγμα-τα αὐτὸ τὸν καιρό... ο θάνατος του μικροῦ Κώστα, του Κατρά... σφίχτηκε ή ψυχὴ μου. Έπειτα, ὅταν βλέπω τὴν ‘Αρετὴ να κάνει τόσο κρυαγίο, μά να μαρναίνεται μέρα με τὴν ήμερα, σὰ λουλουδάκι απότιστο, μὴ καίγεται ή καρδιά.

Τὸ πρόσωπο του Μπουκουβάλα σκοτεί-νισσε, ένα σύννεφο έπέρασε από μάτια του.

—Μάνα, φύγω τώρα, έπτε κόβοντας τὴν κουβέντα, κι' ὅπως είπαμε να πείσης από-ψε ήσυχα και να κοιμηθῇς.

Σηκώθηκε άναστενάζοντας ή γερόντισσα να τὸν ξεπροβοδίσῃ. Στὸ κατώφλι, έσφι-κά, τὸν έσφιξε στὴν άγκαλιά της, ὅπως τὸν άποχαιρετοῦσε ὅταν έπήγαινε για πό-λεμο και δυο δάκρυα έκύλισαν στὰ χλαμά της μάγουλα.

—Νά σε φυλάῃ ο Θεός, ψιθύρισε με φω-νὴ δραχνή.

Τὴν έσφιξε στὰ γερά του μπράτσα τὸ

παλληκάρι, τὴν έφίλησε και φωνάζοντας για να της δώση θάρρος, έπτε:

—Έχε γεια, μάνα!

Κι' έπειτα, σὰ να θυμῇθηκε, σὰ να τὸ είχε θάρρος στὴν ψυχὴ του, έπρόσθεσε:

—Νά φωνάξῃς τὴν ‘Αρετὴ, να σου κἀνῃ συντροφιά... να μὴν είναι μόνη κι' αὐτὴ ή κακόμοιρη...

Και πριν προφθάσῃ να τὸ άποκριθῇ ή γερόντισσα, έφυγε με μεγάλη, χαρούμενα δῆματα.

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΤΟ ΝΕΡΟ

Μαύρα σύννεφα και κόκκινα άρθώνονταν και γκρεμίζονταν στὴ δύσι, σὰν τέρατα δι-δλικά. Φουσούσε ο άέρας καιμινισμένος στις κορφές του Παρνασσού. Κάπου, μακριά, άκούγαν ένα μπουμπουνήτο. ‘Αγρια, χει-μωνιάτικη έντομιάζονταν ή νύχτα.

Μά στὸ είκοσόχρονο καπετάνιου τὴν καρδιά άνθούσε ή άνοιξις, καθώς έφθασε στὴ θρύση όπου τὸν είχε όρίσει να συναν-τηθοῦν ή Χάμκω. Όλα τὸν έφαινονταν ή-ρεμα και γελαστά. Και τὰ βουνά με τις πελώριες τις χαράδρες, και τὰ παραξένα σύννεφα της δύσης. Όλα γύρω του γελοῦ-σαν, έπειδι ή ή καρδιά του γελοῦσε.

Έκύτταξε γύρω. Ή Χάμκω δεν είχε έρ-θει ακόμα. Πέρα, από τὴν καλύβα της, έ-βγαине καπνός. Σίγουρα, ή γρηά θα έβρω-ζε τὰ δότανά της. Κάνοντας νευρικά βήμα-τα, έπερίμενε ο Μπουκουβάλας. ‘Οχι, δεν ήθελε να ιδῇ τὴ γρηά-μάγισσα τώρα. Έξ άλλου γιατί να πάη και να δείξῃ άνησυ-χία; Δεν ήταν δυνατόν να τὸν γελάσῃ ή Χάμκω.

Και πραγματικᾶ, σε λίγο έπρόβαλε στὸ κατηφορικὸ μονοπάτι ή τσιγγάνα. Ή καρ-διά του Λάμπρου άρχισε να χτυπάει τρε-λά. Ποτέ δεν ήταν τόσο έκπαγλη ή όμορ-φία της. Φορούσε ένα φουστάνι κόκκινο, φωτιά. Φούστα φαρδεια, σεγκοῦνι στενό, πολὺ έφαρμοστὸ επάνω της και προκλητι-κό. Τὸ κορμί της, πείδιαιο, έκμυτίζε σε κάθε δῆμα της, σείδαν και έλυνίγιε με μιά παράξενη χαρὴ. Τὸ πρόσωπό της ή-ταν χλωμό, και τὰ πελώρια της μαύρα μάτια, φεγγοβολούσαν από μακριά, σὰν άστρα.

Έτρεξε με λαχτάρα κοντά της ο Μπου-κουβάλας. Έλαμπε ολόκληρος κι' αὐτός, ή χαρά είναι μια αίγλη στὴν όμορφία του. Μά παραξενεύτηκε που ή Χάμκω δεν τὸν χαμογελούσε. Ή ματιά της ήταν σοβαρή, θάλεγε κανείς θλιμμένη. Τὰ όμορφα σαρκ-ώδη χείλη της, σφιγμένα με μιά παράξε-νη, πονεμένη σχεδόν πτυχὴ. Τὸ στήθος της ένὼ περπατούσε άργά, χτυπούσε σὰ να ελ-χε λαχανάσεις. Κι' ο κινήσεις της ήταν νευρικές. Μά κι' άν τὴν παρετήρησε όλα αὐ-τὰ ο Μπουκουβάλας, τὰ εξήγησε ὅπως πο-θοῦσε ή καρδιά του. Ή άγάπη έτάραξε τὴν παράξενη, υπερήφανη κι' άγρια αὐτὴ κοπέλλα! Ποθοῦσε να τὸν δοθῇ, κι' όμως κάτι μέσα της ίσως άντιστεκόταν ακόμα. Μά τὸν άγαπούσε... τὸν άγαπούσε... ‘Αλ-λοιῶς ήταν άδύνατον να εξηγηθῇ ή τόση ταραχὴ της. Κι' έπειτα, ήταν τόσο υπερή-φανη, που άν δεν τὸν άγαπούσε, ποτὲ δε θάρχονταν να τὸν δοθῇ μόνη στὴ δούση...

Ή καρδιά του παλληκαρίου πλημμύρι-σε από άγάπη. Ήθελε με λαχτάρα κοντά στὴν κοπέλλα, και πιάνοντας της τὸ χέρι, της ψιθύρισε τρυφερά:

—Χάμκω, δεν ξέρεις τί εύτυχισμένο που με κάνεις...

Τὸν έκύτταξε αὐτὴ, με μάτια πελώρια, άγρια, παράξένα.

—Άγάπη μου, εξακολούθησε ο Μπου-κουβάλας. Μὴν είσαι τόσο ταραγμένη. Θά είμαι σκλάβος σου, καμιά γυναικα δεν θάναί να εύτυχισμένη από σένα.

Βροχνή, άκούστικᾶ επί τέλους ή φωνή της:

—Λάμπρο, και τώρα ακόμα είναι και-ρός να μετανοιώσης. Σκέψου πως ή άγάπη μου δε θα σου φέρῃ εύτυχία.

Έγέλασε ο νέος με τὴν καρδιά του.

—Ακόμα θυμάσαι τὰ λόγια της μάνας σου; Τὴν έγέλασαν τὰ μάτια της, γιατί ή άγάπη σου μούφερε κι' όλας εύτυχία. Α-πό τὸν καιρό που σε γνωρίζω, από νίκη σε νίκη δὴνῶ τὰ παλληκάρια μου. Ή ά-πελπισία που μούφερε ή άρνησις σου μ' έσπρωχνε στὸν πόλεμο και στὴ νίκη. Εί-μαι κι' όλας τόσο εύτυχισμένος τώρα σου-τά σου, που οι προφητείες της μάνας σου διαψεύδονται μοναχάς τὸς. Μά δεν ήρθες για να μὴ ξαναρχίσῃς τὰ ίδια, έ, άγάπη

17

μου; Ήρθες με την απόφαση να γίνης δική μου, δεν είνε έτσι; Μ' αγαπάς;

Έπεσε το χέρι του γύρω από τη μέση της, σφίγγοντας παράφορα το λαοτιχέ-νιο κορμί της.

Αναστέναξε ή κοπέλλα βαρειά, κι' έπει-τα έγειρε το κεφάλι της με τα πλούσια έ-δένινα μαλλιά στον ώμο του. Τα χείλη της έσούφρωναν και, για μία στιγμή, του έφανεκε πως ήταν έτοιμη να κλάψη.

—Τί έχεις, γλυκό μου κορίτσι; ψιθύρι-σε το παλληκάρι. Δεν φαίνεσαι χαρούμενη. Δε μ' αγαπάς;

—Ω, σ' αγαπώ...

Ήταν ή πρώτη φορά που άκουγε έτσι ξάστερα την ποθητή λέξη από τα χείλη της. Τού έφανεκε πως άνοιγαν από πάνω του οι ουρανοί. Έκόλλησε τα χείλη του στα δικά της, ρουφώντας ήδονικά το άγριο ά-ρωμα της, ανατριχιάζοντας με το ανατρι-χισμά της... Την άφησε λαχανιασμένη... Τα μάτια της ήταν υγρά. Σκεπαζόντας της τα μάγουλα, τα χείλη, το λαιμό με φίλια, της ψιθύριζε λόγια τρελλά.

—Αφού μ' αγαπάς, αφού μου τό λές, δε με νοιάζει πια για τίποτε άλλο... Ή αγαπή σου θα μου φέρη ευτυχία. Είσαι ά-γρια, κόρη της έρήμου! Τόνομά μου θα άκούστη στα πέρατα της Ρωμαιοσύνης τώρα κοντά στο δικό σου... Μόνο να θωρώ τα μάτια σου τ' άστραφτερά, θα νοιώθω φτε-ρά. Έλα, φίλησε με ακόμα, κι' ακόμα...

Διαστοκτικά στην αρχή, έπειτα με πά-θος, άρχισε κι' αυτή να του δίνει φίλια. Ήταν όπως την είχε φανταστή, όπως την είχε όνειρευτή. Μία φλόγα, ένα κομμάτι ή-λιου της Αφρικής, τα χείλη της καθώς ζη-τούσαν άχόρταγα τα δικά του, έκαιγαν... Κι' όλο της το κορμί σπαρταρούσε. Σάν άστραπη έπέπεσε από τη σκέψη του Μπου-κουβάλα ή ανάμνησις της Άρετης και της Μαντώ...

Γλυκεία, μαλακιά ή μία, όρμητική ή άλ-λη... Μα τί ήξεραν από αγάπη τα κοριτσά-κια αυτά που είχαν ανατραφεί μέσα από περιωρισμένη σπιτία της Άράχωδας; Τί ήταν ο δικός τους ο πόθος μπροστά σ' αυτή την Αφρικανική φλόγα;... Μία τέτοια αγάπη ποδούσε ή ψυχή του. Όταν την πρωτοαντίκρουσε, λευκή σκεπασμένη σκιά, μιάν τέτοια φλόγα ώνειρευόθηκε. Γι' αυτό έσθυσαν όλες οι άλλες οι αγάπες από την καρδιά του...

Την έσυρε και την έκάθισε στη ρίζα έ-νός πελώριου πλατάνου. Την κρατούσε φι-γυμένη τόσο, λές και φοβόταν μην του φύ-γη ανάμεσα από τα χέρια.

Αυτή άνάσινε δύσκολα. Άφηνόταν στα χέρια του με κάποιαν άγωνία, με μία πα-ράξενη άνησυχία. Σά μεθυσμένος, της ψι-θύρισε ο Μπουκουβάλας:

—Έδω, έδω θα γίνης δική μου. Κύττα τί άγρια νύχτα έρχεται, άγρια σαν τη μα-τιά σου. Αυτή ή εικόνα ταιριάζει στην ά-γάπη μας...

Την ένοιωσε να τρέμη στην άγκαλιά του. Άπλωσε το χέρι του γεμάτο πυρετό, κι' άρχισε να της ξεκομπώνει το στενό σεγκουίνι, που είχε το χρώμα της φωτιάς... Όταν άκούμπησε το χέρι του στο γυμνό δέσμα της, πετάχτηκε ή κοπέλλα σά να έσπινούσε από δεινρο. Ξέφυγε από τα χέ-ρια του, πριν προφθάση να την σταματή-ση και ώρθώθηκε μπροστά του, ξαναμμένη, άγρια.

—Χάμκω..., έτραύλισε σαστισμένος ο Μπουκουβάλας.

Τα μάτια της στριφογύρισαν άήσυχα... Σάν κάτι να γύρευε να ίδη, σάν κάτι να φοβόταν ν' αντίκριση. Μία παράξενη γλω-μάδα ξεχύθηκε στο πρόσωπό της. Έσφιξε για μία στιγμή τα χέρια της το ένα με-σα στο άλλο, σάν σε μία άθελη κίνησι ά-πελπισίας. Τα χείλη της τρεμούλιασαν κά-μποση ώρα, κι' έπί τέλους, σιγά, ψιθυρι-στά, άκούστηκαν οι λέξεις:

—Ποίν αγαπηθούμε, έλα να πιούμε της αγάπης το νερό...

Έγέλασε ο Λάμπρος ξελαφρωμένος. Ψωτε γι' αυτό ή τόσο παραχή της; Πα-ράξενη κοπέλλα! Γεμάτη πάθος και άγρια, αλλά μαζί και δειλή στις προλήψεις, σάν άληθινή κόρη μάγισσας.

Σηκώθηκε κι' αυτός, λέγοντας γελα-στός:

—Δε θα σου χαλάσω το χατήρι. Θα πιούμε κι' από της αγάπης το νερό...

Έπέοσε το χέρι του γύρω από τον ώ-μο της κι' έζύγωσαν σφιχταγκαλιασμένοι την χαβάρια πηγή.

—Όχι, του έπτε ή κοπέλλα λιγά. Δεν πρέπει νάρθης κι' έσύ έδώ κοντά... Θα πά-τα έσοκία μου την ώρα που θα παίρνω το νερό, και δεν πρέπει να τ' άκούσης... Πή-γαινε πάλι εκεί, κάτω από το δέντρο...

Με μία κίνησι γοργή, πήρε από τη ζώνη του το άσημενιο κύπελλο που είχε πάντα μαζί του το παλληκάρι και τόν έσπρωξε μαλακά ν' άπομακρυνθή.

—Κουτό!, έγέλασε ο Μπουκουβάλας, με-δεν της χάλασε το χατήρι.

Πήγε πάλι κι' έστάθηκε κάτω από τον πελώριο πλατάνο.

Έσκυψε ή κοπέλλα στην πηγή κι' έγέ-μισε το άσημενιο κύπελλο νερό. Τα χείλη της τρεμούλιαζαν, σάν κάτι να ψιθύριζε. Κι' έπειτα τα έζύγωσε στο κύπελλο, κι' ήπιε γρήγορα το μισό.

Ο Μπουκουβάλας την έκτύταξε χαμογε-λώντας, με κάποια παράξενη συγκίνησι.

Την είδε να σκύβη πάλι στην πηγή, γυ-ρίζοντάς του την πλάτη. Κι' έπειτα, με-μια κίνησι γοργή, έστράφηκε προς αυτόν, και τόν έστήλωσε με μεγαλωμένα σουδαρά μάτια.

—Τώρα πρέπει να πιώ κι' έγώ; ρώτησε ο Μπουκουβάλας γελαστός. Τέλειωσες τα έσοκία σου;

—Ναι, άποκρίθηκε ή τσιγγάνα, πάντα σοβαρή, και προχώρησε προς αυτόν, κρα-τώντας το άσημενιο κύπελλο με το νερό.

Όταν του το έπρόσφερε, το χέρι της έ-τρεμε πολύ. Άρπασε ο Λάμπρος μαζί με-το κύπελλο και το μελαχροινό χεράκι και τώνωσε να σπαρταρήσ η φύχτα του.

Κρατώντας πάντα το χέρι της, έφερε το κύπελλο στα χείλη του, και έπτε:

—Άκου και τα δικά μου έσοκία. Στην ύγεια της αγάπης μας... Σ' όρκίζομαι να σ' αγαπώ αιώνια...

Με μία ρουφήξι, ήπιε γρήγορα το νερό ώς τόν πάτο, κυτώντας την όλη την ώρα με μάτια γεμάτα λατρεία.

Το πρόσωπο της Χάμκως ήταν τώρα σκοτεινό, ζοφερό. Στεκόταν, σά θλιμένο άγαλμα κοντά του, και τα χείλη της τρε-μούλιαζαν, λές κι' ήθελε κάτι να του πη, μα δεν τ' άποφάσιζε. Ο Μπουκουβάλας δ-μως δεν είχε πια μάτια να παρατήρηση τίποτα. Μία σκέψις του πλημμύριζε όλη του την ύπαρξη με ευτυχία: Πως είχε έρ-θει ή ώρα να χαρή την αγάπη του, πως ή κοπέλλα που είχε λαχταρήσει όσο τιπο-τε άλλο στον κόσμο, σε λίγες στιγμές θα ήταν δική του.

Την άγκάλιασε με όπειρη τρυφερότητα και σηκώνοντάς την σχεδόν στα χέρια, την έφερε πάλι και την έκάθισε κάτω από τόν πλατάνο. Άφηνόταν στα χέρια του ή Χάμ-κω, με παράξενη γι' αυτήν ύποταγη.

Μά ξεαφνα, το χέρι που της κρατούσε σφιχτά τί μέση, χαλαρώθηκε. Ένας όγυ-γος βγήκε από τα χείλη του παλληκαριού. Ή φωνή του άκούστηκε παραπονεμένη.

—Περίεργο πράγμα... Δεν ξέρω τί έχω. Φαίνεται, ήταν πολύ κρύο το νερό, και νοιώθω το σώμα μου να παγώνει.

Έγειρε το κεφάλι του θαρύν στο χύμα, και μία παράξενη τρεμούλα έκλινισε όλο του το κορμί. Ή Χάμκω άνασηκώθηκε ά-κουμπώντας στον άγκώνα της. Τα μάτια της δεν ήταν πια ανθρώπου μάτια εκείνη τη στιγμή. Τόν έκτύταζαν μεγάλα, ύπερ-φυσικά λαμπρά και τρομαγμένα, και τα χείλη της όλο άναδεύονταν χωρίς ν' άρ-θρώνουν λέξι.

—Χάμκω, ψιθύρισε ο Μπουκουβάλας με χείλη πελιδνά, δεν είμαι καλά... Δε μπορώ να κουνήσω τα χέρια μου, τα πόδια μου... Σά να πάγωσε όλο μου το κορμί... Μου φαίνεται πως πεθαίνα...

Το χέρι του σφιχτικε σπασμωδικά, με-μια πονεμένη κίνησι, στο μπράτσο της Αύ-τη δεν μιλούσε ακόμα. Κι' ξεαφνα, όταν ένοιωσε πάλι το σφίξιμό του να χαλαρώ-νεται, τραβήχτηκε από κοντά του, γρήγο-ρα σάν φίδι. Άπλωσε εκείνος το χέρι του να την κρατήσει, μα το χέρι του έπεσε σά νεκρό. Μόνο τα μάτια του, γαλανά, μελα-νιασμένα, την άκολουθούσαν με άγωνία.

Έκαμε ή τσιγγάνα να φύγη γρήγορα, μα-σά να το μετόνοιασε, γύρισε πίσω και σκύ-βοντας επάνω του, του ψιθύρισε με φωνή βραχνή, που έμοιαζε με λυγμό:

—Φυλάξου. Δε φταίω έγώ, δε φταίω έ-γώ... Σ' αγαπώ...

Έπειτα, έφυγε, κρύβοντας το πρόσωπό της, σάν κυνηγημένη.

ΕΝΑΣ ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΣ

Όλη ή φρίκη του Μπουκουβάλα συ-κεντρώθηκε στη ματιά του... γιατί μόνο τα-μάτια του μπορούσαν να σαλέψουν στο παράλυτο κορμί του. Την είδε μακριά, να χάνεται σάν άλικη φλόγα πίσω από τα δέν-δρα... Και με μιάς, σά νάφυγε ένα σύννε-φο από τη σκέψι του, ξεστέρωσε ο νούς του και τα κατάλαβε όλα. Είχε άκούσει για κάτι σκόνες που τις ρίχνουν στο νερό, κι' έχουν δύναμι μαγική. Νεκρώνουν το κορμί για κάμποση ώρα ή και για πάντα. Ο άνθρωπος γίνεται άδύνατος σάν μωρό παιδί. Κι' αν δε θολώσει κι' ή σκέψι, πάλι δεν χρησιμοποιεί σε τίποτα άφού τα μέλη του σώματος δεν ύπακούουν. Αυτό λοιπόν ήταν της αγάπης το νερό, που τόν έκέρα-σε ή γυναίκα που ελάτρευε... Αυτή την πα-γίδα του είχε στήσει... Μία τρομερή, πο-νεμένη έκφρασι άλλοίωσε τη φυσιολογία του. Με το κεφάλι πάντα έστραμμένο προς το μέρος απ' όπου είχε ξεφαινοσθή ή Χάμ-κω, ψιθύρισε με δοντία σφιγμένα...

—Καταραμένη!... Φίδι φαρμακερό. Ψυ-χή τίγρη σε άγγελικό κορμί. Γιατί τό κανες αυτό; Γιατί!...

Δεν μπορούσε να το χωρέση το μυαλό του και μάτια ζητούσε ή ταραγμένη σκέ-ψις του να βρή μιάν εξήγησι. Ήταν κι' αυτό ένα σατανικό τέχνασμα για να τόν ταπεινώση; Ήταν μία τελευταία άμυνα της παράξενης αυτής παρθένας για να του ξεφύγη; Μήπως πραγματικά της έφανε-φρίκη ο έρωτάς του; Μήπως άγαπούσε ά-κόμα το σκοτωμένο έκείνο παλληκάρι, κι' έπειδή ή μάνα της την έσπρωχνε ίσως συμ-φεροντολογικά να δεχθή την αγάπη του, αυτή είχε βρή μέσον να ξεγελάση κι' αυ-τόν και τί μάνα της; Μά, όχι, δεν ήταν δυνατόν. Όλα της, τα μάτια της, τα χεί-λη της, το κορμί της που έτρεμε όλόκληρο, έδειχναν φανερά πως τόν άγαπούσε. Μή-πως λοιπόν ήταν το αντίθετο; Μήπως ή μάνα της την είχε σπρώξει να του φερθή έτσι, ποιάς έξερει με ποιόν σκοπό;

Το μυαλό του έδούλευε με σπάνια δι-αύγεια. Μάταια όμως προσπαθούσε άπελ-πιστικά να κινηθή. Σά να ήταν ξένα όλα του τα μέλη, τάνοιωθε παγωμένα και ά-χρηστα. Ή φρίκη του μεγάλανε τα μάτια. Αν ήταν αυτό το τέλος του; Άν τόν έ-δρισκαν καμιά μέρα τα παλληκάρια του σ' αυτή τη βέσι νεκρό; Τί λυπή και τί ντρο-πή! Ή καρδιά του, που πριν λίγα λεπτά ήταν πλημμυρισμένη από χαρά ζωής και ά-γάπη, ξεχειλίσσε τώρα με μίσος για την τσιγγάνα.

Άξαφνα, ενώ βασανίζοταν με τις πέν-θιμες σκέψεις και με την άφύσικη άκίνησι-α του, άκουσε ένα πυροβολισμό, κι' ένοιωσε μία σφαίρα να σφυρίζη επάνω από το κε-φάλι του. Έσθήκωε τα μάτια κι' ή καρ-διά του πάγωσε.

Στην κορυφή ενός βράχου, τρείς Τούρ-κοι στρατιώτες, μισοκρυμμένοι, με τις κάν-νες τών τουφεκιών τους έστραμμένες προς το μέρος του, τούδωσαν με μιάς την ξεψ-ήγησι του αινίγματος που τόν έβασάνιζε.

Ψωτε αυτό ήταν το σχέδιο της καταρα-μένης της αλλόφυλης; Νά τόν παρασύρη στην παγίδα και να τόν παραδώσει στους έχθρούς του; Είχαν, φαίνεται, σκοπό να τόν πυροβολήσουν έτσι από μακριά, σάν λιοντάσι πιασμένο και δεμένο; Κι' αν ή πρώτη σφαίρα ξαστόχησε, ή δεύτερη σί-γουρα θα πετύχανε το σκοπό της. Ένα μουγγρητό σά λαθωμένο άγριμου βγήκε από τα χείλη του. Ή σκέψις πως τόν είχε προδώσει έτσι ή γυναίκα που λάτρευε, πως τόν είχε ξεγελάσει σά μωρό παιδί, και πως θα μοιραζόταν με τους τρείς αυ-τούς έχθρούς του τα χρυσά φλωριά της ά-μοιβής για την προδοσία της, τόν έφερνε κοντά στην τρέλλα. Ένοιωθε τόν άρραγι-σμό του να παλαίη άπεγνωσμένα ενάντια στο δηλητήριο. Οί Τούρκοι όλο κι' έπτε-κονταν άκίνητοι, διαστοκτικοί. Μέσα στην άγωνία του παραξευτέθηκε. Γιατί τάχα έ-διστάζαν, γιατί δεν πυροβολούσαν μία ώ-ρα άσχητερα; Κι' ξεαφνα, μ' ένα σκίση-μα άγριας χαράς, ένοιωσε πως ή άπελπι-σία τούδινε τη δύναμι να νικήση το δηλη-τήριο. Με άφάνταστη υπέρτασι όλης της δύναμώς του, άνασηκώθηκε.

Σά να είχαν δη φάντασμα να βγαί-νι από τόν τάφο, ξεφούνισαν άγρια οι τρείς άνθρωποι του Σελήμ. Κι' ξεφαινόστηκαν.

Κι' ο Μπουκουβάλας σηκώθηκε άργά-ά-ργά, σά ζαλισμένος, πιάνοντας το μέτωπό του που έκαιγε και χτυπούσε, να σπάση. Όλο του το κορμί ήταν ακόμα σά μου-διασμένο, σάν πονεμένο. Τα πόδια του έ-λύγαν. Μά είχε σωθή... είχε σωθή. Κίν-δυνος άλλος δεν φαινόταν. Κι' αν παρου-σιαζόταν, αν ή κόρη της μάγισσας είχε φέρει όλόκληρο στρατό για να τόν συλ-λόδουν, τώρα, λίγο-λίγο που ξανόνοιαθε ο Λάμπρος τις δυνάμεις του να τόν έπα-νέρχωνται, άισθανόταν και την ίκανότητα να νικήση, όσοι κι' αν ήσαν, τους έχθρούς του.

Άξαφνα, εκεί που στεκόταν, μαζεύον-τας τις δυνάμεις του, τού φάνηκε πως ά-κουσε σάν έναν όγγο. Σάν ένα βογγητό πόνου βασανισμένο, πνιγμένο.

Τότε θυμήθηκε τόν πυροβολισμό που άκουσε, τη σφαίρα που πέρασε επάνω ά-πό το κεφάλι του. Άν ή σφαίρα, που ή-ταν προωρισμένη γι' αυτόν, είχε χτυπή-σει κανέναν περαστικό διαδότη; Το μέ-ρος, βέβαια, ήταν έρημο, κι' όμως περνού-σαν απ' εκεί και χωριάτες με τα ζώα τους και γυναίκες και παιδιά...

Έκτύταζε γύρω, κι' άξαφνα, το αίμα που είχε άρχισει να έρχεται στα μάγου-λά του, ξαναφύγε όλο με μιάς. Κάπου έ-κει, αντίκρυ από τόν βράχο όπου είχαν φανή οι τρείς άνθρωποι του Σελήμ, πήρε το μάτι του δυο φέσια έλληνικά. Δεν άρ-γισε ν' αναγνωρίσει δυο από τα παλλη-κάρια του, που έσκυβαν κι' έφαινανταν σά να προσπαθούσαν να μην τους πάρη εί-δησι. Ένα κακό προαίσθημα τούσφιζε την καρδιά. Άποφασιστικά όμως προχώ-ρησε προς τα εκεί.

Όταν τόν είδαν να ζυγώνει, τα δυο παλληκάρια στάθηκαν όρθια, κοντά-κοντά, κι' ο Μπουκουβάλας κατάλαβε πως κάτι προσπαθούσαν να κρύψουν με τα σώματά τους.

—Πώς βρεθήκατε έδώ, έσεις; ρώτησε ο Λάμπρος σκυθρωπός.

Κυττάχτηκαν οι δυο νέοι με άμνηχανία, κι' ο ένας έτραύλισε:

—Νά, έτσι τυχαία, καπετάνιε. Περνού-σαμε...

—Τί ήταν το βογγητό που άκουσα; ρώτησε ακόμα ο Μπουκουβάλας.

—Τίποτα, άποκρίθηκε γρήγορα το άλ-λο παλληκάρι, μείς δεν άκούσαμε τίποτα.

—Κάτι κρύβετε πίσω σας, έσεις, έπτε ο άρχηγός κοφτά. Τραβηχθήτε, θέλω να ι-δω...

Κυττάχτηκαν πάλι τα δυο παιδιά, κι' έπί τέλους ο ένας έπτε παρακλητικά:

—Όχι, καπετάνιε. Είνε ένας από τους δικούς μας. Νά μη τόν ίδης, θά ραγίση ή καρδιά σου.

Με μιάν άπότομη κίνησι, τους παρα-μέρισε ο Μπουκουβάλας. Στο μισοσκότα-δο, που είχε άπλωθή κίολας γύρω, αντί-κρουσε, εκεί πιό πέρα, ένα παλληκάρι πε-σμένο στο χύμα.

Ζύγωσε γρήγορα, έσκυψε και με χέ-ρια που έτρεμαν, έστρεψε το πρόσωπο που ήταν γυμμένο προς τη γή, σά νάθε-λε να κρυφθή. Μία φωνή πνιγμένη βγήκε τότε από τα χείλη του.

—Μαντώ, έσύ!...

—Ναι, ή Μαντώ! ψιθύρισε χτυπώντας τα χέρια του με άπελπισία το ένα παλ-ληκάρι.

«ΠΕΘΑΙΝΩ ΓΙΑ ΣΕΝΑ»

Σάν τρελλός, την άνασθήκωσε ο Μπου-κουβάλας. Το αίμα της έτρεχε άφθονο ά-πό το στήθος της, στα τσαπράζια της φέρμελης. Το λιγνό παρθενικό της κορμί ζάρανε και τα χείλη της σφίγγονταν σά να πονεόσε άφάνταστα.

Έσκισε ο Λάμπρος ένα κομμάτι από τη φορεσιά του και άνοίγοντας λίγο τη φέρμελη, το άκούμπησε στο στήθος της κοπέλλας. Το ύφασμα δάφνης άμέσως ά-λικο. Τότε, τού φάνηκε πως ή Μαντώ χα-μογέλασε άχνα. Και, στο τέλος, ψιθυρι-στά άκούστηκαν τα λόγια της:

—Λάμπρο... να σου μιλήσω...

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ή συνέχεια

Η ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ ΤΗ ΝΥΧΤΑ

Η ΠΛΑΝΗ ΜΙΑΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑΓΟΡΙΑΣ

Ή Νέα Ύορκη, την ήμέρα, δεν έχει καμιάν όμορφιά, πρό παντός γι' αυ-τούς που έχουν έπισκεφθή την Βενετία, την Νεάπολι και άλλες ευρωπαϊκές πό-λεις απ' αυτές που έχουν έμπνευσει τό-σους ποιητάς και λογογράφους.

Γι' αυτό, λοιπόν, δεν μπορούμε να κάνωμε ούτε ποιητική περιγραφή της Νέας Ύορκης. Το πολύ θα μπορούσαμε να ίκανοποιήσωμε την περιέργεια μερι-κών που θέλουν να μάθουν αν ύπάρχουν εκεί πολλοί εκατομμυριούχοι, αν τα δολ-λάρια βρίσκονται στο δρόμο, αν ύπάρ-χουν ακόμη νυκτερινά κέντρα και αν ή Γκρέτα Γκάρμπο έινε όμορφη ή άσχη-μη.

Λοιπόν, οι εκατομμυριούχοι έινε πολ-λύ λιγώτεροι απ' όσους φαντάζεται κα-νείς, τα δολλάρια δεν βρίσκονται στο δρόμο παρά μόνο όταν τα χάση κανέ-νας άλλος, νυκτερινά κέντρα ύπάρχουν πολλά, γεμάτα από τα ώραιότερα κο-ρίτσια του κόσμου, τα όποια όμως δεν ένοιούν να παντρευτούν με Ευρωπαίους γιατί τούς θεωρούν φτωχούς, και το ί-δανικό τους δεν έινε ο γάμος, αλλά ο κινηματογράφος. Και ή όμορφιά της Γκρέτας Γκάρμπο έινε ακόμη άκαθόρι-στη.

Όταν τόν είδαν να ζυγώνει, τα δυο παλληκάρια στάθηκαν όρθια, κοντά-κοντά, κι' ο Μπουκουβάλας κατάλαβε πως κάτι προσπαθούσαν να κρύψουν με τα σώματά τους.

—Πώς βρεθήκατε έδώ, έσεις; ρώτησε ο Λάμπρος σκυθρωπός.

Κυττάχτηκαν οι δυο νέοι με άμνηχανία, κι' ο ένας έτραύλισε:

—Νά, έτσι τυχαία, καπετάνιε. Περνού-σαμε...

—Τί ήταν το βογγητό που άκουσα; ρώτησε ακόμα ο Μπουκουβάλας.

—Τίποτα, άποκρίθηκε γρήγορα το άλ-λο παλληκάρι, μείς δεν άκούσαμε τίποτα.

—Κάτι κρύβετε πίσω σας, έσεις, έπτε ο άρχηγός κοφτά. Τραβηχθήτε, θέλω να ι-δω...

Κυττάχτηκαν πάλι τα δυο παιδιά, κι' έπί τέλους ο ένας έπτε παρακλητικά:

—Όχι, καπετάνιε. Είνε ένας από τους δικούς μας. Νά μη τόν ίδης, θά ραγίση ή καρδιά σου.

Με μιάν άπότομη κίνησι, τους παρα-μέρισε ο Μπουκουβάλας. Στο μισοσκότα-δο, που είχε άπλωθή κίολας γύρω, αντί-κρουσε, εκεί πιό πέρα, ένα παλληκάρι πε-σμένο στο χύμα.

Ζύγωσε γρήγορα, έσκυψε και με χέ-ρια που έτρεμαν, έστρεψε το πρόσωπο που ήταν γυμμένο προς τη γή, σά νάθε-λε να κρυφθή. Μία φωνή πνιγμένη βγήκε τότε από τα χείλη του.

—Μαντώ, έσύ!...

—Ναι, ή Μαντώ! ψιθύρισε χτυπώντας τα χέρια του με άπελπισία το ένα παλ-ληκάρι.

«ΠΕΘΑΙΝΩ ΓΙΑ ΣΕΝΑ»

Σάν τρελλός, την άνασθήκωσε ο Μπου-κουβάλας. Το αίμα της έτρεχε άφθονο ά-πό το στήθος της, στα τσαπράζια της φέρμελης. Το λιγνό παρθενικό της κορμί ζάρανε και τα χείλη της σφίγγονταν σά να πονεόσε άφάνταστα.

Έσκισε ο Λάμπρος ένα κομμάτι από τη φορεσιά του και άνοίγοντας λίγο τη φέρμελη, το άκούμπησε στο στήθος της κοπέλλας. Το ύφασμα δάφνης άμέσως ά-λικο. Τότε, τού φάνηκε πως ή Μαντώ χα-μογέλασε άχνα. Και, στο τέλος, ψιθυρι-στά άκούστηκαν τα λόγια της:

—Λάμπρο... να σου μιλήσω...

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ή συνέχεια

καταστήματα, δηλαδή ή μεγαλύτερη κί-νησις.

«ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ»

Έκείνο που θυμίζει ίσως την Εύρώ-πη, έινε οι λίγοι δρόμοι που έχουν άκό-μη ένα όνομα, άπομεινάρια εκείνων που έχαράχτηκαν όταν άρχισε να χτίζεται ή πόλις, όπου οι Ευρωπαίοι άποικρι έφεραν τις συνήθειες και το πνεύμα της μακρινής των πατρίδας.

Αλλά ο πλούτος τών υλικών (ή Μου-σα αυτή τών μηχανικών) δημιούργησε πολύ γρήγορα ένα νέο πνεύμα που έ-σκότισε τις παλιές συνήθειες. Έτσι, ή Νέα Ύορκη άναπτύσσεται και άπλώνε-ται σάν μητροπολις έντελώς νέα, σε-μιά νέα χώρα.

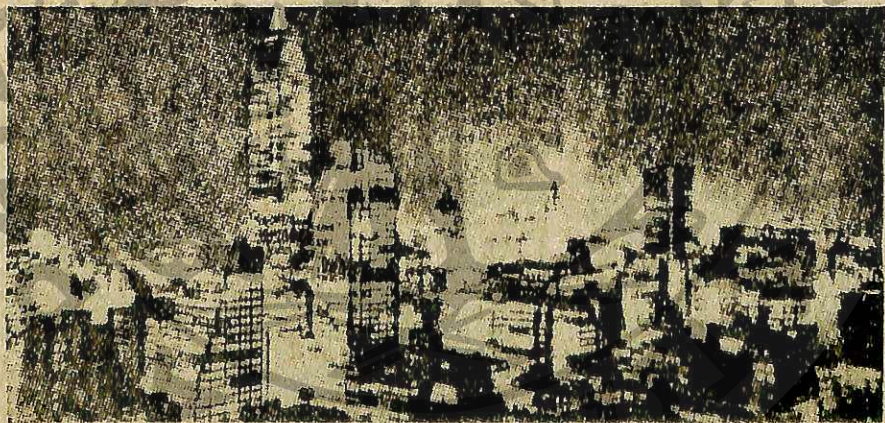
Έκείνο που λείπει περισσότερο για-μιάς τούς Ευρωπαίους έινε ή παράδο-σις. Και το αίσθανάται κανείς πιό πολύ στην πνευματική ζωή, αλλά και στην καθημερινή διαπλάη. Θα χρειαστούν πολλοί ακόμη αιώνες για να δημιουρ-γηθή κι' εκεί μία παράδοσις, που θα έινε διαφορετική απ' τη δική μας.

ΝΕΑ BABYLON

Όστόσο, ή Νέα Ύορκη δεν έινε ο-λόκληρη ή Άμερική. Μετά τόν Λονδίον έινε ή μεγαλύτερη πόλις του κόσμου, με τα 7½ εκατομμύρια τών κατοίκων της, και για τόν πληθυσμό της, που ά-ποτελεί το πιό παράξενο κράμα. Λευ-κοί, νέγροι, έρυθρόδερμοι, κίτρινοι, κρε-ολοί, άνθρωποι φερμένοι απ' όλα τα μέ-ρη του κόσμου τού, διαπνούν τις συ-νήθειες του τόπου της καταγωγής των, και οι μυριάδες τών ματιών της από-πτελει το πιό παράξενο κράμα. Λευ-κοί, νέγροι, έρυθρόδερμοι, κίτρινοι, κρε-ολοί, άνθρωποι φερμένοι απ' όλα τα μέ-ρη του κόσμου τού, διαπνούν τις συ-νήθειες του τόπου της καταγωγής των, και οι μυριάδες τών ματιών της από-πτελει το πιό παράξενο κράμα. Λευ-κοί, νέγροι, έρυθρόδερμοι, κίτρινοι, κρε-ολοί, άνθρωποι φερμένοι απ' όλα τα μέ-ρη του κόσμου τού, διαπνούν τις συ-νήθειες του τόπου της καταγωγής των, και οι μυριάδες τών ματιών της από-πτελει το πιό παράξενο κράμα.

Όταν όμως άρχισή να πέφτη το δει-λινό και να σκεπάξη τα θαύματα αυ-τά της ρεαλιστικής τεχνικής, τότε σβύ-νει και ή έντύπωσις αυτή. Όταν τα μαδιά και κόκκινα σύννεφα άπλωθούν στον καταγάλανον ουρανό και κόψουν στη μέση τους πυργούς τών ουρανοζυ-στών, για να συνεχίσουν μετά το τα-ξίδι τους, στο άπειρον, τότε παρουσι-άζεται μια εικόνα πραγματικά γραφική, που το βράδυ, με φωτισμένα τ' άμέτρη-τα παράθυρα, δίνει την έντύπωσις μιάς φανταστικής πολιτείας. Τότε οι κεντρι-κοί δρόμοι, λαμποκοπούν από έκαστο-τάδες φωτεινές επιγραφές και διαφημί-σεις τών θεάτρων, τών κινηματογράφων και τών κάθε είδους κέντρων, γεμίζουν από ένα πολύμορφο πλήθος που άρχίζει τη νυκτερινή, θαυρώδη ζωή του, που μοιάζει με συνεχές καρναβάλι. Και αυ-τό δεν το βλέπεις σε κανένα άλλο μέ-ρος του κόσμου.

MARIA NOSTER

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ...

Η ΑΓΝΗ ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΜΕΤΑΒΑΛΛΕΤΑΙ ΣΕ ΜΙΣΟΣ.
—Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΕΝΟΣ ΑΓΓΛΟΥ ΔΙΚΑΣΤΟΥ.— ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΕΙΚΟΣΙ ΤΡΙΑ ΧΡΟΝΙΑ — «ΟΧΙ, ΕΦ' ΟΣΟΝ ΖΗ ΑΥΤΗ Η ΓΥΝΑΙΚΑ». — ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΔΕΝ ΣΥΓΧΩΡΟΥΝ ΠΟΤΕ.

Δεν ξέρω γιατί, αλλά στο μυαλό των ανθρώπων η σκέψις της εκδίκης έχει πολύ συχνά μαζί με τη σκέψις του έρωτος.

«Ας είμαστε ειλικρινείς. Ποιος από μας δεν έσκέφθηκε σε μια στιγμή της ζωής του την εκδίκησι, όταν συνείδη ή αγάπη του να περιφρονή ή να καταπατηθή; Και ποιος δεν την σκέφθηκε, ακόμη περισσότερο, όταν συνέβη να εγκαταλειφθ ή να προδοθ ή από το πρόσωπο που αγαπούσε;

«Η ηρεμία και η γαλήνη έρχονται πολύ όργότερα — όταν φυσικά έρχονται. «Η πρώτη σκέψις και σ' αυτούς ακόμη τους ανώτερους ανθρώπους είναι η εκδίκησις. Μια εκδίκησις σκληρή, άδυσωπητη, πρωτοφανής στο είδος της. Υπάρχει άσφαλώς κάποια μυστηριώδης δύναμις που μας έμπνέει αυτή τη στιγμή να εκτελέσωμε την εκδίκησιν μας. Διαφορετικά, όλοι σχεδόν οι έρωτευμένοι και οι περισσότερες από τις έρωτευμένες θα έγίνονταν εύκληματά. Κατόπιν — έπειτα από μερικές εβδομάδες, μήνες ή χρόνια — γελοῦμε γιά τις ιδέες μας αυτές και περνούμε έντελώς αδιάφοροι έμπρός από το αντικείμενο της αγάπης μας.

Η ΠΡΩΤΗ ΣΚΕΨΙΣ
«Αλλ' η ιδέα της εκδίκης έως βρίσκειται λοιπόν τόσο βαθεία μέσα στον έρωτα; Αυτή εύτυχώς ή δυστυχώς είναι ή πραγματικότητα. Εύτυχως, γιατί διαφορετικά ό έρως δεν θα ήταν το πελώριο και άπλόου εκείνο αίσθημα που όλοι γνωρίζουμε. Δυστυχώς, γιατί τὰ περισσότερα και ίσως όλα τὰ έρωτικά δράματα έχουν στην αντίληψι αυτή την άφορη μένη κανείς.

Μιά περίπτωση του είδους αυτού ήταν εκείνη του «Αγγλου δικαστού Τζόνες». Όταν ήταν νέος, είχε αγαπήσει τη Δωροθέα Λάγκ, μία νέα που έμενε στο ίδιο μ' αυτόν σπίτι, σε μία λαϊκή συνοικία του Λονδίνου. «Αλλ' όταν έμεινε γιά τον έρωτά του στη νέα, εκείνη τον απέκρουσε μ' έναν

φανίζει τις διαφορές, κρύβει όλες μας τις ατέλειες, γεφυρώνει τις άδύσους και μας όπλίζει με τη δύναμη από την όποιαν συνήθως στερούμεθα. Μας μεταμορφώνει, μας ανυψώνει, μας δαρίζει, με μία λέξη, έξω από τον έαυτό μας. Έχομε, ξαφνικά, την έντυπωσι πώς διαφέρω από τους άλλους ανθρώπους, πώς είμαστε έκλεκτοι και μοναδικοί. Πώς μπορούμε, έπειτα από όλα αυτά, να παραδεχθώμε πώς το αντικείμενο του έρωτός μας μπορεί να μη μας προσέξη ή να αδιαφορήσ η για μας;

Και όταν αυτό συμβαίνει — και συμβαίνει δυστυχώς πολλές φορές — ή πρώτη σκέψις που έρχεται στο μυαλό μας είναι να εκδικηθώμε γιά την προσβολή και την άδικία που μας γίνεται. Τί περίεργο πράγμα σ' αλήθεια! Ο πιο μέγας, ό πιο άγνος έρως μεταβάλλεται, ξαφνικά, σε ένα άπέραντο μίσος, σε έναν τρομερό πόθο εκδίκης σεις.

Μιλήσαμε γιά την ηρεμία, που έρχεται έπειτα, γρήγορα ή άργα. «Οχι πάντοτε. Υπάρχουν μίση που διατηρούνται έπι χρόνια και που ξεσπούν, ξαφνικά, σε μία στιγμή που δεν θα μπορούσε να το περιμένη κανείς.

Μιά περίπτωση του είδους αυτού ήταν εκείνη του «Αγγλου δικαστού Τζόνες». Όταν ήταν νέος, είχε αγαπήσει τη Δωροθέα Λάγκ, μία νέα που έμενε στο ίδιο μ' αυτόν σπίτι, σε μία λαϊκή συνοικία του Λονδίνου. «Αλλ' όταν έμεινε γιά τον έρωτά του στη νέα, εκείνη τον απέκρουσε μ' έναν

τρόπο άρκετά περιφρονητικό γιά το νεαρό Τζόνες. «Έπέρασαν από τότε πολλά χρόνια. Ο Τζόνες έγινε δικαστής, έγυρσε όλη την «Αγγλία, έταξίδευσε σε πολλές από τις «Αποικίες και στο τέλος έποσθετήθηκε στο Λονδίνο — τιμή που δεν ήταν καθόλου μικρή. «Η Δωροθέα είχε στο διάστημα αυτό πανδρευθή έναν πλούσιο διομήχανο και είχε γίνει μητέρα τριών παιδιών.

Και, ξαφνικά, οι δύο αυτοί άνθρωποι συντηθήσαν σ' ένα σαλόνι του Λονδίνου. Είχαν περάσει δεκαεπτά ολόκληρα χρόνια από την έποχή που ο νεαρός Τζόνες είχε μιλήσει γιά τον έρωτά του στη Δωροθέα.

Τί έγινε από τη στιγμή εκείνη μέσα στην ψυχή του; Κανείς δεν θα μπορούσε να το πη. Το δέδιο είναι πώς, έπειτα από μερικές εβδομάδες, ή Δωροθέα βρέθηκε ένα πρωί σκοτωμένη. Συνελήφθη τότε ένας από τους υπηρέτες της και έπρόκειτο να δικασθ ή ως ένοχος. «Αλλά, την τελευταία στιγμή της δίκης, έφθασε μία έπιστολή στον πρόεδρο του δικαστηρίου. Προερχόταν από τον Τζόνες, που εξωμολογείτο ότι αυτός ήταν ό δράστης του συγγερου εγκλήματος. Όταν έπληξαν στο σπίτι του, τον βρήκαν νεκρό. Είχε αυτοκτονήσει, αφού έδωσε στον υπηρέτη του την έπιστολή, γιά να την φέρη στον πρόεδρο του δικαστηρίου.

Μιά άλλη αξιοσημείωτη περίπτωση ήταν του «Αμερικανού Σόμελ Τάουν, που έπεριμενε έπι είκοσι τρία ολόκληρα χρόνια, γιά να εκδικηθ ή εκείνη που είχε απορρίψει

ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΤΟΥ. ΥΠΟΥΛΕΣ ΕΚΔΙΚΗΣΕΙΣ

Δεν υπάρχουν τόσο χτυπητά παραδείγματα γιά τις γυναίκες. «Αλλά δεν υπάρχει καμιά άμφιβολία πώς πολλές γυναίκες και σκοτεινές εκδίκησεις, που παρατηρούνται ίδιως στη λεγόμενη άνώτερη κοινωνία, έχουν την άφορη τους σε ένα άδυστο γυναικείο μίσος, που καταδιώκει, άλύπητα τον άνθρωπο που τό έχει έμπνεύσει. Μήπως δεν είπαν ότι ή άποτυχία ενός μεγάλου «Αγγλου πολιτικού των άρχών του τρέχοντος αιώνα ήταν έργο της γυναίκας, που τον είχε άλλοτε τρελλά αγαπήσει και που εκείνος είχε εγκαταλείψει, γιά να ακολουθήσ η το στάδιο των τιμών και της δόξης; «Όταν έπειτα έγινε ένδοξος, συναντούσε έμπρός σε κάθε δόξα του τη γυναίκα αυτή, που ήταν άνεξάντηλη σε ραδιουργίες και μηχανορραφίες. Και τό πρωί της ήμέρας που ό άνθρωπος αυτός έκλήθη από τό βασιλέα στα ανάκτορα, γιά να του ανατεθ ή έντολή του σχηματισμού κυβερνήσεως, έκυκλοφόρησαν σ' όλο τό Λονδίνο σε χιλιάδες αντίτυπα οι έρωτικές έπιστολές, που είχε άλλοτε άποστείλει στη φίλη του. Σε διάστημα μαρικών ωρών, είχε γελοιοποιηθ ή. Κατέθεσε μόνος του την έντολή που είχε αναλάβει και από τότε δεν τόλμησε πιά να εμφανισθ ή στον πολιτικό στίβο της «Αγγλίας. Κατά τον πόλεμο του 1914, έκλήθη από τον Λώυδ Τζώρτζ να προσφέρει τις υπηρεσίες του στην κυβέρνηση.

«Οχι, απήντησε. «Η γυναίκα αυτή ζή ακόμη και όμολογώ ότι δεν αισθάνομαι τη δύναμη να γελοιοποιηθ ή γιά δεύτερη φορά.

ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΣΥΓΧΩΡΟΥΝ...
Οι εκδίκησεις είναι πιά σκληρές, πιά άδυσωπτες, έπειτα από μία εγκατάλειψι. Πολλοί άνθρωποι είναι ίκανοί να υπομείνουν την άδιαφορία ή την περιφρόνησι. «Αλλά κανένας δεν μπορεί να συγχωρήσ η την εγκατάλειψι. «Η σκέψις της εκδίκης δεν είναι τότε μία παρόρμησις της πρώτης στυγμής, ένα άποτέλεσμα του άφορητου πόνου, που αισθάνεται ό άνθρωπος που άπέμεινε μόνος. Γίνεται ένα πάθος, μία διαρκής άσασχόλησις, ένας πραγματικός έφιάλης.

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΑΥΤΟΚΤΟΝΟΥΝ
Μία άλλη μορφή εκδίκησεως είναι ή αυτοκτονία. Με μόνη τη διαφορά, ότι στρέφεται έναντιόν του έαυτού μας. Λέμε συνήθως ότι οι αυτοκτονούντες είναι άδύνατοι χαρακτήρες. Και όμως, στην πραγματικότητα, είναι πιά δυνατοί από ό τι συνήθως φαντάζεμεθα. Είναι οι άνθρωποι του άπολύτου, οι αποκλειστικοί. Γι' αυτούς, οι συμβιβασμοί δεν έχουν θέση. Δεν εκδίκονται τον άνθρωπο που έπροκάλεσε τη δυστυχία τους. Εκδίκονται τη ζωή, τη μοίρα τους, τον έαυτό τους. Έχουν τη δύναμη να κάμουν μιά πράξι βίας, έμπρός στην όποία οι άνθρωποι που νορίζουν δυνατό τον έαυτό τους θα έδίσταζαν.

ΠΩΛ ΑΛΛΑΡ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΜΙΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Δραματικό διήγημα υπό ΣΤΕΦΑΝ ΖΕΡΜΑΙΝ

Με πρόσωπο που λαμποκοπούσε από χαρά, ό Κλώντ Ντεμπραί κατέβαινε την λεωφόρο Σαιν-Μισέλ, γιά να πάσ στο ταχυδρομείο να τηλεγραφήσ η στους γονείς του τό ευχάριστο νέο.

Είχε πάρει τό δίπλωμα του γιαιτρού.

«Α! πόσο θα εύχαριστιόνταν οι καύμενοι οι γέρο! «Θάδλεπαν ότι ό θυσις τους δεν πήγαν χαμένες. Κι' ένώ περπατούσε έδλεπε με τη φαντασία του την καινούργια ζωή που άνοιγόταν μπροστά του.

Είχε νοικιάσει σε μία κεντρική συνοικία του Παρισιού ένα εύρύχωρο διαμέρισμα, τό όποιον θα έτίπλωνε με πολλήν έπιμέλεια. «Έδλεπε ήδη τους πελάτες που θα δεχόταν και τις μελέτες που θα έκανε γιά τὰ μικρόδια του τύφου, σκοπεύοντας να ειδικευθ ή στην άσθενεια αυτή.

«Έξαφνα είδε τη σιλουέττα μιάς γυναίκας να όρθώνεται έμπρός του και να του λέη: «Νά, παληά άνθρωπε!» Συγχρόνως την είδε να κάνει μιά κίνησι και να του άδειάζη στο πρόσωπο τό περιεχόμενο ενός δοχείου. Τούτοχρόνως ό Κλώντ έβγαλε ένα ούβλιασμα πόνου. «Εκλεισε τά μάτια κι' έφερε τά χέρια του στο πρόσωπο του. Αισθάνθηκε κάτι να τον καίη κι' έπεσε στο έδαφος ούρλιάζοντας έκ νέου.

Στις φωνές του μαζεύτηκε κόσμος, έπιασε την νέα, που κρατούσε ακόμη τό δοχείον με τό διτρίολι και την ώδήγησε στο άστυνομικό τμήμα.

«Η νέα, πάντοτε υπό τό κράτος της όργης, έξήγησε ότι ό κύριος στον όποιον έρριξε τό διτρίολι ήταν ένας πλάσι. Γην διέφθειρε και όταν άντελήφθη πώς έπρόκειτο να γίνη μητέρα, την εγκατέλειψε.

«Λοιπόν, καταλαβαίνετε, κύριε άστυνόμε, είδα τον έαυτό μου μόνον με τό παιδί... χωρίς πόρους... Έχασα τό λογικό μου... Γι' αυτό τούρριξα τό διτρίολι.

«Λοιπόν, — Έχομε ένα μικρό από σπίτι τι πού πεθαίνει. Γι' αυτό ήρθα να σας ζητήσω.

«Εμπρός, είπε ό Κλώντ.

Δυό ώρες μετά, ό γιαιτρος θρισκόταν σε μιά άθλια κατοικία, όπου σ' ένα κρεβάτι ένα μικρό άγροάκι κοινόταν σπασμαδικώς.

«Αμέσως ό Κλώντ διέγνωσε τυφαιοή πυρετό.

«Τό παιδί σας είναι σοβαρά

τρύλι.

«Ο άστυνόμος διέκοψε: —Και πώς ονομάζεται αυτός ό κύριος;

—Ζαν Μαρτέν.

«Ένας άστυφύλακας, που συνάδευσε τον γιαιτρο στο φαρμακείο, επενέβη: —Ζαν Μαρτέν; «Οχι. Τό βύμα λέγεται Κλώντ Ντεμπραί... Και δεν είναι πλάσι... είναι γιαιτρος.

«Η νέα έγινε κάτωχρη: —Δεν είναι δυνατόν!

—Είμαι δέσμιος, είπε ό άστυφύλακας δίνοντας τά χαρτιά και μιά φωτογραφία στον άστυνόμο.

Είχε πληγώσει έναν άθωο!

Τώρα ό Κλώντ έξουσε στην έξοχή, κοντά στους γονείς του, άπλους άγρότες που θα ήσαν τόσο εύτυχισμένοι να τον έδλεπαν να προδεύη στο Παρίσι.

«Αλλοίμονον! Χρειάσθηκε να άποχαιρηθ ή τά όράσια δνείρα που έκαμε! Με τό πρόσωπο παραμορφωμένο από τά εγκαύματα, με τό ένα μάτι τελείως κατεστραμμένο, πώς μπορούσε ν' άποκτούσε πελατεία; Προξενούσε φρίκη και άπογοίτευσι. Στόν τόπο του θεράπευε φτωχούς ανθρώπους που τον καλούσαν γιάτι δεν ζητούσε άμοιβή και ή φιλοδοξία του περιωριζόταν σε μερικές σπάνιες συνεννοήσεις έπι των τυφειδών πυρετών με την Ιατρική σχολή του Πανεπιστημίου, αυτός που ώνειρευόταν να γίνη κορυφή Ιατρική στο Παρίσι. «Ετσι καμιά φορά έδοκίμαζε τό συναισθημα μιάς τρομερής εκδίκης: ως «Αναρωτιόταν αν την ήμερα που θα έβγαине ή Μαντελέν «Υρμπύ από τη φυλακή, δεν θα πήγαινε να την συναντήσ η και να έφαρμόσ η το ρητόν: «Οφθαλμόν αντί όφθαλμού... δόντα αντί δόντος...»

Μιά μέρα πήγε ένας χωρικός να τον έπισκεφθ ή.

«Κύρ' γιαιτρέ, είπε στριφογυρίζοντας τό καπέλλο στα χέρια του, μένω στο μικρό εκείνο χωριουδάκι... έπάνω στο βουνό, τό λένε «Αρντουάζ.

«Έχω περάσει... τό ξέρω.

«Λοιπόν, — Έχομε ένα μικρό από σπίτι τι πού πεθαίνει. Γι' αυτό ήρθα να σας ζητήσω.

«Εμπρός, είπε ό Κλώντ.

Δυό ώρες μετά, ό γιαιτρος θρισκόταν σε μιά άθλια κατοικία, όπου σ' ένα κρεβάτι ένα μικρό άγροάκι κοινόταν σπασμαδικώς.

«Αμέσως ό Κλώντ διέγνωσε τυφαιοή πυρετό.

«Τό παιδί σας είναι σοβαρά

άρρωστο.

—Τό παιδί μου; «Α, οχι... Δεν είναι δικό μου. Μου τό έμπιστεύθηκαν από τό «Άσυλο των Παιδών.

—Αυτό δεν έχει σημασία. Πρέπει να τό σώσω. Μά θα τό σώσω;

«Ο γιαιτρος έγύρισε στο σπίτι του, έπήρε άντιτυφικόν όρρο και ξαναγύρισε στο άθλια χωριατοόσπιτο. «Αφού έκαμε στο παιδί τις απαιτούμενες ένεσεις, γνωρίζοντας ότι αν τό άφησε στα χέρια των χωρικών, θα πήγαινε χαμένο, έγκατεστάθη στην καλύβα γιά δυό βδομάδες και δεν τό κούνησε από κει. Την ίδια μέρα που τό παιδί γλύτωσε απ' τον κίνδυνο, κρεβάταθηκε ό Κλώντ. Είχε άρπάξει τό μικρόδιο της φοδερής άρρώστειας.

Δυό μέρες κατόπιν, ενώ οι γονείς του Κλώντ, τρελλοί από τον πόνο, παρακολουθούσαν τό φρικτό παράληρημα του γιου τους, ό υπηρέτης άνήγγειλε την έπίσκεψι μιάς κυρίας.

«Κυρία, είπε ή άγνωστη στην μητέρα του Κλώντ, έμαθα ότι ό γιουός σας έκόλλησε τον τύφο, θεραπεύοντας τό παιδί μου. Τό παιδί μου δεν με χρειάζεται γιά την ώρα. Έξελτε να σας δοθ ήσ; «Έχω περιποιηθ ή πολλούς άρρώστους... είμαι σχεδόν νοσοκόμος. «Αφήστε με να μείνω κοντά στο προσκέφαλο του γιουό σας.

—Μά, κυρία, ζητάτε να περιποιηθ ή τό παιδί μου... γιάτι δεν ήρθατε να περιποιηθ ή τό δικό σας;

«Η άγνωστη ταράχθηκε και τά μάτια της έγέμισαν από δάκρυα.

«Α, σας παρακαλώ, μη με κατηγορήτε. «Αν δεν ήρθα, ήταν γιάτι δεν μπορούσα νάρθω...

«Έπι είκοσι μέρες, ενώ ό Κλώντ έπάλασε μεταξυ ζωής και θανάτου, οι γιαιτροί και οι γονείς του είχαν απελπισθ ή πώς θα τον σώσουν, ή άγνωστη, με γαλήνια ύπομονή, με άγγελική άφρασία, δεν άπομακρύνθηκε διόλου από τό προσκέφαλό του. Δεν κοιμήθηκε ούτε μιά νύχτα.

Τό πρωί της είκοστής πρώτης ήμέρας ό γιαιτρος που έθεράπευε τον Κλώντ, πιά τακτικά, είπε: —Εσώθη!... Δεν θα έχω πιά παράληρημα άπόψε... Και γυρίζοντας πρὸς την άγνωστη: —Χάρης σε σας, κυρία, έγινε αυτό τό θαύμα.

«Ο κύριος και ή κυρία Ντεμπραί έτρεψαν κοντά της και θέλησαν να την σφίξουν στην άγκαλιά τους, να την φιλήσουν. «Εκείνη όμως τους απέμακρυνε, τους έπήγε σ' ένα γειτονικό δωμάτιο κι' έκει πολύ συγκινημένη, με φωνή που έτρεμε έλαφρώς:

—Μη μ' εύχαριστήτε, είπε. Σας είπα πώς λέγομαι Ζαν Ντεμπρά. Είναι ψέμα. «Εγώ είμαι εκείνη που θέλοντας να τιμωρώσω έναν παληά άνθρωπο, έρριξα διτρίολι στο γιουό σας. «Ονομάζομαι Μαντελέν «Υρμπύ.

Στό άκουσμα του δνόματος αυτού, ανατρίχισαν.

—Εσείς είσατε που μας έ-

κάματε τόσο να πονέσωμε...

—Ω, μη μιλάτε γιά πόνους. Φυσικά, μαντεύω όλα τά μαρτύρια που περάσατε... Μά κα' ταλαδραίνετε τί υπέφερα εγώ; «Έπι έξη χρόνια ήμουν στη φυλακή. Δεν διαμαρτύρομαι. «Έπρεπε να τιμωρηθώ. Μά τό με' γαλύτερο μαρτύριο ήταν όταν έμαθα την άρρώστεια του παιδιού μου. Μου έμεναν ακόμη τρεις εβδομάδες... «Εκλαψα, παρακάλεσα, έπεσα στα πόδια του διευθυντού, γιά να μ' αφήσουν να δω... Δυστυχώς ή πάρηκε ό κανονισμός.

—Όποτε έπι βδομάδες άγνοούσατε τί γινόταν τό παιδί σας;

—Ναι... Μαντεύετε, λοιπόν, την άγωνία μου!

—Τέλος, σας έλευθέρωσαν;

—Και άμέσως πήρα τό τραίνο. «Έφθασα κοντά στο παιδί μου και φαντάζεσθε την κατάπληξί μου, που μετεβλήθη σε μιά άπέραντη εύγνωμοσύνη, όταν έμαθα ότι ό σωτήρ του παιδιού μου ήταν ό Κλώντ Ντεμπραί. Πώς ν' άνταποδώσω τό ση καλωσύνη; Στη φυλακή με είχαν στο νοσοκομείο ως νοσοκόμον. «Ηρθα. «Έπέτυχα. Έκαμα τό καθήκον μου. Είμαι πολύ εύτυχισμένη γι' αυτό!

Οι γονείς του Κλώντ συγκινηθήσαν. «Αν αυτή ή γυναίκα θέλα της παρεμόρφωσε τό παιδί τους, του έσωσε άστόσο και τη ζωή.

Με μιάν ίδια ένστικτώδη κίνησι μίθρισαν:

—Δεν νοσηνοκακούμε πιά.

Πήρε τότε τά χέρια των γέρον, τά έσφίξε και ξεσπώντας σε λυγμούς:

—Εύχαριστώ... εύχαριστώ... Ψιθύρισε. «Από δώ κι' έμπρός θα μπορέσω ν' άφοσιωθώ ολόκληρη στην άνατροφή του παιδιού μου. Χωρίς τύψεις...

Κι' έξαφνα έσπασε πρὸς την έξοχή, όπου υπό τό φῶς του μεσημεριάτικου ήλιου, ή φύσις έμοιάζε, με τη γλυκαία και άπαλή θερμότητα, σαν νάθελε να διοχετεύσ η γαλήνη και ήρεμία σ' αυτό τό πλάσμα, που μετά από έξη χρόνια φυλακής, έπανάκτουσε την έλευθερία του, ενώ ό Κλώντ μετά τις μούρες μέρες και τις έφιαλτικές νύχτες ξαναρχόταν στο φῶς.

ΟΓΚΥΣΤ ΖΕΡΜΑΙΝ

Α. Οι άνόητοι και οι θάκες γυαρίζονται από ό πράγματα: «Οργίζονται χωρίς λόγο. Μιλούν άνάφλα. «Εμπιστεύονται σ' όλους. Μεταβάλλουν γνώμη με τό παραμικρό. «Αναμειγνύονται σ' ό τι, δεν τους άφορά. Και δεν διακρίνουν εκείνον που θέλει τό καλό τους, απ' εκείνον που θέλει τό κακό τους.

Τέσσερα είδη ανθρώπων μπορούν να γνωρισθουν μόνο κατά τέσσερις διάφορες περιπτώσεις: «Ο γενναίος στον πόλεμο. «Ο φρόνιμος στον θυμό. «Ο ενάρετος στη φτώχεια και ό φίλος στη δυστυχία.

«Η τύχη άρπάξει από τους ανθρώπους με βία και γρήγορα όσα είχε δώσει με κόπο σιγά-σιγά.

Δυό πράγματα δεν υπάρχουν: άραιες φυλακές και άσχημος έρως.

«Εκείνος που θέλει να είναι μεγάλος πρέπει να έπιχειρή μόνο μεγάλα πράγματα.

110v

Ο Ρομπιστάν έμεινε με ήρεμία και μεγαλοπρέπεια. Η Γιζέλλα, ακίνητη και άχρη, τον έκυτταζε με έκστασι.

Θόρυβος ακούστηκε και πάλι μεταξύ του κύκλου των συνωμοτών.

Ο Σενκ-Μάρς έφώναξε:

—Κύριοι, μην ξεχνάτε ότι τρεις χιλιάδες ευπατρίδαι απέφασσαν να θέσωμε επί κεφαλής της γαλλικής αριστοκρατίας έναν άξιο άρχηγό. Πρέπει μάλιστα να υποχωρήσωμε επειδή έχει αντιρρήσεις ο ιππότης Ρομπιστάν;

Ο Κοντέ, ο Γκζ' και ο ντ' Άγκουλέμ συνεσκέπτοντο στο διάστημα αυτό.

Ο ντ' Άγκουλέμ ήλθε και πάλι κοντά στον Ρομπιστάν:

—Νέε μου, είπα, άκουσε έδω τρομερά μυστικά. Δεν θα σε φανερώσω, επειδή αναγνωρίζω την ειλικρίνεια του δια δαμάσου σου. Άλλα λέγεις ότι είσαι έχθρος μας. Και έγω, άλλωστε, έμάντευσα από την πρώτη στιγμή που σε είδα ότι είχα να κάμω με ένα έχθρο. Έσωσης όμως την κόρη μου και όλους έμάς. Έπιβάλλεται συνεπώς να κάμωμε άναγκη στο μίσος μας. Άργότερα, όταν θα είσαι έλευθερος, θα ξαναβούμε. Προς το παρόν, παίρνω μερικές άναγκαίες προφυλάξεις. Κύριε, είσθε δεσμώτης μας.

—Κύριε ιππότη ντ' Ρομπιστάν, είπα τότε μια φωνή, είσθε έλευθερος!

Εγύρισαν τότε όλοι έκπληκτοι και είδαν ότι τα λόγια αυτά είχαν ειπωθεί από την κόρη του δουκός ντ' Άγκουλέμ.

—Γιζέλλα! έφώναξε ο δούξ. Τί είπες;

—Είπα, πατέρα μου, ότι κανείς δεν ενδιαφέρεται περισσότερο από μένα για τα σχέδιά μας και κανείς ως σήμερα δεν εργάστηκε περισσότερο από μένα για την επιτυχία τους. Σε μένα όφείλτε την ασφάλεια των συναντήσεων και την δημοφιλία σας. Ως σήμερα δεν έζητσα τίποτε ως άνταλλάγμα. Άπαιτώ λοιπόν σήμερα να αφήσετε έλευθερο τον ιππότη Ρομπιστάν να φύγει από εδώ!

Ο Ρομπιστάν υπεκλήθη έμπρός στη νέα.

—Επειτα, με δόξα άργυ και με το κεφάλι ψηλά, έπέρασε ανάμεσα από τους συνωμοτάς και ανέβηκε τη μικρή σκάλα.

Όταν έφθασε στο τελευταίο σκαλοπάτι, έγυρσε και έρριξε ένα βλέμμα στη Γιζέλλα. Επειτα έχάθηκε μέσα εις το σκοτάδι.

Ο Σενκ-Μάρς έφώναξε έ-

κείνη τη στιγμή:

—Να του ζητήσωμε τουλάχιστον τον λόγον του ότι δεν θα άποκαλύψει τίποτε.

Ο ιππότης ντ' Ρομπιστάν δεν θα προδώσει! είπα η Γιζέλλα.

—Και ποίος έγγυάται γι' αυτό;

—Εγώ με το κεφάλι μου! απήντησε η Γιζέλλα.

Ο ντ' Άγκουλέμ ήλθε κοντά στην κόρη του, θέλοντας να της ζητήσει εξήγησεις για την περίεργη στάσι της.

Άλλα εκείνη τη στιγμή, ή νέα έγειρε λιπόθυμη και έπεσε στην άγκαλιά του πατέρα της.

XXII

ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΒΑΣΙΛΙΚΟ ΚΟΙΤΩΝΑ

Ο Ρομπιστάν έβηκε από το μέγαρο του ντ' Άγκουλέμ, γεμάτος άπελπισία και όργη.

Ενόμιζε ότι το σύμπαν όλοκληρο είχε πέσει επάνω στο κεφάλι του. Είχε παρσάτη στο ναυάγιο της ζωής του.

Δυστυχία σ' εκείνον που θα έζεφε στα χέρια του αυτή τη στιγμή!

Και όμως διατηρούσε κάποια ψυχραιμία μέσα σ' όλη αυτήν την άπελπισία του. Όσον και αν ήταν παραχρησμένη η καρδιά του, εξ άφορμής της Γιζέλλας, μέσα στο μυαλό του έστριφογύριζαν διαρκώς οι λέξεις:

—Άπόψε, κύριοι, δηλητηριάζουν τον Βασιλέα!

Επρεπε να τρέξει, να πετάξει στο Λούβρο για να τον σώσει. Ίσως να ήταν άργά πιά. Άλλα αυτός έπρεπε να πάη. Θα έφθανε στον βασιλικό κοιτώνα και θα έφώναζε εις τον βασιλέα: «Μεγαλειότατε, μη πιείτε τίποτε άπόψε». Κατόπιν, αν του έμεναν ακόμη δυνάμεις, θα έλκαιγε για το χαμένο έρωτικό του όνειρο...

—Άλλ' ο Κογολίνος; Πού είναι ο Κογολίνος; Πού έχει τον «Πήλασο»; Α! Κακούργε! Ληστή! Θα σε κρεμάσω!

Πραγματικά, ο Κογολίνος δεν έφαινόταν πουνθενά.

Ο Ρομπιστάν τον έφώναξε μερικές φορές και κατόπιν έρχισε να τρέχει με όλη τη δύναμη των ποδιών του προς το Λούβρο.

Το ρολόγι του Άγίου Γερμανού έσήμαινε δύο κτυπήματα, όταν ο Ρομπιστάν έφθασε έμπρός σε μια από τις πόρτες του Λούβρου, στην όποια έφρουρούσαν δύο σκοποί.

Μόλις είδαν τον Ρομπιστάν να πλησιάζει, διεσάυρσαν άμέσως τις λόγχες τους.

—Κύριοι, είπα ο ιππότης, θα συμβή μεγάλο δυστύχημα αν δεν ιδώ χωρίς άναβολή τον κύριο ντ' Βιτρώ, λοχαγό των φρουρών.

Ο ένας από τους δύο σκοπούς έσκυψε τότε και έφώναξε προς το έσωτερικό της θύρας:

—Ζητούν τον κύριον ντ' Βιτρώ!

Ένας άξιωματικός έπρόδωλε σε λίγο στο άνοιγμα της πόρτας.

—Ζητά τον κύριον ντ' Βιτρώ! έφώναξε ο Ρομπιστάν.

—Εγώ είμαι!

—Μεντόν! είπα ο Ρομπιστάν.

Ο ντ' Βιτρώ, παρ' όλων ό-τι έννιωσε τη σημασία αυτής της λέξεως, έδίστασε.

Ο Ρομπιστάν έωφελήθη όμως από την σύγχυσι του και έπέρασε μέσα στο άνακτορο.

Τό ένστικτό του, καλύτερα από κάθε οδηγό, τον ώδηγησε έμπρός στο βασιλικό κοιτώνα, που δεν είχε καμιά ιδιαίτερη φρουρά.

Ο Ρομπιστάν άνοιξε με όρμη την πόρτα και έμπηκε μέσα.

Ετρεξε τότε προς το μικρό τραπέζι, άρπαξε το ποτήρι με το νερό και είδε ότι ήταν γεμάτο. Εύτυχώς! Ο Βασιλέας δεν θα το είχε έγγισει ακόμη.

—Μεγαλειότατε, έφώναξε, μην πιείτε άπ' αυτό το νερό...

Άλλα δεν έπρόφθασε να ειπή τίποτε περισσότερο, γιατί την ίδια στιγμή ένοιωσε μια δυνατή ζάλη και έπεσε λιπόθυμος.

XXIII

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ Ο ΤΥΧΟΔΙΚΤΗΣ

Ο Λουδοβίκος Ι3ος δεν είχε πραγματικά πιη άπ' αυτό το νερό.

Ο θόρυβος, που άκούγόταν στους διαδρόμους και που προήρχετο από τους φρουρούς που έτρεχαν πίσω από τον Ρομπιστάν, είχε συγκρατήσει το χέρι του.

Επήδησε τότε από το κρεβάτι του και άρπαξε το ξίφος του. Σε λίγο είδε να μπαίνει μέσα στο δωμάτιό του ένας νέος, στον όποιον άνεγνώρισε τον Ρομπιστάν.

Εκατάλαβε άμέσως τί συνέβαινε και έγινε κατακίτρινος από τον τρόμο του.

Και ή Ελεονώρα Γκαλιγκά άντελήφθη επίσης ότι τα σχέδιά της είχαν ματαιωθεί.

Και όμως παρέμεινε πίσω από τη μικρή θύρα, θέλοντας να άκούση ποίος ήταν εκείνος που έσωσε τον Βασιλέα από το δέδωτο θάνατο, που του είχε προετοιμάσει.

Όπως είδαμε, ο Ρομπιστάν είχε πέσει λιπόθυμος στο πάτωμα.

Μια στιγμή άργότερα, ο βασιλικός θάλαμος έγέμισε από άξιωματικούς και σωματοφύλακας με γυναιά τα ξίφη.

—Σταθήτε! έφώναξε ο Βασιλέας. Έκείνος που θα έγγισσιν αυτόν τον άνθρωπο, θα φονευθή!

Όλοι έμειναν ακίνητοι στις θέσεις τους.

—Πηγαίνετε, κύριοι! διέταξε έπειτα ο Βασιλέας. Τώρα δεν διατρέχω πιά κανένα κίνδυνον.

Οι άξιωματικοί και οι σωματοφύλακες έσπευσαν να συμμορφωθούν προς τη διαταγή του.

Ο Λουδοβίκος Ι3ος έρριξε ένα μανδύα επάνω στους ώμους του και άρχισε να δηματίζει μέσα στο δωμάτιο.

Από το άλλο μέρος, ο Ρομπιστάν είχε συνέλθει τώρα, γιατί ή λιποθυμία του ήταν έντελως στιγμιαία. Άλλα έπείριμενε να του μιλήση πρώτος ο Βασιλέας.

—Ιππότη Ρομπιστάν! καθήστε εκεί, διέταξε ο Λουδοβίκος, δείχνοντας ένα άνακλιντρο, και διηγηθήτε μου τί συμβαίνει.

—Ιππότης Ρομπιστάν! έπιθύρισε ή δηλητηριάστρια πίσω από την κλεισμένη πόρτα.

—Μεγαλειότατε, είπα ο Ρομπιστάν, δεν ξέρω τα αλλικά έθιμα, άκουσα όμως πολλές φορές από τον πατέρα μου, που υπηρέτησε τον Βασιλέα, ότι ένας εύπατρίς δεν πρέπει να κάθεται ποτέ έμπρός στον Βασιλέα του.

—Καθήστε! διέταξε και πάλι ο Λουδοβίκος.

Ο Ρομπιστάν έκαμε μια ύποκλησι και συνεμορφώθη με τη βασιλική επιθυμία.

Είχε, άλλωστε, ανάγκη να άναπαυθή.

—Θα με έδηλητηρίαζαν λοιπόν; έρώτησε ο Λουδοβίκος.

—Μάλιστα, Μεγαλειότατε, απήντησε ο Ρομπιστάν.

Ο Βασιλέας έταράχθη.

—Δεν θα γλυτώσω στο τέλος! είπα. Έδοκίμασαν να με σκοτώσουν, κάνοντας το έλλογό μου να άφηνιάση. Άπόψε πάλι έτεχειρήσαν να με δηλητηριάσουν. Άύριο θα κάμουν ίσως κάτι άλλο. Τό έγκλημα με περιτριγυρίζει. Δεν θα γλυτώσω τον θάνατο. Θα ύποκύψω!

Ο ιππότης έρριξε ένα βλέμμα γεμάτο από συμπάθεια και άγάπη, προς τον νεαρό Βασιλέα.

—Δεν θα ύποκύψετε, Μεγαλειότατε, είπα με σταθερή φωνή. Υπερασπισθήτε τον έαυτό σας.

Οι δηλητηριαστές που κτυπούν, χωρίς να φαίνονται, είναι δειλοί. Κτυπήστε! Σας όρκίζομαι ότι τότε δεν θα έχετε να φοβηθήτε για τίποτε.

Ο Βασιλέας έκαμε μερικά δέματα και κατόπιν έγύρισε κοντά στον Ρομπιστάν.

—Και πώς το έμάθατε; έρώτησε.

—Άκουσα μια λέξι τυχαίως, Μεγαλειότατε, απήντησε ο Ρομπιστάν. Δεν είδα ποίον μι-

λούσαν. Έκατάλαβα άμέσως ότι έπρόκειτο να σας δηλητηριάσουν άπόψε και έτρεξα. Αυτό είναι όλο.

Η Έλεονώρα Γκαλιγκά δεν έπείριμενε ν' άκούση περισσότερα. Έγνώριζε τώρα το όνομα του ανθρώπου που είχε σώσει τον Βασιλέα και έγνώριζε ακόμη ότι ο άνθρωπος αυτός δεν είχε καμιά ιδέα για τους δράστας της άποπειρας.

—Έστω! έπιθύρισε, ενώ άπεμακρύνετο από την κλειστή θύρα. Ο Βασιλέας θα ζήσει ακόμη. Στο διάστημα αυτό όμως, θα έχω τον καιρό να συντρίψω εκείνον που έματάίωσε τα σχέδιά μου.

Ο Βασιλέας έλεγε εκείνη τη στιγμή:

—Θα με σκοτώσουν, όπως έσκότασαν και τον πατέρα μου.

—Όταν αισθανθήτε κίνδυνον, Μεγαλειότατε, είπα ο Ρομπιστάν, καλέστε με κοντά σας. Οι έχθροί σας για να μπειρέσουν να σας έγγισουν θα πρέπει να περάσουν επάνω από το πτώμα μου.

Ο βασιλέας τον έκυτταζε με μια έκφρασι ευγνωμοσύνης στο πρόσωπο.

—Σε εύχαριστώ, ιππότη, είπα. Έχω άπολυτή έμπιστοσύνη σε σένα. Και γι' αυτό σου άπονέμω τον ανώτερο τίτλο της Αύλης μου, για να σου άποδείξω τη φιλία και την άγάπη μου. Σε όνομά μου, ιππότη του Βασιλέως, άκούλουθώντας το παράδειγμα του Καρλομάγνου και των άλλων βασιλέων της Γαλλίας, που έδιναν αυτό τον τίτλο στους πιδό άνδρες και τους πιο πιστούς ευπατρίδας.

—Διατάξατε, Μεγαλειότατε, είπα ο Ρομπιστάν.

—Ιδού ποία είναι ή πρώτη και ή τρομερότερη διαταγή μου, ιππότη μου. Σε στέλλω εναντίον εκείνου που με φοβίζεται περισσότερο από όλους σήμερα. Έναντίον του ανθρώπου που κατώρθωσε να έπωφελήθη από τις διαιρέσεις και τις διχονοίες των άλλων, για να συγκεντρώση το άθος της γαλλικής αριστοκρατίας γύρω του. Ζήτησε τον, προκάλεσε τον και, όταν θα τον έχης έμπρός στην αίχμη του ξίφους σου, σκότωσε τον.

—Τό όνομά του; ρώτησε ο Ρομπιστάν.

—Κάρολος, νόθος των Βαλοά, κόμης της Ωβέρνης, δούξ ντ' Άγκουλέμ! είπα ο βασιλέας.

Ο Ρομπιστάν έσήκωσε το κεφάλι, σε σημείον άρνήσεως.

—Άρνείσθε; έρώτησε με άλλοιωματή φωνή ο βασιλέας.

—Άρνούμαι, Μεγαλειότατε, απήντησε με άπάθεια ο ιππότης.

Ο άνθρωπος αυτός είναι άπαραβίαστος για μένα. Μπορώ να σκότωσω όλους τους άλλους, άλλ' όχι αυτόν...

—Δεν τολμάτε! έκαμε με ειρωνικό ύφος ο βασιλέας.

Η λέξι αυτή έφάνηκε σαν κτύπημα μαστιγίου στο Ρομπιστάν.

—Μου λέτε ότι δεν τολμά, Μεγαλειότατε, είπα, και όμως σας έσφαξα δυο φορές ως τώρα τη ζωή. Θα ιδούμε τί θα πείτε όταν θα σας σώσω και τρίτη φορά!

Και έσπευσε άμέσως να βγί από τον βασιλικό κοιτώνα, για να ξαναγυρίση στο

φτωχικό δωμάτιό του.

XXIV

ΤΟ ΑΝΤΡΟ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΤΩΝ ΑΡΚΤΩΝ

Όταν έφθασε στο πανδοχείο του «Μεγάλου Έρρίκου», έμαθε από τον Κογολίνο την άπαγωγή της Γιζέλλας.

Ο πιστός υπηρέτης της είχε παρακολουθήσει ως την όδο Μπαρρές.

Ο Ρομπιστάν άνεπαύθη έπι όκτώ ήμέρες και κατά το διάστημα αυτό κατέστρωσε τον άπολογισμό των προόδων που είχε κάμει.

Ο άπολογισμός αυτός δεν ήταν καθόλου ικανοποιητικός. Είχε άποκτήσει ένα πλήθος από έχθρους και μάλιστα αρκετά ισχυρούς.

Συγχρόνως έφρόντιζε να βρή τη Γιζέλλα, χωρίς άποτέλεσμα όμως.

Στις σκέψεις και τις άνησυχίες του αυτές, προσετέθη τώρα και ο Κογολίνος, που του άνηγγειλε περίτρημος ότι λωποδυται του είχαν άρπάσει το πορτοφόλι του, με όλο το περιεχόμενό του.

Βλέποντας τότε την άπογοήτευσιν που έξωγαράσθηκε στο πρόσωπο του κυρίου του, του είπα ότι ήξερε ένα μέρος, όπου μπορούσαν να κερδίσουν αρκετά χρήματα.

Τό μέρος αυτό δεν ήταν άλλο από το χαρτοπαίγιο της όδου των Άρκτων.

Εκεί ο Ρομπιστάν άνεγνώρισε τη Μαριόν Δελόρμ και ο ιππότης, περνώντας μπροστά της, την έχαιρέτησε με πολλή ευγένεια.

Άνεγνώρισε επίσης τον κύριο ντ' Λουβινιάκ, τον όποιον έχαιρέτησε με τόσο άπειλητική έκφρασι, ώστε ο άκόλουθος του Κοντσίνι ένοιωσε ένα ρίγος να διατρέχη το σώμα του.

—Ιππότη, είπα ή Μαριόν, συνοδευσέτέ με σας παρακαλώ ως το άμάξι μου, για να με άπαλλάξετε από τις ένοχλίες αυτές από το κυρίον.

Και συγχρόνως έδειχνε τον Λουβινιάκ.

—Ήσυχάστε, δεσποινίς, είπα ο ιππότης. Ο άνθρωπος αυτός θα μείνι μπροστά μου ήσυχος σαν άρνάκι.

—Επειδή με είδε δυο ή τρεις φορές στο μέγαρο του στρατάρχου Κοντσίνι, είπα ή Μαριόν, ένόμισε ότι είχε το δικαίωμα να με ένοχλή.

—Στο μέγαρο του Κοντσίνι! έκαμε ο Ρομπιστάν. Και τί έζητούσατε σ' αυτό το λησταρχείο;

Ο Λουβινιάκ έκαμε ένα βήμα προς τον Ρομπιστάν.

Ο ιππότης του έρριξε ένα τρομερό βλέμμα.

—Έμπρός! έκαμε. Γιατί διατάξατε να μιλήσετε;

—Κύριε, είπα ο Λουβινιάκ, θα τολμήσετε να μου έπαναλάβετε αυτές τις λέξεις και έξω από εδώ;

—Όπου θέλετε, κύριε, απήντησε ο Ρομπιστάν. Έκτος από μια αίθουσα του μεγάρου Κοντσίνι, όπου έπετέθησαν όκτω για να δολοφονήσουν έναν άνθρωπο...

—Κύριε, έφώναξε ο Λουβινιάκ, σας περιμένω στη γέφυρα.

—Θα είμαι εκεί έπειτα ά-

πό μισή ώρα.

Ο Ρομπιστάν έγύρισε τότε προς τη Μαριόν Δελόρμ, που παρακολουθούσε τρέμοντας αυτή τη σκηνή.

—Δεν θα πάτε, του είπα εκείνη με ίκετευτικό βλέμμα. Θα σας σκοτώσουν έξ αιτίας μου. Στο Παρίσι, όπου ήλθα για να ζητήσω τύχη, πολλά είδα και πολλά άκουσα ως τώρα...

—Ω! Δεν μπορώ να σας μιλήσω γι' αυτά εδώ, ιππότη... Έλάτε όμως να με ιδήτε στο ξενοδοχείο των «Τριών Μοναρχών», όπου μένω ακόμη.

Άλλα δεν μου λέτε, τί απέγινε εκείνος ο εύπατρίς που σας προσκάλεσε σε μονομαχία έξ αιτίας μου;

—Έννοείτε το μαρκήσιο ντ' Σενκ Μάρς;

—Άκριβώς. Αυτός μόνο μπορεί να με σώση από τον κίνδυνο που με άπειλει. Μου ύπόσχεσθε ότι θα μου τον στείλετε;

—Μαριόν, είπα ο Ρομπιστάν, δεν μπορείτε να φαντασθήτε πόσο μου στοιχίζει να συναντηθώ με αυτό τον άνθρωπο και να του μιλήσω.

Άρα όμως σας είναι τόσο άπαραίτητο, σας δίνω το λόγο μου ότι θα τον βρω και θα του πω ότι τον ζητάτε.

Συνώδευσε κατόπιν την Μαριόν έως την έξοδο. Καθώς ο Ρομπιστάν κατέβαινε τη σκάλα, ή νέα έξακολούθησε να τον κυττάζει άνησυχά.

—Οάρθτε να με ιδήτε αύριο; τον έρώτησε σε μια στιγμή. Πρέπει να μάθετε. Γιατί μου έφάνηκε πολύ παράξενο, που σας είδα άπόψε ζωντανό... Θα σας έξηγησω αύριο... Πρέπει όμως να προσέχετε πολύ...

Και έπρόσθεσε με χαμηλή φωνή:

—Προσέχετε τον Έπίσκοπο... έννοώ τον δούκα ντ' Ρινσέλι...

Η Μαριόν έτρεξε έπειτα και ανέβηκε στο άμάξι της. Τη στιγμή εκείνη, ένας άνθρωπος, που παρακολουθούσε τους δυο νέους από ένα φεγγίτη, έσκυψε το κεφάλι του έξω, προσπαθώντας να διακρίνη μέσα στο σκοτάδι. Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Λαφεμά.

XXV

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΤΟΥ ΡΟΜΠΙΣΤΑΝ ΜΕ ΤΟΝ ΣΕΝΚ - ΜΑΡΣ

Ο Ρομπιστάν έμεινε για μερικές στιγμές σκεπτικός, στην είσοδο του χαρτοπαίγγιου.

Επειτα έπροχώρησε προς τη Γέφυρα, περιμένοντας πως θα έβλεπε σε κάθε στιγμή τον Λουβινιάκ, με κανένα άλλον από τους μισθοφόρους του Κοντσίνι, να όρμουν εναντίον του.

Ξαφνικά, άκουσε βήματα πίσω του.

—Σεις είσθε, Ιππότη Ρομπιστάν; έρώτησε μια φωνή.

Ο ιππότης έγύρισε και άνεγνώρισε τον Λουβινιάκ.

—Στις διαταγές σας, κύριε ντ' Λουβινιάκ, είπα.

Ο Ρομπιστάν είδε την ίδια στιγμή τη λάμψη ενός ξίφους που έπροχωρούσε προς το στήθος του. Είχε όμως έιφουλκήσει και έκαμε ένα δέμα προς τα πίσω, παίρνοντας

στάσι άμυνας.

Άλλα, μόλις τα ξίφη των δυο άνδρων έπρόφθασαν να συγκρουσθούν, ο Ρομπιστάν είδε ξαφνικά έξ έλλα ξίφη να διευθύνονται προς το μέρος του.

Όλοι οι μισθοφόροι του Κοντσίνι ήταν εκεί. Η φωνή του Ρινάλντο άκούστηκε σε μια στιγμή.

—Α! καταραμένη Ρομπιστάν, έφώναξε. Αυτή τη φορά θα πεθάνεις!

—Όχι, ακόμη, απήντησε ο Ρομπιστάν.

Και, έφαρμόζοντας τη συνηθισμένη του τακτική, άρχισε να περιστρέφει με ιλιγγιώδη ταχύτητα το ξίφος του. Δυο από τα ξίφη των αντίπαλων τον έσπασαν, σά να ήταν από γυαλί. Ένας από τους όπλοφόρους έπεσε, με μια τρομερή πληγή στο κεφάλι.

—Κατάρσι! έφώναξε ο Ρινάλντο. Θάρρος, φίλοι μου! Αυτή τη φορά δεν παύει να μάς ξεφυγή ζωντανός!

Άλλα ή θέσις του Ρομπιστάν έχειροτέρευε από στιγμή σε στιγμή. Έφερε αρκετές πληγές στο σώμα και έβλεπε ότι δεν θα μπορούσε να άνθε-ξη έπι πολύ.

Άρχισε τότε να υποχωρή προς τα πίσω και, σε μια στιγμή, ευρέθηκε με τη ράχι στηριγμένη στην πόρτα ενός σπιτιού.

Ο Ρομπιστάν την έσπρωξε με όλη του τη δύναμη και κατώρθωσε να την άνοιξη.

Ωρμησε τότε στο έσωτερικό του σπιτιού και έκλεισε την πόρτα πίσω του.

Μια φωνή έπιθύρισε τότε σιγα πλάι

Είπε ο δεύτερος άνθρωπος που σώζω, έπειτα από τη Γιζέλλα της Αγκουλέμης. Τι περιέργο! Έγώ, ο έμπορος του θανάτου, άρχισα να σώζω ανθρώπους!

Ο Ρομπιστάν, στο διάστημα αυτό, είχε αφήσει τη μικρή λέμβο να κυλήσει επάνω στα νερά του ποταμού και σε λίγο έδρανε στην όδο Δελφίνος.

Ήταν γεμάτος χαρά, γιατί είχε και πάλι κατορθώσει να διαφύγει από τα νύχια του θανάτου και η καρδιά του άρχισε να κτυπά δυνατά, όταν διέκρινε το μέγαρο ντ' Αγκουλέμ.

Ελπιόμηνε τότε όλα δσα είχαν προηγηθεί και αφιέρωσε όλη του τη σκέψη στη Γιζέλλα.

Ένα φώς έλαμπε σ' ένα από τα παράθυρα και ο ιππότης εστάθηκε με τα μάτια προσηλωμένα προς αυτό το φώς. Τέλος το φώς έσβυσε και η πόρτα του μεγάρου άνοιχθηκε. Ένας άνδρας έδγηκε απ' εκεί. Ο Ρομπιστάν τον άγνωστισε από το βάδισμά του. Ήταν ο Σένκ Μάρς.

Ο ιππότης συνεκράτησε μια κίνηση άπελπισίας και λύπης και τον άκολούθησε σε άπόσταση μερικόν θημάτων.

Το βλέμμα του έλαμπε και ήταν έτοιμος να τον προκαλέσει, όταν, ξαφνικά, είδε τρεις σκίες, που έπληθσαν από μια γωνία και περιεκύκλωσαν το μαρκήσιο.

—Το βαλάντιό σου, άρχοντα, άκούσθηκε μια φωνή, γιατί διαφορετικά θα σε σκοτώσω.

—Μακρυά, κακούργοι! Εφώναξε ο μαρκήσιος.

Αλλ' η φωνή του ηπίνγηκε άμέσως και οι τρεις άνθρωποι έφαιναντο ότι έπροσπαθούσαν να τον δέσουν.

Για μια στιγμή, ο Ρομπιστάν έδίστασε. Κατόπιν όμως άρμισε τρέχοντας προς το μέρος της συμπλοκής.

—Δεν μπορώ να τον αφήσω σ' αυτή τη θέση, έσκέφθηκε. Θα ντρεπόμουναι γι' αυτό σ' όλη μου τη ζωή.

Ο ιππότης, πλησιάζοντας, έθεώρησε περιτό να σύρη το ξίφος του. Με μια γροθιά άνέτρεψε τον ένα από τους δολοφόνους, ενώ ένα κύτμημα του ποδιού έκανε τον άλλον ν' άπομακρυνθή. Ο τρίτος έφυγε χωρίς να περιμένη να γνωρίσει τη δύναμη των χειρών του Ρομπιστάν.

Σε λίγο, οι δυο εύπατρίδαι είχαν άπουείνει μόνοι.

Ο Σένκ Μάρς άπηλλάγη από το φίμωτρο, που οι τρεις κακοποιοί του είχαν βάλει στο στόμα και είπε:

—Χωρίς την παρέμβασί σας, κύριε, θα έπεφτα θύμα αυτών των ληστών. Το θυσία σας παρακαλώ, εύπατρίδα μου!

—Δεν είναι ανάγκη, κύριε μαρκήσιο, να σας πω το θυσία μου, άπήντησε ο Ρομπιστάν. Τόσο το χειρότερο για σας, αν δεν με άναγνωρίζετε.

—Ο Ρομπιστάν! Έκαμε ο Σένκ Μάρς κατάπληκτος.

—Λίγο ενδιαφέρει ποιος είμαι, είπε ο ιππότης. Χαίρετε. Ελπίζω να σας συναντήσω καμμία άλλη ήμερα, που να είσαστε σε θέση να κάμω-

ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

ΝΟΙΚΟΚΥΡΩΣΥΝΗ

● Έλετε να δοκιμάσετε αν μια γυναίκα είναι οίκονόμα ή όχι; Δεν έχετε παρά να της δώσετε να λύση ένα πακέτο δεμένο με σπάγγο.

Ο σπάγγος θεωρείται ως κάτι περιττόν και τον πετούμε όταν λύσουμε ένα πακέτο που ήταν δεμένο με αυτόν. Μια γυναίκα λοιπόν που προσάχει πώς λύνει το δέμα και μετά φυλάει τον σπάγγο, δεν μπορεί παρά να

είναι οίκονόμα, και κατά συνέπειαν νοικοκυρά.

Εάν όμως κόψη τον σπάγγο σε πολλά σημεία για να λύση γρήγορα το δέμα, τότε η γυναίκα αυτή είναι σπά-ταλη. Τουναντίον είναι πολύ τσιγγούνα εάν καθήση ένα τέταρτον της ώρας για να λύση έναν κόμπο.

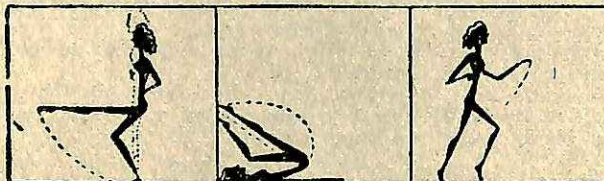
Ο καλύτερος τρόπος διατήρησης του σπάγγου είναι να τον κόψετε σιγά ως τον κόμπο, όταν δεν μπορείτε να τον λύσετε γρήγορα.

ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΠΟΔΙΑ

Μία Αμερικανική καθηγήτρια της ρυθμικής γυμναστικής δίνει τις παρακάτω συμβουλές για την όμορφη των γυναικείων ποδιών:

—Αν έχετε χονδρά γόνατα και θέλετε να ελαττώσετε τον όγκο τους, μπορείτε να κάμετε την ακόλουθη άσκηση: Με τα χέρια στη μέση, σηκώνετε το δεξιό πόδι έμπρός και λυγίζετε το άριστερό γόνατο. Έπειτα, τεντώνετε πάλι το άριστερό πόδι, στέκεσθε εις θέση προσοχής και κάνετε την ίδια άσκηση, σηκώνοντας τώρα το άριστερό πόδι και λυγίζοντας το δεξιό γόνατο.

—Αν οι φλέβες των ποδιών διακρίνονται μέσα από

τις κάλτσες, άκολουθήστε την έξης μέθοδο: Εκπλωθήτε κάτω, σιμά σ' έναν τοίχο και σηκώνετε τα πόδια ψηλά, μέχρις ότου στηριχθούν στον τοίχο που βρίσκεται πίσω από το κεφάλι σας. Έπειτα λυγίσατε το άριστερό γόνατο, γλυστρώντας το πόδι κατά μήκος του τοίχου. Κατόπιν τεντώσατε με δύναμη το πόδι, σπρώχνοντας τον τοίχο. Το ίδιο κάνετε 20 έως 60 φορές με ταχύτητα και δύναμη, και εξαφανίζονται τέλος οι φουσκωμένες φλέβες που παραμορφώνουν ένα πλαστικό πόδι.

Τέλος, για να κάνετε εύλυγα τα πόδια σας, ακολουθήστε το παράδειγμα πολλών αστέρων του Χόλλυγουντ. Όταν βρίσκεσθε στο ύπαιθρο, τρέχετε ρυθμικά περί τα έκατό μέτρα κάθε μέρα. Ο ρυθμικός αυτός άρμος κάνει εύθυγραμμα τα πόδια και εύκίνητο όλο το σώμα.

ΤΑ ΓΑΝΤΙΑ

Λένε ότι ο τρόπος με τον οποίον μια γυναίκα μεταχειρίζεται τα γάντια της, φανερώνει την κοινωνική τάξι στην οποίαν ανήκει καθώς και τις καθημερινές της άσχολίες.

Η γυναίκα του καλού κόσμου δεν βγάζει τα γάντια της παρά μόνον όταν βρεθή μέσα στο σπίτι της. Η γυναίκα, που έχει πολλές άσχολίες, τα βγάζει στο κάτω-φλι της πόρτας. Η γυναίκα που είναι υποχρεωμένη να κάμει οικονομίαν, τα βγάζει στο δρόμο μόλις φθάση κοντά στο σπίτι της.

με μια διαφορετική συνομιλία. Ο Σένκ Μάρς δεν είχε κατορθώσει ακόμη να συνέλθη από την κατάπληξί του.

Ο Ρομπιστάν του μετεδίδασε τότε την παραγγελία της Μαριόν Δελόρι.

—Σας περιμένει, είπε στο μαρκήσιο, γιατί την άπειλει κάποιος κίνδυνος και γιατί νομίζει πως είσαστε ο μόνος που μπορείτε να την σώσετε απ' αυτόν.

—Σας εύχαριστώ, είπε ο Σένκ Μάρς.

Καί, αφού έχαιρέτησε με ευγένεια τον ιππότη, άπομακρύνθηκε.

Το πρωί της άλλης ήμέρας ο μαρκήσιος έτρεξε στο ξενοδοχείο των «Τριών Μονοκλών», όπου συνήντησε την Μαριόν.

Η νέα του είπε τότε ότι ο δούξ ντε Ρισελιέ την κατεδίκασε με μια πρωτοφανή έπιμνη και την άπειλούσε ότι θα την έτιμωρούσε σκληρά, αν δεν ήθελε να υποκύψει στις άξιώσεις του. Συγχρόνως, του έκαμε γνωστόν ότι ο Ρισελιέ είχε όρκισθή μπροστά της, ότι θα έσκότωνε εκείνον που θα έτολμούσε να αγαπήσει τη Μαριόν.

Στο τέλος, ίκέτευσε το μαρκήσιο να την άπαλλάξη από το μισοτή έπισκόπο.

Ο Σένκ Μάρς έπηρεε τότε μια άνθοδέσμη, που ο Ρισελιέ είχε προσφέρει στη Μαριόν και την έπέστρεψε στο δούκα. Συγχρόνως, τον έπσοκάλεσε να εκτελέση την άπειλή του.

Ο μαρκήσιος ήταν ένθουσιασμένος, γιατί μπορούσε να προσφέρει αυτήν την ύπηρεσία στη Μαριόν, την οποία αγαπούσε ν' έναν παάφορο έρωτα. Έμεινε έτσι επί αρκετές ώρες μαζί της και μόνον, όταν ο ήλιος άρχισε να γέρνει προς τη δύσι του, έθυμήθηκε ότι το δρόμο αυτό έπρεπε να πάη στο μέγαρο ντ' Αγκουλέμ, για να υπογράψη το συμβόλαιό του γάμου του με τη Γιζέλλα.

XXVI

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΤΣΙΓΓΑΝΑΣ

Ο Ρομπιστάν είχε μάθει και αυτός τον έτοιμαζόμενο γάμο και το δρόμο εκείνο, κατά τις έξι, έφθασε στο σπίτι της όδο Μπαρές, όπου θα έγινόταν η ύπογραφη του συμβολαίου.

—Αλλά γιατί έπήγαινε εκεί; Δεν τό είχε σκεφθή. Έπρω χωρούσε έντελώς άσυνείδητα.

Μια μικρή πόρτα, πλάι στην κυρία είσοδο, ήταν άνοικτη. Ο Ρομπιστάν έμπήκε μέσα χωρίς διαταγμό, ανέδθηκε μια στενή σκάλα και έρέθηκε σ' ένα μεγάλο διάδρομο. Στην άκρη αυτού του διαδρόμου, υπήρχε μία εγγαλοπρεπής αίθουσα, που την έστόλιαν δυο εικόνες του Καρόλου 9ου και της Μαριίας Τουσέ.

Μόνον εκείνη τη στιγμή ο Ρομπιστάν άντελήφθη πόσο μεγάλο ήταν το τόλμημα που είχε κάμει. Θα τον έπιαναν άλλη μια φορά ως κατάσκοπο. Παιδιά δικαιολογία μπορούσε να βρή; Καί η Γιζέλλα άκόμη θα άρχισε ν' άμφισβάλλη για την άθωότητά του.

(Ακολουθεί)

ΤΟ ΜΕΛΑΝΙΑΣΜΕΝΟ ΜΑΤΙ

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΗ
ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Ένα γράμμα συνθηματικό κι' έγω θα καταλάβω. Χθες, λοιπόν, μόλις έπληα στο σπίτι, βρήκα ένα γράμμα και άμέσως εκάταλαβα πως είναι δικό της. Το άνοίγω μπροστά στη γυναίκα μου και άρχισα να διαβάω με μαζί: «Κύριε Δικηγόρε, έχω ανάγκη των πολιτικών ύπηρεσιών σας. Αν δεν είσθε άπασχολημένος, στις πέντε το άπόγευμα θα σας έπισκεφθώ στο γραφείο σας».

—Περίφημα!, έκαμε ο άλλος. Πρώτης τάξεως συνθηματικό γράμμα, που δεν μπορούσε βέβαια να σ' έκθεση.

—Στάσου ν' άκούσεις! Το γράμμα είχε και ύστερόγραφο, που έλεγε τα έξης: «Σού άρεσε το γράμμα; Σκεφτόρουν τρεις ώρες για να βρώ πώς θα το γράψω. Ακόμη και αν το διαβάσει αυτή η όχιά η γυναίκα σου, είναι άδύνατον να καταλάβη τί λέει».

Ο μελαγχολικός κύριος έμισόκλεισε πάλι το μελανιασμένο μάτι κι' έπρόσβασε:

—Αυτή η όχιά η γυναίκα μου ήταν δίπλα μου και το έδιάβαζε. Καταλαβαίνεις, λοιπόν, πως ύστερα απ' αυτό το χαλάσαμε για πάντα με τη Μαρία!

Ι. ΡΑΜΠΑΛΟ

ΕΝΑΣ ΑΝΤΡΑΣ στην καγκελόπορτα

ΠΑΡΑΞΕΝΟ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ

Από το Ισόγειο σαλονάκι, όπου κεντούσε ένα εργόχειρο, τον είδε να στέκεται στα καγκελλά του κήπου και ν' άκουμπάει σάν να ήταν πολύ κουρασμένος.

Και της έφάνηκε πως ύπεφερε πολύ ο μεσόκοπος εκείνος και αρκετά καλοντυμένος άντρας που στεκόταν άκίνητος, ξεσκουφωτός κάτω από τον φλογερών ήλιο του καλοκαιριού.

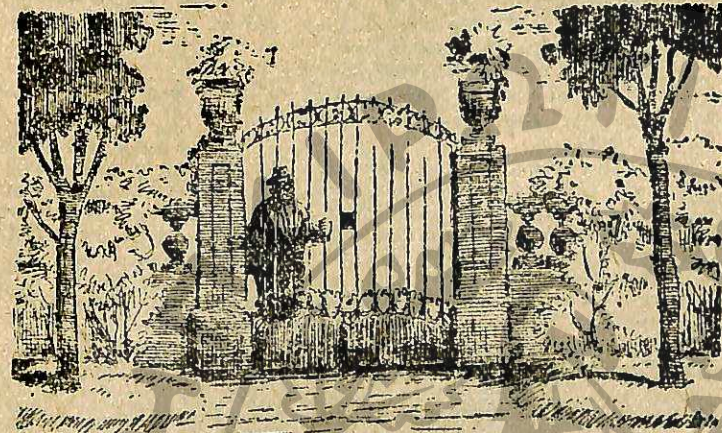
Η δεσποινίς Ντάρια τον έκτύταξε με περιέργεια και ύστερα με συμπόνια. Τόσο της έφάνηκε ταλαιπωρημένος αυτός ο άνθρωπος, ιδρωμένος και σκονισμένος. Τέλος, έδγηκε στον κήπο για να τον ιδή καλύτερα.

Ο άγνωστος, καθώς την είδε, τινάχτηκε κι' έκαμε ν' άνοιξη την καγκελόπορτα. Η Ντάρια τον ένεβάρρυνε με μια έλαφρα κίνηση της κεφαλής κι' αυτός δεν έδίστασε να μπη μέσα, κι' έπροχώρησε σχεδόν τρικλιώντας.

—Είμαι κουρασμένος, της είπε. Έπερπάτησα τόσο πολύ. Ήθελα να ξεκουραστώ λιγάκι...

—Περάστε κύριε, περάστε.

—Είμαι ο κύριος Ιούλιος ντε Μοντάνα. Έχω μιάν έπαυ-

τά στη λίμνη...

Με κομμένες φράσεις, άφηγέθηκε ότι έζούσε μόνος σ' αυτή την έπαυλη και ότι είχε βγί για να κάμει έναν περιπάτο με το αυτοκίνητό. Στο δρόμο όμως του συνέβη ένα άτύχημα κι' έπήγαινε εις άναζητησιν μηχανικού και γκαράζ.

Η Ντάρια, που ήταν τριανταπέντε χρονών και άνυπαντητή ακόμα, έζούσεν επίσης μόνη στην έπαυλή της. Έμεινε εκεί όλο το χρόνο, κλεισμένη άπό μέσα στις άδυνες άναρνήσεις ενός έρωτικού της ρωμάντσου. Ο άγνωστος της προκάλεσε τώρα το ενδιαφέρον, και μετά τις τυπικές συστάσεις άρχισε να του μιλάει για τον έαυτό της.

Αυτός ο άντρας, με τα γαλάζια μάτια που την κυτούσαν παράξενα, είχε κατορθώσει να διακόψη τη μονοτονία της. Καί είχε τόσην άνάγκη να ξεχάσει η Ντάρια!... Η τύχα εκείνη συνάντησιν την έγάτησε, την έκανε να σκέπτεται τόσα πράγματα, να πλέξη τόσα όνειρα! Καμμία φορά η τύχη!...

—Τί μπορώ να σας προσφέρω, κύριε κύρι; τον έρώτησε ενώ η καμαριέρα έπρόσμενε να πάρη διαταγές.

Εκείνας έχομαγέλασε άδριστα, σάν να μην ήξερε τί να ζητήσει. Καί δεν έπρόφθασε ούτε να προφέρει λέξι και δύο άντρες ίσασιν εκεί πάνω, με άσπρες μπλούζες, καθώς τον είδαν από την τζαμαρία, δρέ-

θηκαν με δυο πηδήματα μέσα στη σάλα, άρπαξαν τον κύριο και άρχισαν να τον τραβούν, παρά τις διαμαρτυρίες της Ντάρια.

Ο κύριος δεν έφερε αντίσταση. Τους άκολουθούσε με σκυφοτό το κεφάλι και όταν έφθασε στην καγκελόπορτα έστράφηκε και έκτύταξε με τα γαλάζια μάτια του, την όμορφη νέα με τα συντριμμένα όνειρα, που μόλις την άλλη μέρα έμαθε πως ο νέος εκείνος είχε άραπετευσει από ένα φρενοκομείο!

Γ. ΜΠΟΛΤΖΑ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΙ ΘΑ ΗΤΑΝ

—Ο δ α σ κ α λ ο ς: Τί είναι ένας άνθρωποςάγος, Πέτρο; —Ο Π έ τ ρ ο ς: Δεν ξέρω, κύριε.

—Ο δ α σ κ α λ ο ς: Καλά, άς υποθέσωμε ότι έφαγες το μπατίρι σου και τη μαμά σου, τί θα είσαι τότε; —Ο Π έ τ ρ ο ς: Όρφανός, κύρ' δόσκαλε.

ΤΑ ΓΑΤΑΚΙΑ

—Η ύ π η ρ έ τ ρ ι α: Κυρία, η γάτα μας έχει πουλάκια!

—Η κ υ ρ ί α: Άνόητη, γατάκια θέλεις να πής.

—Η ύ π η ρ έ τ ρ ι α: Τί ήταν εκείνα που έφερε χτές δρόμο ο κύριος;

—Η κ υ ρ ί α: Έκείνα ήταν πουλάκια.

—Η ύ π η ρ έ τ ρ ι α: Έ, λοιπόν, τα έχει η γάτα τώρα!

ΔΙΑΚΡΙΤΙΚΟΣ ΜΠΕΜΠΗΣ

—Η μαμά, άφου ματαίως έ δοκίμασε ν' άποκοιμήση τον μπέμπη με το νανούριμά της:

—Γιατί δεν κοιμάσαι, άγοράκι μου;

—Πελιμένω να τελειώσης το τλαγούζι σου, μαμάκα!

ΦΙΝΛΑΝΔΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Τα βαθεία πηγάδια δεν στερεύουν.

—Από το λίγο βγαίνει το πολύ κι' η σπιθα γίνεται φωτιά.

—Κάλλιο ένα πουλί στο χέρι, παρά δέκα και καρτέρι.

—Απ' τη ρίζα άνεβαίνει το δένδρο.

—Το περπάτημα του κυρίου είναι λίπασμα του άγρου.

—Η λάσπη του χωραφιού δεν τις χωνεύει τις λεπτές μπότες.

—Τα δίχτυα με μεγάλα μάτια δεν πιάνουν πολλά ψάρια, αλλά πιάνουν μεγάλα.

—Η δυστυχία δεν έρχεται με το κουδούνι στο λαιμό.

—Τον άνθρωπο τον πιάνεις από τα λόγια του και τον ταύρο από τα κέρατα.

—Ο πλούσιος στοιχηματίζει με τα λεφτά του, ο φτωχός με τη ράχη του.

—Καμμία φορά ο σπόρος παει και στο ράμφος της στρας δής κόττας.

—Ο τι τραγουδάει ο πατέρας, το σφυαρίζει ο γιός.

ΕΝΑΕΡΙΕΣ ΤΟΡΠΙΛΛΕΣ

μέ... ραδιοπιλότον!

Τά θαύματα της

συγχρονης

ΜΗΧΑΝΙΚΗΣ

Μερικοί από τους συγχρόνους μυθιστοριογράφους, προικισμένοι με εξαιρετικά γόνιμη φαντασία, περιέγραψαν την πτήση ενναερίων τορπιλλών, αεροπλοίων που διασχίζουν τους αιθέρας και την στρατοσφαίρα ή θγαίνουν από τα έσχατα όρια του πλανήτη μας για να καταλήξουν σε άλλα ούρανία σώματα.

Και για να μην κατηγορηθούν ως υπερβολικοί, είπαν ότι όλα αυτά συμβαίνουν σε μίαν εποχή μελλοντική, όταν ο άνθρωπος θα έχει κάμει πολλές ακόμη κατακτήσεις.

Ωστόσο, την περασμένη εβδομάδα μάθαμε από τον ξένο Τύπο ότι ένα τέτοιο αεροπλοίο, κυβερνόμενο από την ξηρά με τα έρτζιανά κύματα, διέσχισε την Μεσόγειο εις ελάχιστο χρονικό διάστημα. Σε μία δοκιμή που έγινε στην διαδρομή μεταξύ Μασσαλίας και Μπουέζ του Άλγερίου, η νέα αυτή ενναερίος βολή εξέφρασε στον προσορισμό της με καταπληκτική ακρίβεια και χωρίς να λοξοδρομήσει καθόλου από την γραμμή που είχε καθορισθεί από πριν.

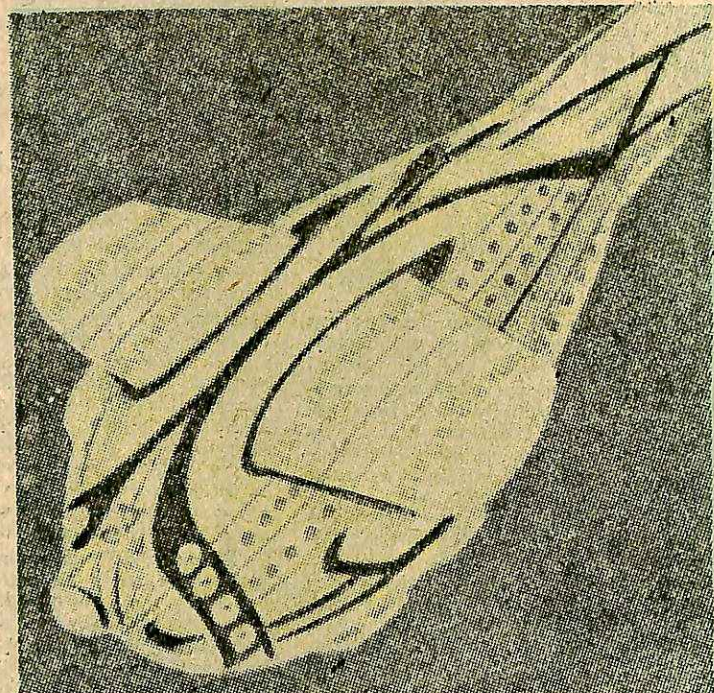
Ύστερα απ' αυτό δεν είναι καθόλου τολμηρό να πούμε πως η πραγματικότητα προτρέχει πολύ τις φαντασίες.

Ο ΡΑΔΙΟ - ΠΙΛΟΤΟΣ

Το θαύμα αυτό, ενός αεροπλοίου που κυβερνείται με έρτζιανά κύματα και με πιλότον ή χωρίς αυτόν, διασχίζει οκεανούς και ήπειρους με απόλυτην ακρίβεια, για να προσγειωθεί κανονικότητα στον τόπο του προσορισμού του, δεν μπορεί παρά να μας καταπλήξει.

Πολλοί βέβαια θ' απορήσουν πως έγινε τέτοιο θαύμα. Οι μελέτες και τα πειράματα έχουν αρχίσει από καιρό. Γιατί μόνο κατά τα τελευταία χρόνια ή ανθρωπότητα άρχισε να καταλαβαίνει ότι το μεσημέρι της 12ης Δεκεμβρίου 1901, όταν ο Γουλιέλμος Μαρκόνι, από έναν λόφο της Νέας Γης έλαβε το πρώτο ραδιογράφημα σταλμένο απ' την Άγγλια, έσημειωσε στην Ιστορία του κόσμου την έναρξη μίας νέας εποχής πρόδου, που θα μας προσφέρει ακόμη ποιός ξέρει πότες εκπλήξεις.

Η Έταιρία Μαρκόνι άνηγειλε τώρα τελευταία την κατασκευή ενός νέου μηχανήματος που λέγεται ραδιο - πιλότος. Με την βοήθειαν αυτού του μηχανήματος το αεροπλοίο πιλοτάρεται αυτόματα και

Ένας τύπος ραδιοτορπιλλής του άερος, πρωταθής από Αμερικανόν εφευρέτην για την συγκοινωνίαν Νέας Υόρκης — Βερολίνου.

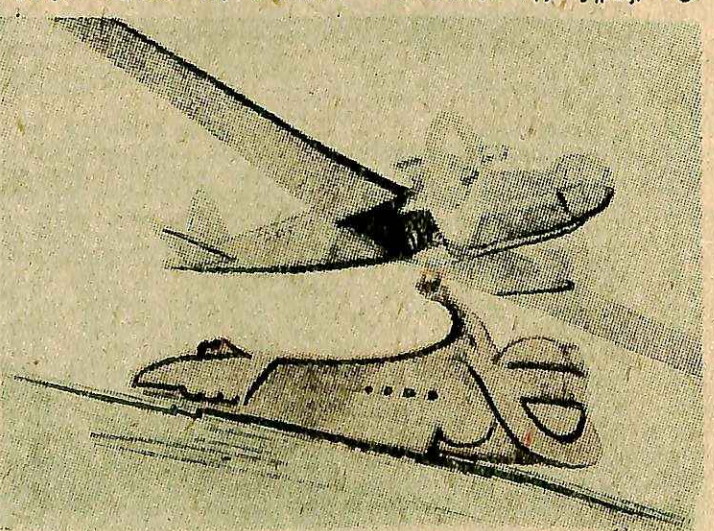
Ο πιλότος δεν κάνει άλλο παρά να παρακολουθεί την λειτουργία των λεπτών αυτών μηχανημάτων (εξαιρετικά ευαίσθητων γυροσκοπίων, όμοια μ' αυτά που χρησιμοποιούνται για τις τορπίλλες) που κανονίζουν μόνα τους την πορεία και την ταχύτητα του αεροπλάνου.

Βάσει του μηχανήματος αυτού είναι ένα ραδιογωνιόμετρο συντονισμένο με έναν πομπό ασυρμάτου που βρίσκεται στην ξηρά, ακριβώς όπως συντονίζουμε το ραδιοφώνω μας με τον σταθμό. Το ραδιογωνιόμετρο δέχεται τις διαταγές

που του στέλνουν απ' την ξηρά και τις διαβιβάζει στα άλλα μηχανήματα, σημειώνοντας τις τυχόν λοξοδρομήσεις, τις οποίες ο πιλότος σπεύδει να διορθώσει.

ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΠΙΛΟΤΟΝ

Εκείνο όμως που κάνει την μεγαλύτερη εντύπωση και προκαλεί τον θαυμασμό, είναι η πιθανότητα να πετάξει ένα αεροπλάνο χωρίς να υπάρχει ξηρά, ακριβώς όπως συντονίζουμε το ραδιοφώνω μας με τον σταθμό. Το ραδιοφώνω και τα έρτζιανά κύματα που εκπέμπονται από έναν σταθμό της ξηράς. Ο

Σχέδιον ηλεκτροκινήτου σιδηροδρομικής αμάξης διά την έκτόξευσιν αεροπλάνου.

πομπός είναι μία μικρή σκευή, όμοια με μικρόφωνο τηλεφώνου και είναι εξοπλισμένη με μεταδωστή όλες τις δυνατός μανοδρές που μπορεί να κάμει ένα αεροπλάνο.

Εγιναν και σχετικά πειράματα, που επέτυχαν απολύτως. Και δεν είναι μακριά ή εποχή κατά την οποίαν ή εφεύρεση αυτή θα τελειοποιηθεί. Τότε το αεροπλάνο θα απογειώνεται από τη στέγη ενός μεγάλου αυτοκινήτου ή ηλεκτρικού τριάντου που θα τρέχει με υπερβολική ταχύτητα και θα είναι ένα είδος καταπέλτου. Απ' εκεί το μοτέρ του αεροπλάνου θ' αρχίσει να κινείται με έρτζιανά κύματα και ή απόγειωσις θα γίνεται κανονικώς όπως γίνεται σήμερα από το αεροπλανοφόρο.

Μετά την απογείωσι, το αεροπλάνο μπορεί να συνεχίσει το δρόμο του, χωρίς να υπάρχει ή παραμικρή φόβος ή τυχνηματος ή λοξοδρομήσεων. Και όταν φθάσει στον τόπο του προσορισμού του, ή προσγείωσις γίνεται επίσης κανονικά.

Με το σύστημα αυτό έγιναν έως τώρα δοκιμαστικές πτήσεις χιλίων και πλέον χιλιομέτρων, με αποτελέσματα απόλυτως ικανοποιητικά. Έννοείται, ότι στην περίπτωση μ' γάλλον ταξιδιών χρειάζονται πολλοί πομπόι, κατά μήκος της διαδρομής, ή ένας ισχυρής στατός. Ακριβώς δε αυτό το σύστημα εφαρμόστηκε στο αεροπλάνο που επέρασε την περασμένη εβδομάδα επάνω από την Μεσόγειο χωρίς πιλότο κυβερνώμενον απ' την ξηρά.

ΤΟ ΣΤΑΜΑΤΗΜΑ ΤΟΥ ΜΟΤΕΡ

Τα πειράματα αυτά των αεροπλάνων που κυβερνώνται απ' την ξηρά, όπως ήταν έπομενον, έφεραν πάλι επί τάπητος το πρόβλημα του σταματήματος των μοτέρ εξ απόστασις, με σκοπό την λοξοδρομία και την αχρήστευσιν του αεροπλάνου εν καιρώ πολέμου. Στο ζήτημα όμως αυτό γίνονται ακόμη πειράματα, που δεν κατέληξαν ακόμη σε βετικό αποτέλεσμα.

Μερικά ξένα τεχνικά περίδικα ανέφεραν ότι με ειδικές ακτίνες, εξακοντιζόμενες από την ξηρά, αεροπλάνο κυβερνόμενα με ραδιο - πιλότον, ανακαστηκαν να προσγειωθούν. Τίποτε όμως δεν είναι ακόμη βέβαιον, γιατί τηρείται απόλυτη μυστικότητα επάνω στα πειράματα αυτά. Έχει μονόχα ανακοινωθεί, ότι για το σκοπό αυτόν χρησιμοποιείται ηλεκτρομαγνητική και χημική ενέργεια.

Τα έρτζιανά κύματα, λοιπόν, μπορούν να κινήσουν, αλλά και να σταματήσουν ένα αεροπλάνο ή να το υποχρεώσουν να λοξοδρομήσει. Φαίνεται ότι μερικές τέτοιες προσπάθειες επέτυχαν, αλλά μονόχα σε μικρές αποστάσεις. Λέγεται ακόμη, ότι καμμία προσπάθεια δεν μπορεί να ληφθεί για τα μοτέρ, ώστε να γίνουν απόρροια απ' τις ακτίνες αυτές, που έχουν μεγάλη διεισδυτική δύναμη.

Τό κοινό όμως αεροπλάνο

εδοκίμασαν να τα σταματήσουν δημιουργώντας στην ατμόσφαιρα ένα καταπέτασμα από δόραση μεταλλική σκόνη, που έχει τη δύναμη να σταματά το μοτέρ και υποχρεώνεται το αεροπλάνο να προσγειωθεί.

Στην Αμερική μάλιστα έγινε ένα τέτοιο πείραμα με έννα αεροπλάνο, επτά απ' τα οποία αναγκάστηκαν πραγματικά να προσγειωθούν μόλις βρέθηκαν στο άορατο αυτό καταπέτασμα της μεταλλικής σκόνης. Η ουσία που χρη-

σιμοποιείται για τέτοιον σκοπό λέγεται «ήφαιστίνη», αλλά κανείς δεν ξέρει ακόμα την πραγματική σύστασί της. Πάντως, φαίνεται πολύ άπιθανη ή εφαρμογή αυτής της μεθόδου με ικανοποιητικά αποτελέσματα. Και δεν είναι θετική παρά ή παρενόχλησις της πορείας αεροπλάνων με ραδιοπιλότον με την έκπομπή αντιθέτων έρτζιανών κυμάτων από έναν άλλον, έχθρικών σταθμό.

Δ. ΒΕΡΔΗΣ

ΜΙΑ ΦΥΛΟΜΕΝΗ ΝΕΑ

Ο Ζάκ Μπερτουέλ έβρισκε τόσο ενδιαφέρον σ' εκείνα που έδιδάζε, ώστε

δεν έσηκωσε καθόλου το κεφάλι από την εφημερίδα του καθ' όλη τη διαδρομή του μετρό.

Αυτό το έκανε για πρώτη φορά μόνον όταν έφθασαν στη στάσι των Σέρβ.

Είδε τότε στο άπεναντι κάθισμα μία γοητευτική νέα, με δλοξανθα μαλλιά και μεγάλα φωτεινά μάτια, επάνω στα όποια οι μακριές βλεφαρίδες έρριχναν μία έλαφρη σκιά.

Ο Ζάκ Μπερτουέλ δεν χρείαζόταν περισσότερο, για να άφηση την εφημερίδα να πέσει από τα χέρια του. Τό βλέμμα του γεμάτο από έναν σιωπηλό θαυμασμό, έστηλώθηκε επάνω στη νέα.

Εκείνη έκοκκίνισε για μία στιγμή, έκατέβασε τα μάτια και έπειτα έπηρε από την τσάντα της ένα βιβλίο και άρχισε να τό διαβάει.

Ο Ζάκ έρωτησάθησε να διαβάση τον τίτλο στη ράχη του βιβλίου.

Όταν τό κατώρωσε, έχει-

έπιθυμία του να μιλήση με την υπέροχη αυτή νέα.

Μάταια ο Ζάν άγωνίσθηκε να διαβάση στο πρόσωπό της την εντύπωση που της έκαναν τα ποιήματά του. Τό πρόσωπο αυτό δεν εξέφραζε απολύτως τίποτε.

«Δεν χαμογελάει, συνεπώς τό ποιήματά μου πρέπει να την έχουν συγκινήσει», συνεπέρανε.

Και έπροσπαθούσε να βρή έναν τρόπο για να μιλήση στην ώραία άγνωστη, μόλις θα διέκοπτε τό διάβασμά της.

Αλλά δεν έπρόφθασε να τό κάμει.

Τή στιγμή εκείνη, τό τραίνο έμπαινε στο σταθμό του Μπαβιόλ.

Η νέα έκλεισε τό βιβλίο της έσηκώθηκε από τη θέση της και έτρεξε διαστικά να κατεβή.

Ο Ζάκ Μπερτουέλ έπήδησε από τό τραίνο, μολοντί έχρειάζόταν είκοσι λεπτά της ώρας περίπου, για να φθάση στο μέρος όπου έπήγαινε.

Άρχισε τότε να βαδίζει πίσω από τό δραματισμένο αλλάκι, που ένοιγε στο πέραςμά της ή κομψή έπιβάτις.

Στην πλατεία του σταθμού, έστέκονταν πολλοί νέοι, που έπερίμεναν άσφαλώς τη φίλη τους να κατεβή από τό τραίνο.

«Μήπως την περιμένει κανείς απ' αυτούς», έσκέφθηκε ο Ζάν με άνησυχία.

Αλλ' όχι, ο φόβος του ήταν μάταιος. Κανείς δεν έπλησίασε τη νέα με τό δλοξανθα μαλλιά και τό μεγάλα φωτεινά ματια. Διέσχισε τό βουλεβάρτο Ρασιντάι, τρέχοντας με έπιθετικότητα ανάμεσα από τό αυτοκίνητα, έδίστασε για μία στιγμή και έπειτα έπροχώρησε με δήμα πιά άργό προς τό πάρκο Μπουκικό.

Ο Ζάκ εξακολουθούσε να βαδίζει πάντοτε πίσω από τη νέα, άναζητώντας κάποια ευκαιρία για να την πλησιάσει. Ξαφνικά, ή πρόνοια ήλθε να τον βοηθήσει.

Ο σάκκος έπεσε σε μία στιγμή από τα χέρια της νέας και μαζί μ' αυτόν και τό βιβλίο.

Ο Ζάκ έτρεξε άμέσως να τό σηκώσει και να της τό δώσει.

Είπατε πολύ ευγενής, κύριε, έλεγε ή νέα. Σας ευχαριστώ.

Σας παρακαλώ, δεσποινίς. Έγώ πρέπει να σας ευχαριστήσω.

Η νέα τον έκύτταξε με αινιγματικό ύφος.

Τί θέλετε να πείτε, κύριε; Δέν σας καταλαβαίνω.

Ο Ζάκ Μπερτουέλ είχε άνακτήσει την ψυχραιμία του. Βρισκόταν τώρα στον καλό δρόμο και ήξερε πως να συνεχίση.

Συγχωρήστε με, δεσποινίς, για την έρώτησι που πρόκειται να σας κάμω, έλεγε. Θα καίχα λάβετε σ' λίγο τι θέλω να σας πω. Δέν έδιδάζατε πρό όλίγου τό «Τραγούδι της Σιωπής»;

Είπατε πολύ περίεργος, κύριε, άπάντησε ή νέα. Είλικρινώς, δέν μπορώ να καταλάβω πως παίρνετε τό θάρρος να μου κάμετε αυτή την έρώτησι. Αλλά, για να μη με ένοχλήσετε περισσότερο, σας λέω ότι πράγματι αυτό ήταν τό βιβλίο που έδιδάζα.

Αυτό σημαίνει ότι άναπα-

τε τους στίχους, δεσποινίς, και ακριβώς γι' αυτό ήθελα να σας έκφράσω τη χαρά μου.

Με συγχωρείτε, κύριε. Πρέπει να κάμωμε μία διάκρισι. Άγαπώ τους στίχους όταν είναι καλοί και...

Και; Εκείνοι που έδιδάζατε πρό όλίγου δέν μου φαίνεται ότι είναι πολύ έπιτυχημένοι.

Τί κακό τους βρίσκετε; Ερώτησε ο Ζάκ, που είχε περιρραχή στον φιλολογικό έγωισμό του.

Είπε πολύ έπιφανειακοί και εύκολοι.

Αλλά... ή «Εξομολόγησις»... ή «Ευτυχής συνάντησις»,... ή «Πρόσκλησις».

Όστε έξοτε τό βιβλίο που έδιδάζατε;

Ναι, ο άνθρωπος που έκαμε αυτούς τους στίχους είναι από τους πιο καλούς φίλους μου.

Τότε, σιωπά.

Όχι, τούταντίον, πρέπει να μιλήσετε. Η κρίσις σας με ενδιαφέρει πολύ.

Εστω. Θα σας πω λοιπόν ότι βρίσκω πως οι στίχοι αυτοί δέν είναι άληθινοί. Πώς να σας πω; Μου φαίνεται ότι προέρχονται από πολύ άπλοή φαντασία παρά από τό αίσθημα.

Ισως, έχετε δίκιο, δεσποινίς, συνεφώνησε ο Ζάκ Μπερτουέλ. Θα ήταν όμως πολύ διαφορετικοί άν ο ποιητής των «Τραγουδιών της Σιωπής» είχε την ευτυχία να συναντήσει μία τόσο καλή έμπνευστρια, όπως έσείς. Μην ξεχνάτε ότι ή Βεατρίκη έκαμε τον Δάντε και ή Λαούρα τον Πετράρχη.

Η συζήτησις μεταξύ των δύο νέων είχε άρχει. Δέν ήταν καθόλου πιά δύσκολο στον Ζάκ Μπερτουέλ να την συνεχίση.

Συνώδευσε έτσι τη νέα επί ένα τέταρτο της ώρας περίπου. Τό διάστημα αυτό είναι συνήθως πολύ άρκετό για να άρχισή ένα τρυφερό ειδύλλιο μεταξύ δύο νέων.

Η θραή Ζερμαίν και ο ποιητής έδλεπόνταν κάθε βράδυ από εκείνη την ήμέρα.

Σε λίγο ένωσαν την άγάπη να φωλιάη μέσα στην καρδιά τους και την εξομολογήθηκαν ο ένας στον άλλον.

Επειτα από μερικές ήμέρες, ή Ζερμαίν έλεγε ξαφνικά στον Ζάκ.

Άγαπημένε μου, συχώρεσέ με γιατί σο έπα ψέματα. Δέν εργάζομαι σ' ένα κατάστημα ραπτικής. Είμαι μία από τις δακτυλογράφους του έκδότου σας.

Λοιπόν, από την ήμέρα που συναντηθήκαμε στο τραίνο, ξέρατε ποιός είμαι;

Ναι, φίλε μου. Θέλησα να σας πειράξω. Η αλήθεια είναι πως έβρισκε υπέροχα τό τραγούδι του βιβλίου σας. Σας άγάπησα πρώτα πρώτα απ' αυτά.

Ο Ζάκ της έσφιξε με συγκίνηση τό χέρι, ενώ δάκρυα χαράς έκυλούσαν από τό μάτια της νέας.

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

ΜΑΡΘΑ ΜΑΛΣΑΪΜ

ή γόχοσα πού παρασύρει στην ΠΡΟΔΟΣΙΑ!

Σ' ένα μικρό διαμέρισμα της οδού Σενρέν 15, στο Παρίσι, ένα ίππικο τρίγωνο σχηματίζονταν κάθε βράδυ: εκείνος, εκείνη και ο φίλος.

Ο φίλος ήταν πολύ νεαρός. Ένα άμουστακό σχεδόν παιδί, που μόλις είχε αποφοιτήσει από την Σχολή Ικάρων και είχε καταταγεί στην Γαλλική Αεροπορία ως πιλότος. Ώνομαζόταν Ρομπέρ, βαρύ και υπηρετούσε στο αεροδρόμιο του Σαιν - Ραφάελ.

Πρωτόβγαλτος στη ζωή, χωρίς πείρα και με ένα πλήθος απραγματοποίητα όνειρα στο κεφάλι, θεωρούσε τον εαυτό του ευτυχή που είχε γνωρίσει μια τόσο θελκτική γυναίκα σαν την Μάρθα Μορέϊν. Όσον αφορά για τον Λεόν Ούμπριχ, τον υποψήφιο σύζυγό της, αυτός φαινόταν τόσο άφελος και κουτός, ώστε και όταν ακόμη γινόταν σύζυγός της δεν θα διατηρούσε τον τίτλο αυτόν παρά μόνο κατ' ευφημισμόν.

—Ξέρεις, Λεόν, είπε ένα βράδυ η Μάρθα στον μέλλοντα σύζυγό της, την ώρα που έπαιζαν χαρτιά. Απόψε ο Ρομπέρ μου υποσχέθηκε να με πάει σ' ένα απάχικο «καταγώγιον». Θα περάσουμε περίφημα, λέει... Βέβαια, εσύ αποκλείεται να αρθής. Η αξιοπρέπεια σου δεν σου το επιτρέπει... Ένας τραπέζιτς στα καταγώγια!... Τι θα πηδ ο κόσμος κατόπιν. Λοιπόν, Ρομπέρ, συμφωνώ!... Ο Λεόν δεν άπαντα. Άρα δεν έχει καμμιαν αντίρρηση.

—Σύμφωνοι, Μάρθα, ψιθύρισε ο Λεόν, με κόπο συγκρατώντας την κατάπληξή του, γιατί για πρώτη φορά άκουγε εκείνη την στιγμή την πρότασή αυτή, την οποία ποτέ δεν είχε κάμει ο ίδιος.

Μά, ήξερε την Μάρθα. Ήταν μια τετραπέρατη γυναίκα, που εγγνώριζε να διαλέγει την κατάλληλη στιγμή για να ριψοκινδυνεύει...

—Τότε, έγω θα ξενοχτήσω στη λέσχη, είπε απλά ο Λεόν. Έχουμε απόψε έναν γερό μπακαρά. Θα δοκιμάσω να παίξω με μεγάλη προσοχή, γιατί τελευταία έχω χάσει πάρα πολλά...

ΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ ΜΟΝΟΙ

Όταν ο Λεόν καληνύχτισε την Μάρθα και τον φίλο του, φεύγοντας για τη Λέσχη, η γοητευτική σειρήνα ρίχτηκε ασυγκράτητη στην αγκαλιά του νεαρού έρωστού της.

—Ρομπέρ! τον Ικέτευε με παράπονο στη φωνή. Ρομπέρ, αγαπημένο μου. Δεν μπορώ πια ν' ανεχθώ αυτόν τον άνθρωπο. Είναι τόσο ψυχρός και άστοργος, τόσο διάφορος... Μια μοναδική σκέψη έχει διαρκώς: τα χρήματα. Και μόνο γι' αυτά ζητάει... Δεν πρέπει να κάνεις έτσι, την παρηγόρησε αδέξια ο νεαρός αεροπόρος. Όλα θα διορθωθούν...

—Είπε ένας λόγος αυτός, Ρομπέρ... Λέξεις κενές, χωρίς περιεχόμενο... Η λύσις όμως είναι μία... Μά με πάρεις μακριά από δω... μαζί σου. Όπου θές...

—Μαζί μου... να σε πάρω; έτραυλισε διαστακτικά ο νέος.

—Αν η αγάπη σου για μένα είναι αληθινή και όχι ένα παράφορο ερωτικό καπρίτσιο, αν πραγματικά ενδιαφέρεσαι για την ευτυχία μου, πάρε με από δω... έφώναξε ύστερικά η Μάρθα.

—Αλλά πώς;... πού;... ψιθύρισε ο άπειρος νέος ενώ η απόγνωση ζωγραφιζόταν στο πρόσωπό του.

Η τεχνίτρια έρωμένη δεν του απάντησε. Απλώς τα γυνά μπάτσα της και περιέβαλε τον λαϊμό του με πάθος. Ύστερα, σιγά - σιγά έσπυρθηκε κοντά του και κουλουριάστηκε στην αγκαλιά του.

Η θέρη του μεστομένου κορμιού της και το άρωμα της έπαναστατημένης σαρκός, εξάλισαν τον νεαρό πιλότο. Η γυναίκα αυτή, για την οποία οι πλουσιώτεροι παρινοί άριστοκράτες ώργωνων μεγάλωπρεπείς εορτές και δεξιώσεις, αμφοισθώντας την ευνοία της, η μέλλουσα σύζυγος του μεγαλοτραπέζιτου Λεόν Ούμπριχ, η θελκτική αυτή διπτάσια που είχε σαγηνεύσει όλο το κοσμικό Παρίσι, δριπαρούσε μίαν απόδειξη του έρωτός του...

Ο Ρομπέρ, ακολουθώντας μάλλον το ένστικτό του παρά την συνείδησή του, αφέθηκε στο τρελλό εκείνο ερωτικό άγκάλιασμα, χωρίς υπολογισμούς...

Η νύχτα είχε άπλωθ στο μεταξύ και στο μικρό διαμέρισμα δεν δρισκοταν κανείς άλλος εκτός από τους δύο τους...

Ο Λεόν έλειπε στη λέσχη, η Μάρθα ήταν τόσο επιθυμητή και προκλητική και ο Ρομπέρ τόσο διψασμένος για μια τρελή ερωτική περιπέτεια...

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Στις 5 1/2 το πρωί έχάραιε η αύγή. Ένα αυτόκινητο ώδήγησε τους δύο εραστές στο πολεμικό αεροδρόμιο του Σαιν - Ραφάελ.

—Είπε περίφημη η σημερινή ημέρα! ψιθύρισε η Μάρθα γοητευμένη από την όμορφη το έξοχικό τοπίου που άπλωνόταν ολόγυρα.

—Ύστερα από μια τέτοια νύχτα που περάσαμε!... ψιθύρισε ευτυχισμένος ο Ρομπέρ...

—Κί! ύστερα από την μεγάλη απόφαση της φυγής μας, έπρόσθεσε η Μάρθα.

Το αεροδρόμιο ήταν σχεδόν έρημο. Στον σκοπό που τους έπλησίασε, ο Ρομπέρ είπε το σύνθημα και το παρασύνθημα. Ύστερα έξήγησε:

—Είπε η αρραβωνιαστικιά μου.

Ο σκοπός που εγγνώριζε καλά τον Ρομπέρ, έκλεισε πονηρά το μάτι κι' άφησε έλεύθερους τους δύο νέους να περάσουν.

Ευτυχώς που μπορού να κομω άπειρορίστες πτήσεις, σε οιαδήποτε στιγμή, για να συμπληρώσω τις «εκπαιδευτικές ώρες» μου, είπε ο Ρομπέρ.

Η Μάρθα τον παρεκάλεσε τότε να περιηγηθούν το αεροδρόμιο για να ιδή τις μοντέρνες εγκαταστάσεις του.

—Μά... απαγορεύεται, διαμαρτυρήθηκε ο νέος.

—Και στην μνηστή σου ακόμη; είπε ναζιάρικα η νέα.

—Ασφαλώς, απάντησε κολακευμένος ο

νέος. Άλλά... για χατήρι σου, όλες οι απαγορεύσεις... επιτρέπονται.

ΕΝΑ ΥΠΟΠΤΟ ΔΙΟΡΘΩΜΑ ΜΑΛΛΙΩΝ

Πιασμένοι από το χέρι, σαν μικρά ξεγνοιαστα παιδιά, περιήλθον, τρέχοντας, τα πιό ενδιαφέροντα τμήματα του αεροδρόμιου. Η Μάρθα, διαρκώς σταματούσε έμπρός σε κάθε αξιοπερίεργο, αφήνοντας έπιφώνηματα θαυμασμού. Και κάθε τόσο παρατούσε το χέρι του Ρομπέρ, για να διορθώνη τα μαλλιά της, που της τα έπαιρνε ο αέρας.

Για μια στιγμή, ο Ρομπέρ θέλησε να της φτιάξει ο ίδιος κάποια μπουκλα που της χάλασε. Μά η Μάρθα απότομα, τον απέμακρυνε.

—Μη μ' εγγίζεις, τούπε προσπαθώντας να προσοχή στην φωνή της έναν χαρούμενο τόνο.

Στο μεταξύ όμως είχε γίνει κάτωρη. Ο Ρομπέρ το έπρόσεξε.

—Τί σου συμβαίνει, Μάρθα; ρώτησε ανήσυχος. Γιατί έχασες το χρώμα σου... Έχεις γίνει κατακίτρινη...

—Έγω; Μπά!... είπε με προσποιητή άφελεια η νέα. Σου φάνηκε... Ίσως πάλι ναί... Από την χαρά, την ζωηρή συγκίνηση...

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΙΘΕΡΑΣ

Όταν έφθασαν κοντά στο αεροπλάνο του Ρομπέρ, ο σαλπικτής θαρούσε έγερτήριο.

—Πρέπει να διαστούμε, είπε ανήσυχος η Μάρθα. Δεν πρέπει να σε ιδή κανείς. Τι θα με πάρεις μαζί σου...

—Σωστά... Θα αναχωρήσω με άμείωτο σύμφωνοι, Μάρθα; Θα τραβήξω για τας Άρβένιας... Θα σ' αφήσω σ' ένα μικρό ειδυλλιακό χωριό, κοντά στο προσωρινό αεροδρόμιο, και θα φύγω... Όταν θα έπιστρέψω, θα έχω χτίσει πιά την ερωτική φωλιά μας... Ο Λεόν όταν θα βρή το σημείωμα που το άφησες θα γίνη έξω φρενών... Μά, σιγά - σιγά, θα το πάρη απόφαση... Θα περάσω ένα θεαπέσιο καλοκαίρι κατά την «αδειά» μου, σ' τας Άρβένιας... Ύστερα, έχει ο Θεός...

Στο μεταξύ ο Ρομπέρ έθεσε σε λειτουργία τον κινητήρα του αεροπλάνου. Η Μάρθα ανέθηκε επάνω και πήρε την θέση του παρατηρητού... Ύστερα από λίγα λεπτά, το χαλυδονί πουλί του γαλλικού αεροδρομίου ύψωναν στους αιθέρας...

Η ΜΑΡΘΑ ΕΤΟΙΜΑΖΕΙ ΠΛΕΚΤΑΝΗ... Τό ειδυλλιακό ταξίδι ανάμεσα στα σύννεφα υπήρξε θαυμάσιο. Ο Ρομπέρ ώδηγούσε περίφημα και το αεροπλάνο πετούσε με μίαν εξαιρετή ευστάθεια.

—Νομίζω πως ζω ένα όνειρο!... έλεγε κάθε τόσο η Μάρθα στον έραστή της που φαινόταν τώρα τρισευχισμένος.

—Ω, ναί, κι' έγω το ίδιο, της άπαντούσε αυτός... Άλλά μη με άπασχολής κάθε τόσο, Μάρθα, γιατί τα πολεμικά αεροπλάνα δεν είναι, όπως θα έξερης, τόσο εύκολα στον χειρισμό τους όσο τα έπιδατικά...

—Ρομπέρ, είναι τόσο ωραίο να μιλά κανείς για την ευτυχία του ενώ διασχίζει στην πραγματικότητα τα σύννεφα...

—Η ευτυχία μας θα είναι διαρκής και άστεϊρευτή όσο θα βρίσκεσαι κοντά μου, Μάρθα... Άλήθεια, πόσο άνόητος ήμαυνα τόσο καιρό που δεν τολμούσα να σου έκφράσω το αίσθημά μου... Φοβόμουν α σ' ασπύνη που μου είχε ο Λεόν... Πού να νός τύραννος, ένας σαδιστής που εύχαρισιόταν να σε παιδεύη με την αδιόφορη στάσι του και την περιφρόνησή του...

—Αυτός έκτιμούσε μόνο τα χρήματά μου!... Αυτά αγαπούσε και έλάτρευε... Μά, να, που τώρα πιά τα χρήματα αυτά θ' αποτελέσουν την βάση μιάς αληθινής ευτυχίας... της δικής μας...

ΜΙΑ ΠΡΟΜΕΛΕΤΗΜΕΝΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Το αεροπλάνο περνούσε τώρα επάνω α

πὸ την κοιλάδα του Ώμπ και κατευθυνόταν πρὸς βορράν.

—Νά, η κοιλάς του Μοζέλα, έφώναξε γοητευμένη η Μάρθα... Ώ! Ρομπέρ, τί μαγεύει... Νά, και ο ποταμός Μοζέλα με τις χιλιάδες τούς παραποτάμους του...

Ο Ρομπέρ έξακολουθούσε να δδηγῇ με σύνεσι, άπαντώντας λακωνικά στις παρατηρήσεις της Μάρθας.

—Δεν έχω μεγάλην ορατότητα έξ αιτίας της ομίχλης, παρατήρησε για μιά στιγμή. Γι' αυτό θ' ανεβώ ύψηλότερα... Κρατήσου καλά, Μάρθα.

Μά την ίδια στιγμή συνέδη κάτι το άνεπανόρθωτο. Με την απότομη κίνησι του αεροπλάνου, η Μάρθα έχασε την ίσορροπία της και έπεσε επάνω στο ταμπλώ των μηχανημάτων... Και με το βάρος της, έσπασε το ραδιογυνόμετρο...

—Θέε μου, τί έκαμες! έφώναξε ο Ρομπέρ. Πώς θα μπορέσω να προσανατολισθώ τώρα... Πώς θα εύρω που βρίσκομαι...

Την ίδια στιγμή έπρόβαλε έμπρός τους ένας όγκος δουνών... Ο Ρομπέρ, άπέφυγε την σύγκρουσι με μίαν απότομη άνύψωσι.

—Είπε τα Βόσγια, Θεέ μου! ψιθύρισε... Τ' ατέλειωτα Βόσγια όρη... Πώς παραπλανήθηκαν έτσι!...

—Και δεν μπορείς να τα περάσεις; ρώτησε ανήσυχος η Μάρθα. Δεν μπορείς να τα παρακάμψης;

—Όχι!... Είμαι αναγκασμένος να φθάσω στην Γερμανία πιά... έτραυλισε αυτός με άπόγνωση.

Μία λάμψις θριάμβου έφώτισε το πρόσωπο της Μάρθας.

—Θέε μου! ψιθύρισε ύποκριτικά. Μά ο Ρομπέρ δεν την άκουγε πιά. Άγωνιζόταν να διασχίση τις άπότομες κι' αχμυρές κορφές των άλυσιδωτών δουνών, που τον τραβούσαν τώρα ύποχρεωτικά πρὸς το έχθρικό έδαφος...

Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ

Η προσέγγισις έγινε κοντά στην γερμανική πύλη Βισμπουργκ, αφού τα αντιαεροπορικά πυροβολεία έρριξαν αρκετές βολές εναντίον του γαλλικού αεροπλάνου.

Ένα άπόσπασμα Γερμανών στρατιωτών συνέλαβε άμέσως τον Ρομπέρ και τον ώδήγησε στο στρατόπεδο αχμαλώτων.

Όσο για την Μάρθα, που δεν ήταν άλλη από την περίφημη Γερμανίδα κατσκοπο Μάρθα Μάλσαϊμ —το έπίθετο Μορέϊν ήταν ψευδώνυμό της —είχε την σκληρότητά να ύποκριθῇ ως την τελευταία στιγμή, άποχωρητώντας τον Ρομπέρ με δάκρυα στα μάτια και φωνάζοντας σπαρτακτικά στους στρατιώτες που τον έπαιρναν μαζί τους:

—Τὸν άνδρα μου... τον άνδρα... Γιατί με χωρίζετε από τον άνδρα μου!...

Όταν η συνοδεία, που μετεφερε τον Ρομπέρ στο στρατόπεδο συγκεντρώσεων, έξαφανίστηκε στην καμπή του δρόμου, η Μάρθα έβγαλε μέσα απ' τα μαλλιά της μιά μικροσκοπική φωτογραφική μηχανούλα και την παροέδωσε στον άξιωματικό που ήρθε πρὸς συνάντησί της:

—Έδώ μέσα θα βρήτε, του είπε, όλες τις λεπτομέρειες και τα μυστικά του νέου πολεμικού αεροδρομίου του Σαιν - Ραφάελ. Ευτυχώς που φουσούσε ένα δυνατό αεράκι και με διευκόλυνε, διορθώνοντας τα μαλλιά μου, να τραβήξω αυτές τις φωτογραφίες...

Νεώτερο τύπου που κατεσκευάσθησαν στο εργοστάσιο του Σαιν - Ραφάελ, σάς έφερα ένα α λ η θ ι ν ο δείγμα τους παρασύροντας έως εδώ τον δυστυχῇ Ρομπέρ με το αεροπλάνο του...

Και τώρα ύποδείξε μου που είναι το τηλεγραφείο σας. Θέλω να στείλω δυό λόγια στον «σύζυγό» μου Λεόν που τον «άπαιτσα» χάριν της ύπηρεσίας μου... Θα άδημονῇ τόσο να πληροφορηθῇ ότι ξεφορτώθηκε τον ανεπιθύμητο «φίλο» μου...

ΜIX. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

οί άνθρωποι εν πολέμῳ

ΤΑ ΣΙΔΗΡΙΚΑ ΕΝ ΠΟΛΕΜῳ

Σ όλες τις εμπόλεμες χώρες συλλέγονται, για να χρησιμοποιηθῇ ως πολεμικό ύλικό, κάθε παλιό σιδηρικό. Η πόλις του Μακόν απέφασισε μάλιστα να λυώση τον σίδηρο των τεσσάρων γερμανικών τηλεβόλων που τα είχε έκτεθειμένα στην κεντρική πλατεία της, ως τρόπαιο του πολέμου του 1914. Μιά γαλλική έφημερίς, το «Εργον» προτείνει όπως χρησιμοποιηθῇ ο σίδηρος των παλιών έχθρικών τηλεβόλων της περιφέρειας του Βαντόν, ενὸς από τα πολλά μνημεία του Παρισιού.

ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΟΙ ΥΠΟ ΔΥΟ ΣΗΜΑΙΕΣ

Δυό άδελφοί, καταγόμενοι από ένα χωριό της Γαλλίας, υπηρετούν σήμερα, ο ένας στον γαλλικό και ο άλλος στον αγγλικό στρατό. Η μητέρα τους είχε παντρευθῇ το 1916 έναν Άγγλο στρατιώτη, που μετά τον πόλεμο έγκατεστάθη στο γαλλικό χωριό. Από τον γάμο εκείνον έγεννήθηκαν δυό άγόρια. Ο πρωτότοκος, όταν ένηλικιώθη, έξέλεξε την γαλλική ιθαγένεια. Ο άλλος παρέμεινε Άγγλος, όπως ο πατέρας των.

ΟΙ «ΤΟΜΜΥΔΕΣ» ΕΝ ΠΟΛΕΜῳ

Ο Άγγλος στρατιώτης ένοει να διατηρήση την φήμη του «καλύτερα τρεφόμενου στρατιώτου του κόσμου». Η Διοίκησις του εις Γαλλίαν άγγλικού εκστρατευτικού σώματος απέφασισε κατ' αυτός να προσθέση στο σιτηρέσιό των άνδρων και ειδική διταμινούχο τροφή, που παρασκευάζεται επί τη βάσει των ύποδείξεων της έπιστήμης. Πρόκειται περί ενός συνθετικού προϊόντος, που έχει την οπι πλάκας σοκολάτας και αποτελείται από 25 μέρη άχνης κακάου, 34 μέρη πρατείνης και 27 μέρη ζαχαρώδους, όλα δε αυτά αναμειγνύονται μέσα σε λίπος κακάου. Για να γίνη η πρατεινή περισσότερο εύπεπτη, προσθέτουν στο μίγμα και μικρήν ποσότητα σόδας.

Εκτός τούτου όμως η άγγλική κυβέρνηση άγόρασε το σύνολο σχεδόν

ΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ ΕΝ ΠΟΛΕΜῳ

Αντισφύσιγγες μάρσες πρὸς χρίσιν των έρωτευμένων.

της συγκομιδής του κακάου της Δυτικής Αμερικής, που αντιπροσωπεύει ως γνωστόν το ήμισυ και πλέον της παραγωγής του είδους τούτου. Από της ενάρξεως του πολέμου η κατανάλωσις σοκολάτας ηύξησε στην πόλις του Μακόν άπεφάσισε να λυώση τον σίδηρο των τεσσάρων γερμανικών τηλεβόλων που τα είχε έκτεθειμένα στην κεντρική πλατεία της, ως τρόπαιο του πολέμου του 1914. Μιά γαλλική έφημερίς, το «Εργον» προτείνει όπως χρησιμοποιηθῇ ο σίδηρος των παλιών έχθρικών τηλεβόλων της περιφέρειας του Βαντόν, ενὸς από τα πολλά μνημεία του Παρισιού.

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΕΝΑ ΠΡΟΣΦΑΤΟ ΔΡΑΜΑ

Ο γνωστός Γερμανός ήθοποιός του κινηματογράφου Κόνρατ Φάιτ, ο οποίος από πολλών ετών είναι εγκατεστημένος στην Αγγλία, άρνήθηκε να παίξη τον ρόλο του πλοίαρχου Λάγκαντορφ σ' ένα φίλμ που αναφέρεται στο τραγικό τέλος του γερμανικού θωρηκτού της τσέπης «Ναύαρχος Σπέε». Ύστερα από την άρνησι αυτή φαίνεται πιθανόν ότι τον ρόλο αυτόν θα τον ύποδυθῇ ο Βιεννέζος ήθοποιός Βάλτερ Ρίλλα.

ΟΙ ΛΟΓΟΚΡΙΤΑΙ ΕΝ ΠΟΛΕΜῳ

Είνε τόσο περίπλοκα τα προβλήματα που αντιμετώπιζουν κατά την εκτέλεσι της ύπηρεσίας των οι Άγγλοι λογοκριταί, ώστε κατόπιν άποφάσεως της Κυβερνήσεως ιδρύθηκε κατ' αυτός ιδιαίτερα σχολή λογοκριτών, η διέθυνσις της οποίας ανατέθη στον ήδη αρχιλογοκριτή και έπιθεωρητή του Γραφείου Τύπου Κένεθ Φίλφον. Σε σχετικές δηλώσεις του πρὸς τις άγγλικές έφημερίδες, ο κ. Φίλφον έξήρε την σπουδαιότητα του λειτουργήματος του λογοκριτού για την διεξαγωγή του πολέμου και έτόνισε ότι οι λογοκριταί θα μετεκπαιδευθούν ύποχρεωτικώς επί έξη μήνες για να σχηματίσουν σαφή αντίληψιν των καθήκοντων των και ότι στο έξής ουδείς θα διορίζεται στην ύπηρεσία αυτήν αν δεν έχη φοιτήσει κανονικώς στη σχολή λογοκριτών.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΝ ΠΟΛΕΜῳ

Κατά τις έφημερίδες της Κοπεγχάγης, 28.000 δανικές οικογένειες προσεφέρθησαν ν' αναλάβουν από την προστασία τους παιδιά Φινλανδών, που ύποχρεώθηκαν να εγκαταλείψουν τις έστιές των πρὸς της λήξεως των έχθροπραξιών μεταξύ Ρωσίας-Φινλανδίας. Τα Φινλανδόπουλα που έφθασαν στην δανική πρωτεύουσα καθ' ομάδας έδρισκαν εκεί άσυλο και πραγματική μητρική περιθαλψι.

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ

Ος άνεκοίνωσε στην Βουλή των Κοινοτήτων ο ύπουργός της «Εργασίας, ο αριθμός των νέων, που υπέδελαν αίτησιν εξαίρεσέως των από την στρατιωτική ύποχρεωσι ειδικά λόγους συνειδήσεως» είχε φθάσει την 24ην Φεβρουαρίου τις 24.325. Ός γνωστόν, στην Αγγλία άπαλλάσσονται της στρατιωτικής ύποχρεώσεως όσοι άποδείξουν ένώπιον ειδικού δικαστηρίου ότι η στρατιωτική ύπηρεσία αντίβαινει στις θρησκευτικές ή ήθικες πεποιθήσεις των.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΡΟ-
ΜΑΝΤΣΟ ΦΡΙΚΗΣ,

ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

14ον

Μιά μικρή ανησυχία άρχισε να με πιάνει.

—Μήπως δεν θάρρη; Μήπως το λησμόνησε; ψιθύρισα.

—Αλλά, άμέσως έδωσα την άνοητη αλήθεια. Η Νίνα θα έρχόταν όπωσδήποτε. Η ιδέα καί μόνον ότι θα γινόταν σε λίγο κάτοχος μιάς άμυθητου περιουσίας που άπετελείτο από τή ώραίατερα κοσμήματα που μπορεί να επιθυμώ μιά γυναίκα, άρκούσε να την κάμει να άνησυχά αυτή περισσότερο από μένα... Καί να μην δλέπη την ώρα να φτάσει στο ραντεβού μας...

—Αλλά γιατί άργούσε όμως; Γιατί άργούσε τόσο;

—Είμαι τρελλός, ψιθύρισα. Η Νίνα θάρρη όπου νάσαι. Καί ή τιμωρία που της έπιφυλάσσω θα είνε καταθλιπτική, δικαία καί άξία ένός τέτοιου πλάσματος.

—Άρχισα ξανά να δηματζίζω κατά μήκος του διαδρόμου, όταν γιά μιά στιγμή άκουσα τόν θόρυβο θημάτων.

—Α! έπί τέλους! ψιθύρισα τρίβοντας άσυναίσθητως τή χείρα άπ' την χαρά μου.

Τήν ίδια στιγμή πρόβαλε μπροστά μου ή Νίνα. Αυτή ήταν, ναί! Φορούσε ένα φαρδύ έπανωφόρι από ρωσική γούνα, από πτό άνοιγμα του οποίου φαινόταν ή θαρύμιμη τουαλέττα του χορού.

—Με περιμένεις πολλήν ώρα, άγαπημένε μου; μούπε χαμηλόφωνα ένώ φιλούσε τή χείρη με τή όποία συγκρατούσα τόν γιακά του μανδύα μου κοντά στο στόμα μου.

—Όχι καί πολύ! ψιθύρισα.

—Πόσο ύψηλός μου φαίνεσαι μ' αυτό τόν μανδύα...

—Ναί; είπα σιγανά. Θα με κάνη άσφαώς καί πιό ώραίο, πιό έπιθλητικόν.

—Πράγματι, αλλά καί λίγο άγριο...

—Αλήθεια, πές μου πώς τή κατάφερες να ξεφύγης άπ' τόν χορό; ρώτησα.

—Ευκολώτατα. Μόλις τελείωσε τή δάλς που χόρευα ζήτησα συγγνώμη από τόν καβαλλιέρο μου γιά δύο λεπτά καί γλύστρησα έξω από τή αίθουσα. Έσπευσα κατ' ευθέην στο δωμάτιό μου, φόρεσα τή γουνένιο έπανωφόρι μου καί ήρθα!

—Είσαι πολύ καλή, ψιθύρισα. Είδες τήν καμαριέρα σου; Ξέρει πού θα πάς;

—Όχι. Δεν ήταν στο δωμάτιό μου τήν ώρα που πήγα. Υποθέτω ότι θα διασκεδάσει με τήν υπηρεσία του ξενοδοχείου.

—Ανέπνευσα έλεύθερα. Ός τήν στιγμή εκείνη δεν είχαμε άκόμη άνακαλυφθή. Κανείς δεν είχε υποπτευθή τήν άναχώρησή μας.

—Άνοιξα άθόρυβα τή πόρτα.

—Προχώρησε πρώτ' είπα στη Νίνα.

Καί δγήκαμε στόν κήπο. Ήταν έρμος. Κανείς δεν βρισκόταν εκείνη τήν ώρα εκεί...

—Προχωρήσαμε με προφυλάξεις καί φτάσαμε στο δρόμο. Εκεί, άφήκα τήν γυναίκα μου γιά μιά στιγμή καί πήγα να φωνάξω ένα άμαξά.

—Τί θα τή κάνω με τήν άμαξά; με ρώτησε με έλαφρά ανησυχία ή Νίνα. Δεν μούπες ότι δεν πρόκειται να πάμε μακριά;

—Μην άνησυχής, τής είπα. Πρώτον δεν θέλω να μάς δη κανείς εκεί πού πάμε. Κι' έπειτα, γιάτί να κουρασθής; Κάνει, άλλωστε, τόσο κρύο άπόψε... Καί φοβάμαι

30

κροταφέο. Μπήκαμε μέσα καί συνεχίσαμε τήν πορεία μας. Τό σκοτάδι ήταν τόσο πυκνό ώστε ή Νίνα δεν άντελήφθη πού βρισκόμασταν.

Ξαφνικά όμως ένώ προχωρούσαμε, ή σελήνη πρόβαλε άνάμεσα άπό δύο σύννεφα καί φώτισε πρὸς στιγμήν τόν τοπίο. Οί λευκοί σταυροί τών τάφων άφήκαν μιά μαρμαρυγή...

—Η Νίνα ρίγισε σύγκορμη στήν άποκάλυψη αυτή. Ένοιωσα τή χείρη της να τρέμει, μέσα στο δικό μου... Με άγωνιά δη φωνή πού πρόδιδε όλο τόν τρόμο της, ψιθύρισε:

—Καίσαρ... Τί ζητούμε εδώ μέσα; Πού βρισκόμαστε, Θεέ μου;

—Νευρικοί σπασμοί τήν έπιασαν καί άσπείρωθηκε έπάνω μου με φρίκη. Τότε μόνον κατάλαβα ότι ή γυναίκα αυτή δεν είχε δη ποτέ τήν νεκροταφείο.

—Εδώ είνε ό τόπος όπου φυλάσσω όλους μου τούς θησαυρούς, άπάντησα με φωνή πού καί σε μένα τόν ίδιο φάνηκε έντελώς άγνωστη.

—Θέε μου, τί φρικτός τόπος! ψιθύρισε σε ή Νίνα.

—Ελα μαζί μου, άγαπημένη μου, σπινέχισα σφίγγοντας με δύναμη τήν λεπτή μέση της.

—Καίσαρ, φοβούμαι! ψιθύρισε αυτή.

—Μη φοβάσαι τίποτε, τήν καθησύχασα, άφου είμαι μαζί σου. Έλα, προχωάμε.

Καί τήν παρέσυρα μαζί μου, με μιά μανία πού τήν εξέπληξε. Όσοτόσο δεν ή πεπειρήσε ν' άντιστάθ.

Συνεχίσαμε τήν πορεία μας άνάμεσα στούς λευκούς σταυρούς καί τις μαρμαρίνες ταφόπλακες. Η Νίνα δεν έδλεπε μπροστά της. Είχε κρύψει τή πρόσωπό της με τήν μιάν άκρη του μανδύα μου καί προχωρούσε στα τυφλά άφήνοντας τήν να τήν οδηγώ εγώ.

Σε λίγο φτάσαμε μπροστά στήν μεγάλη σιδερένια πόρτα του μανωαλείου τή οποία χρησίμευε καί ως τελευταία κατοικία τών προγόνων μου.

Τήν ξεκλείδωσα με τή κλειδί πού κρατούσα έτοιμο στο χέρι. Η καγκελωτή πόρτα άνοιξε διάπλατα άφήνοντας ένα άπαισιο τρίγωνο.

Η Νίνα άνατρίχισε στο άκουσμά του.

—Πού βρισκόμαστε, Θεέ μου! τραύλισε με άσθενική φωνή. Πού μ' έφερες, Καίσαρ...

—Μην άνησυχής, τής είπα τρυφερά. Σ' έφερα εκεί όπου σου υποσχέθηκα.

—Φοβούμαι, φοβούμαι πολύ... τραύλισε.

—Φοβάσαι τί; Τό σκοτάδι μήπως; Μείνε ήσυχη. Σε λίγο θα έχωμε φώς. Ναί... φώς! Θα δής πόσο θα φωτισή σε λίγο.

Καί άφησα ένα ήχηρό γέλιο, στόν ήχο του οποίου δεν ύπήρχε τίποτε τή ανθρώπινο.

—Γιατί γελάς έτσι, Καίσαρ; διαμαρτυρήθηκε ή Νίνα.

—Γελώ με τόν άνόητο φόβο σου, τής είπα. Ένώ, δεν ύπάρχει κανένας λόγος...

—Ελα, τώρα, πάμε...

Με μιάν άστραπιαία κίνηση, τήν έσήκωσα καί τήν άπέθεσα έπάνω στο πρώτο σκαλοπάτι πού μανωαλείου. Έπεσε λ ο υ ς ! Η τ α ν μ ε ς α . Δόξα σοι, ό Θεός!

—Εκλείσα πίσω μας τήν θαρεια καγκελωτή πόρτα καί τήν έκλείδωσα με προσοχή. Τήν ίδια στιγμή με κατέλαβε πάλι ένα άκράτητο γέλιο. Αυτή τή φορά όμως ή ήχώ του μανωαλείου τή έπανάλαβε πολλές φορές καί με μιά φρικιαστική ευκρίνεια. Η Νίνα σπινέχισα έπάνω μου τρέμοντας δόλοληρη.

—Καίσαρ, είνε άπαισιο αυτό τή μέρες! έτραύλισε.

—Γιατί;

—Είνε τόσο σκοτεινό... καί μακάβριο!

—Οί νεκροί θέλουν ήρεμία καί σκοτάδι, είπα γελώντας με σαρκασμό. Δεν είνε σάν τούς ανθρώπους άπληστοι καί έγωιστοί. Άρκοούνται σ' αυτά τή δύο...

—Καίσαρ, γιατί μιλάς έτσι; μού παρπονέθηκε. Με τρομάζεις περισσότερο...

—Εγέλωσα δυνατά.

—Καίσαρ, πρὸς Θεού, πάψε! μου έφώναξε εδῶ; Μέσα σ' αυτόν τόν

ναζε ή Νίνα τρέμοντας δόλοληρη. Είνε άπαισιο αυτό τή γέλιο σου...

Με κόπο συγκρατήθηκα να μην ξαναγελάσω.

—Αλήθεια! είπα... Λυπούμαι... λυπούμαι πάρα πολύ. Ξέρεις γιάτί γελώ, ά γ α π η μ ο υ ; Γελώ γιάτί μού φαίνεται έξαιρετικά διασκεδαστικός ό νυκτερινός αυτός περίπατος άνάμεσα στούς νεκρούς... Τί λές; Δεν είσαι κι' έσύ τήν ίδιας γνώμης;

Καί χωρίς να περιμένα τήν άπάντησή της, τήν έσυρα άπότομα στήν άγκαλιά μου καί τήν έφιλησα παράφορα.

—Η Νίνα έξακολουθούσε να τρέμει.

—Τώρα, τής είπα, θα σε σηκώσω στα χέρια... Τά σκαλοπάτια είνε πολύ άπότομα καί ύπάρχει κίνδυνος να πληγώσης τή μικρά σου ποδαράκια... Τά άγαπημένα ποδαράκια σου...

—Ω! έκαμε έκείνη άόριστα.

—Θα σε σηκώσω στήν άγκαλιά μου καί θα σε μεταφέρω κάτω, στο μαγικό αυτό σπήλαιο όπου βρίσκονται τή κοσμήματα... τή άμέρητα αυτά κοσμήματα πού θα γίνουν όλα δικά σου... άγαπημένη μου, γυναικούλα μου...

Η Νίνα είχε γίνει έρμαίο μου... Δεν είχε τήν δύναμη ούτε να μιλήσει, ούτε να άντιστάθ...

—Τόσος ήταν ό τρόμος πού τήν είχε καταλάβει.

Χωρίς να διστάσω τήν άρπαξα στήν άγκαλιά μου, τήν έσήκωσα ψηλά καί άρχισα να κατεβαίνω στο δάθος του τάφου. Δεν έφερε καμιάν άντίρρηση. Όσοτόσο ένοιωθα τή χείρα της πού περιέβαλαν τόν λαιμό μου να είνε όλότατα παγωμένα.

—Πού βρισκόμαστε εδῶ; ρώτησε με φωνή πού μόλις άκούγονταν.

—Τώρα θα δής, τήν καθησύχασα.

—Καί τή φώς πού είπες ότι θα συναντούσαμε;

—Τώρα θα δής, έπανάλαβα.

Είχαμε ήδη φτάσει στο τελευταίο σκαλοπάτι του ύγρου καί σκοτεινού μανωαλείου. Έβγαλα από τή τσέπη μου ένα κουτί σπέρτα καί άναψα με τή σειρά έξη μεγάλα κεριά πού είχα τοποθετήσει τήν προηγούμενη νύχτα σε διάφορα σημεία του ύπογειου.

Στήν άρχή ή Νίνα, σπινέχισα από τή θού σκαλοάδι, δεν άντελήφθη πού βρισκόταν... Σιγά - σιγά, όμως, άρχισε να έξοικειώνεται με τή περιβάλλον, δηλαδή έξοικειώνεται με τή μισοκατεστραμμένα άπό τήν πολυκαιρία καί τήν ύγρασία έρετρα, τή ανθρώπινα κόκκαλα πού ήσαν σπαρμένα εδῶ κι' εκεί...

Τότε, άπότομα γιά μιά στιγμή, άφησε μιά φοβισμένη κραυγή καί ώρμησε κοντά μου... Με όλη τήν δύναμη τών χεριών έμεινε σάν με τραβά πρὸς τήν έξοδο... Κατέλαβε μιάν υπεράνθρωπη προσπάθεια γιά να με παρασύρη έξω από τόν μακάβριο έκείνο τόπο. Αλλά ή προσπάθειά της αυτή πού είχε μιά λυσσαλέα έπιμονή, έμεινε χωρίς αποτέλεσμα.

—Πάρε με από δω μέσα! Πάρε με από δω! Εδῶ μέσα είνε ένας τάφος! Θεέ μου, είνε ένα μανωαλείο! Είνε ένας τόπος γιά τούς νεκρούς!, έφώναζε με άπόγνωση καί ύστερική άπελπισία.

Δεν τής άπάντησα. Άντιστάθηκα μόνο χωρίς κόπο στήν προσπάθεια πού κατέλαβε να με σύρει πρὸς τή έξω.

—Πήγαίνε με, Καίσαρ, έξω! Πήγαίνε με στόν καθαρό άέρα, στο φώς, στόν κόσμο! φώναζε με μανία.

—Επρόσεξα κάτω από τή άσθενική φώς τών κεριών τή πρόσωπό της. Ήταν πελιδνό. Τά χαρακτηριστικά της είχαν άλλοιωθή σε τέτοιον βαθμό από τόν τρόπο καί τήν φρίκη, ώστε ήσαν άγνωστά...

Τήν κυττούσα με άπλανές δλεμμα, χωρίς να τής μιλώ. Κι' αυτό άκριβώς τήν έκάμε να τρομάξει περισσότερο.

—Καίσαρ! Καίσαρ, άγαπημένε μου! συνεχίσε τίς παρακλήσεις της. Γιατί σιωπάς; Γιατί δεν μου μιλάς; Τί έχεις, Θεέ μου! Τί σου συμβαίνει;

Τό βλέμμα μου γινόταν όλοένα καί πιό διαπεραστικό καθώς τήν κυττούσα.

—Καίσαρ! έφώναζε με ύστερισμό. Γιατί μ' έφερες εδῶ; Μέσα σ' αυτόν τόν

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΕΝΟΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΟΣ

Τζιοβάννι Τζεντίλε, έμπορος γνωστότατος στο Μιλάνο γιά τήν έντιμότητά του, έμπηκε ένα πρώι στο κατάστημα του Φαρλέτι, στο μεγαλύτερο δηλαδή ύποδηματοποιείο του Μιλάνου καί άρχισε να χτυπά δεξιά καί άριστερά με τή μπαστούνι του τις προθήκες τού καταστήματος, φωνάζοντας: «Εγώ είμαι τή φάντασμα!»

«Ο καταστηματάρχης, μη μπορώντας να συγκρατήσει αυτόν τόν μαίνομενον, έκάλεσε έναν άστυφύλακα, πού ώδήγησε τή «φάντασμα» στο πλησιέστερο τμήμα. Εκεί ό Τζεντίλε κατέβηκε ότι βρήκε στήν τουαλέττα τής συζύγου του ένα γράμμα, πού δεν άφηνε καμιάν άμφιβολία ότι τόν άπατούσε με τόν ύποδηματοποιόν. Τό γράμμα έλεγε τή έξης: «Εφ' όσον δεν ύπάρχει τή φάντασμα, έλάτε να με ίδετε σήμερα».

«Ο ύποδηματοποιός, πού είχε άκολουθήσει τόν άλλον στο τμήμα, όταν τάκουσε αυτό έάπασε στα γέλια καί έδωσε τήν έξήγησή της έπιστολής του. Φάντασμα ονομάζεται ένα είδος δερματος γιά τήν κατασκευή γυναικείων παπουτσιών καί δεν ήταν άδεν συνθηματικός πού να σημαίνει τόν ζήλοτυπον σύζυγο. Τό δερμα αυτό είχε έξαντληθή καί ό καταστηματάρχης έκαλούσε τήν πελάτιδά του στο κατάστημα, γιά να διαλέξη άλλο δερμα γιά τή παπούτσια πού τού είχε παραγγείλει.

ΤΙΓΡΙΣ - BENTETTA ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ο κινηματογράφος, άφου έδόμασε τούς ανθρώπους τόσο, ώστε να γίνη σε όλους άπαραίτητος, τώρα συνεχίζει τίς κατακτήσεις του καί στο ζωικό βασίλειο. Σκυλάκια, γατάκια, πουλιά, έλέφαντες, καμήλες, άλογα, αϊδια, βρίσκονται κατά μυριάδες στήν υπηρεσία του. Φαίνεται όμως ότι δλ' αυτά δεν άρκοούνται. Έπρεπε να λάβη μέρος κι' ένα θηρίο, τή πιό άνημερο άπ' όλα.

Σε μιά νέα ταινία, πού γυρίζεται στήν Αμερική, χρειάζονταν άπαραίτητως μιά τίγρις, κοκέτια, πού να παρουνιστή στα πολυτελή σκεπάσματα ένός κρεβατιού, γύρω από λάμπες τής μόδας καί από εικονογραφημένα περιοδικά. «Ο σκηνοθέτης θέλησε να

παράλληλίστ τή θηρίο με τήν ήρωίδα τού έργου, ή όποία έχει σκληρότητα τίγρεως. Καί τή θηρίο δρέθηκε, έξημερώθηκε, γυμνάστηκε κι' έπαιξε περίφημα τόν ρόλο του, σάν τήν καλύτερη δεντέττα τής όδονης!»

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΛΟΥΒΙ

Σ ένα χωριό τής Άνω Ιταλίας σπινέχισα τήν ήρωίδα τού έργου, ή όποία έχει σκληρότητα τίγρεως. Καί τή θηρίο δρέθηκε, έξημερώθηκε, γυμνάστηκε κι' έπαιξε περίφημα τόν ρόλο του, σάν τήν καλύτερη δεντέττα τής όδονης!»

«Είναν άνακρισεις, άπ' τίς όποιες όμως άπεδείχθη ότι ό Λουιτζίνο δεν είνε καθόλου άπάνθρωπος. Η γυναικα του είχε τρελλάθη έξοφικά καί έπειδή πολλές φορές έβλεπε να σκοτώνει τή παιδιά της, έφτιαξε αυτό τή ξύλινο κλουβί, μέσα στο όποιον τήν έκλεισε, έφρόντιζε όμως να μην τής λείπη τίποτε. Η άστυνομία τόν άφισε φυσικά έλεύθερον καί έφρόντισε γιά τήν μεταφορά τής γυναικάς του σ' ένα τρελλοκομείο.

«Είναν άνακρισεις, άπ' τίς όποιες όμως άπεδείχθη ότι ό Λουιτζίνο δεν είνε καθόλου άπάνθρωπος. Η γυναικα του είχε τρελλάθη έξοφικά καί έπειδή πολλές φορές έβλεπε να σκοτώνει τή παιδιά της, έφτιαξε αυτό τή ξύλινο κλουβί, μέσα στο όποιον τήν έκλεισε, έφρόντιζε όμως να μην τής λείπη τίποτε. Η άστυνομία τόν άφισε φυσικά έλεύθερον καί έφρόντισε γιά τήν μεταφορά τής γυναικάς του σ' ένα τρελλοκομείο.

«Είναν άνακρισεις, άπ' τίς όποιες όμως άπεδείχθη ότι ό Λουιτζίνο δεν είνε καθόλου άπάνθρωπος. Η γυναικα του είχε τρελλάθη έξοφικά καί έπειδή πολλές φορές έβλεπε να σκοτώνει τή παιδιά της, έφτιαξε αυτό τή ξύλινο κλουβί, μέσα στο όποιον τήν έκλεισε, έφρόντιζε όμως να μην τής λείπη τίποτε. Η άστυνομία τόν άφισε φυσικά έλεύθερον καί έφρόντισε γιά τήν μεταφορά τής γυναικάς του σ' ένα τρελλοκομείο.

«Είναν άνακρισεις, άπ' τίς όποιες όμως άπεδείχθη ότι ό Λουιτζίνο δεν είνε καθόλου άπάνθρωπος. Η γυναικα του είχε τρελλάθη έξοφικά καί έπειδή πολλές φορές έβλεπε να σκοτώνει τή παιδιά της, έφτιαξε αυτό τή ξύλινο κλουβί, μέσα στο όποιον τήν έκλεισε, έφρόντιζε όμως να μην τής λείπη τίποτε. Η άστυνομία τόν άφισε φυσικά έλεύθερον καί έφρόντισε γιά τήν μεταφορά τής γυναικάς του σ' ένα τρελλοκομείο.

«Είναν άνακρισεις, άπ' τίς όποιες όμως άπεδείχθη ότι ό Λουιτζίνο δεν είνε καθόλου άπάνθρωπος. Η γυναικα του είχε τρελλάθη έξοφικά καί έπειδή πολλές φορές έβλεπε να σκοτώνει τή παιδιά της, έφτιαξε αυτό τή ξύλινο κλουβί, μέσα στο όποιον τήν έκλεισε, έφρόντιζε όμως να μην τής λείπη τίποτε. Η άστυνομία τόν άφισε φυσικά έλεύθερον καί έφρόντισε γιά τήν μεταφορά τής γυναικάς του σ' ένα τρελλοκομείο.

«Είναν άνακρισεις, άπ' τίς όποιες όμως άπεδείχθη ότι ό Λουιτζίνο δεν είνε καθόλου άπάνθρωπος. Η γυναικα του είχε τρελλάθη έξοφικά καί έπειδή πολλές φορές έβλεπε να σκοτώνει τή παιδιά της, έφτιαξε αυτό τή ξύλινο κλουβί, μέσα στο όποιον τήν έκλεισε, έφρόντιζε όμως να μην τής λείπη τίποτε. Η άστυνομία τόν άφισε φυσικά έλεύθερον καί έφρόντισε γιά τήν μεταφορά τής γυναικάς του σ' ένα τρελλοκομείο.

«Είναν άνακρισεις, άπ' τίς όποιες όμως άπεδείχθη ότι ό Λουιτζίνο δεν είνε καθόλου άπάνθρωπος. Η γυναικα του είχε τρελλάθη έξοφικά καί έπειδή πολλές φορές έβλεπε να σκοτώνει τή παιδιά της, έφτιαξε αυτό τή ξύλινο κλουβί, μέσα στο όποιον τήν έκλεισε, έφρόντιζε όμως να μην τής λείπη τίποτε. Η άστυνομία τόν άφισε φυσικά έλεύθερον καί έφρόντισε γιά τήν μεταφορά τής γυναικάς του σ' ένα τρελλοκομείο.

«Είναν άνακρισεις, άπ' τίς όποιες όμως άπεδείχθη ότι ό Λουιτζίνο δεν είνε καθόλου άπάνθρωπος. Η γυναικα του είχε τρελλάθη έξοφικά καί έπειδή πολλές φορές έβλεπε να σκοτώνει τή παιδιά της, έφτιαξε αυτό τή ξύλινο κλουβί, μέσα στο όποιον τήν έκλεισε, έφρόντιζε όμως να μην τής λείπη τίποτε. Η άστυνομία τόν άφισε φυσικά έλεύθερον καί έφρόντισε γιά τήν μεταφορά τής γυναικάς του σ' ένα τρελλοκομείο.

«Είναν άνακρισεις, άπ' τίς όποιες όμως άπεδείχθη ότι ό Λουιτζίνο δεν είνε καθόλου άπάνθρωπος. Η γυναικα του είχε τρελλάθη έξοφικά καί έπειδή πολλές φορές έβλεπε να σκοτώνει τή παιδιά της, έφτιαξε αυτό τή ξύλινο κλουβί, μέσα στο όποιον τήν έκλεισε, έφρόντιζε όμως να μην τής λείπη τίποτε. Η άστυνομία τόν άφισε φυσικά έλεύθερον καί έφρόντισε γιά τήν μεταφορά τής γυναικάς του σ' ένα τρελλοκομείο.

«Είναν άνακρισεις, άπ' τίς όποιες όμως άπεδείχθη ότι ό Λουιτζίνο δεν είνε καθόλου άπάνθρωπος. Η γυναικα του είχε τρελλάθη έξοφικά καί έπειδή πολλές φορές έβλεπε να σκοτώνει τή παιδιά της, έφτιαξε αυτό τή ξύλινο κλουβί, μέσα στο όποιον τήν έκλεισε, έφρόντιζε όμως να μην τής λείπη τίποτε. Η άστυνομία τόν άφισε φυσικά έλεύθερον καί έφρόντισε γιά τήν μεταφορά τής γυναικάς του σ' ένα τρελλοκομείο.

«Είναν άνακρισεις, άπ' τίς όποιες όμως άπεδείχθη ότι ό Λουιτζίνο δεν είνε καθόλου άπάνθρωπος. Η γυναικα του είχε τρελλάθη έξοφικά καί έπειδή πολλές φορές έβλεπε να σκοτώνει τή παιδιά της, έφτιαξε αυτό τή ξύλινο κλουβί, μέσα στο όποιον τήν έκλεισε, έφρόντιζε όμως να μην τής λείπη τίποτε. Η άστυνομία τόν άφισε φυσικά έλεύθερον καί έφρόντισε γιά τήν μεταφορά τής γυναικάς του σ' ένα τρελλοκομείο.

«Είναν άνακρισεις, άπ' τίς όποιες όμως άπεδείχθη ότι ό Λουιτζίνο δεν είνε καθόλου άπάνθρωπος. Η γυναικα του είχε τρελλάθη έξοφικά καί έπειδή πολλές φορές έβλεπε να σκοτώνει τή παιδιά της, έφτιαξε αυτό τή ξύλινο κλουβί, μέσα στο όποιον τήν έκλεισε, έφρόντιζε όμως να μην τής λείπη τίποτε. Η άστυνομία τόν άφισε φυσικά έλεύθερον καί έφρόντισε γιά τήν μεταφορά τής γυναικάς του σ' ένα τρελλοκομείο.

«Είναν άνακρισεις, άπ' τίς όποιες όμως άπεδείχθη ότι ό Λουιτζίνο δεν είνε καθόλου άπάνθρωπος. Η γυναικα του είχε τρελλάθη έξοφικά καί έπειδή πολλές φορές έβλεπε να σκοτώνει τή παιδιά της, έφτιαξε αυτό τή ξύλινο κλουβί, μέσα στο όποιον τήν έκλεισε, έφρόντιζε όμως να μην τής λείπη τίποτε. Η άστυνομία τόν άφισε φυσικά έλεύθερον καί έφρόντισε γιά τήν μεταφορά τής γυναικάς του σ' ένα τρελλοκομείο.

«Είναν άνακρισεις, άπ' τίς όποιες όμως άπεδείχθη ότι ό Λουιτζίνο δεν είνε καθόλου άπάνθρωπος. Η γυναικα του είχε τρελλάθη έξοφικά καί έπειδή πολλές φορές έβλεπε να σκοτώνει τή παιδιά της, έφτιαξε αυτό τή ξύλινο κλουβί, μέσα στο όποιον τήν έκλεισε, έφρόντιζε όμως να μην τής λείπη τίποτε. Η άστυνομία τόν άφισε φυσικά έλεύθερον καί έφρόντισε γιά τήν μεταφορά τής γυναικάς του σ' ένα τρελλοκομείο.

«Είναν άνακρισεις, άπ' τίς όποιες όμως άπεδείχθη ότι ό Λουιτζίνο δεν είνε καθόλου άπάνθρωπος. Η γυναικα του είχε τρελλάθη έξοφικά καί έπειδή πολλές φορές έβλεπε να σκοτώνει τή παιδιά της, έφτιαξε αυτό τή ξύλινο κλουβί, μέσα στο όποιον τήν έκλεισε, έφρόντιζε όμως να μην τής λείπη τίποτε. Η άστυνομία τόν άφισε φυσικά έλεύθερον καί έφρόντισε γιά τήν μεταφορά τής γυναικάς του σ' ένα τρελλοκομείο.

«Είναν άνακρισεις, άπ' τίς όποιες όμως άπεδείχθη ότι ό Λουιτζίνο δεν είνε καθόλου άπάνθρωπος. Η γυναικα του είχε τρελλάθη έξοφικά καί έπειδή πολλές φορές έβλεπε να σκοτώνει τή παιδιά της, έφτιαξε αυτό τή ξύλινο κλουβί, μέσα στο όποιον τήν έκλεισε, έφρόντιζε όμως να μην τής λείπη τίποτε. Η άστυνομία τόν άφισε φυσικά έλεύθερον καί έφρόντισε γιά τήν μεταφορά τής γυναικάς του σ' ένα τρελλοκομείο.

«Είναν άνακρισεις, άπ' τίς όποιες όμως άπεδείχθη ότι ό Λουιτζίνο δεν είνε καθόλου άπάνθρωπος. Η γυναικα του είχε τρελλάθη έξοφικά καί έπειδή πολλές φορές έβλεπε να σκοτώνει τή παιδιά της, έφτιαξε αυτό τή ξύλινο κλουβί, μέσα στο όποιον τήν έκλεισε, έφρόντιζε όμως να μην τής λείπη τίποτε. Η άστυνομία τόν άφισε φυσικά έλεύθερον καί έφρόντισε γιά τήν μεταφορά τής γυναικάς του σ' ένα τρελλοκομείο.

«Είναν άνακρισεις, άπ' τίς όποιες όμως άπεδείχθη ότι ό Λουιτζίνο δεν είνε καθόλου άπάνθρωπος. Η γυναικα του είχε τρελλάθη έξοφικά καί έπειδή πολλές φορές έβλεπε να σκοτώνει τή παιδιά της, έφτιαξε αυτό τή ξύλινο κλουβί, μέσα στο όποιον τήν έκλεισε, έφρόντιζε όμως να μην τής λείπη τίποτε. Η άστυνομία τόν άφισε φυσικά έλεύθερον καί έφρόντισε γιά τήν μεταφορά τής γυναικάς του σ' ένα τρελλοκομείο.

«Είναν άνακρισεις, άπ' τίς όποιες όμως άπεδείχθη ότι ό Λουιτζίνο δεν είνε καθόλου άπάνθρωπος. Η γυναικα του είχε τρελλάθη έξοφικά καί έπειδή πολλές φορές έβλεπε να σκοτώνει τή παιδιά της, έφτιαξε αυτό τή ξύλινο κλουβί, μέσα στο όποιον τήν έκλεισε, έφρόντιζε όμως να μην τής λείπη τίποτε. Η άστυνομία τόν άφισε φυσικά έλεύθερον καί έφρόντισε γιά τήν μεταφορά τής γυναικάς του σ' ένα τρελλοκομείο.

«Είναν άνακρισεις, άπ' τίς όποιες όμως άπεδείχθη ότι ό Λουιτζίνο δεν είνε καθόλου άπάνθρωπος. Η γυναικα του είχε τρελλάθη έξοφικά καί έπειδή πολλές φορές έβλεπε να σκοτώνει τή παιδιά της, έφτιαξε αυτό τή ξύλινο κλουβί, μέσα στο όποιον τήν έκλεισε, έφρόντιζε όμως να μην τής λείπη τίποτε. Η άστυνομία τόν άφισε φυσικά έλεύθερον καί έφρόντισε γιά τήν μεταφορά τής γυναικάς του σ' ένα τρελλοκομείο.

«Είναν άνακρισεις, άπ' τίς όποιες όμως άπεδείχθη ότι ό Λουιτζίνο δεν είνε καθόλου άπάνθρωπος. Η γυναικα του είχε τρελλάθη έξοφικά καί έπειδή πολλές φορές έβλεπε να σκοτώνει

Η μικρή

ΦΙΛΗ

Δραματικό διηγηματάκι

Στο φτωχικό καμπαρέ ενός προαστίου, την ορχήστρα την αναπληρώνει το πιάνο του «μπάρμπα Ντεγκό». Είναι ένας γέρος πιανίστας, φτωχός κι' αυτός σαν το κέντρον, όποιον δουλεύει. Εκεί συνοδεύει με τέχνη και ακρίβεια τις ρομάντσες, τα έλαφρα τραγουδάκια, τους χορούς, τα ακροβατικά νούμερα. Στα διαλείμματα παίζει κάποτε και κλασική μουσική και τότε αντιλαμβάνεται κανείς πως έχει μπροστά του έναν σπουδαίο τεχνίτη.

Ο «μπάρμπα Ντεγκό» περνά τα γηρατειά του με την ανάμνησι της Μπίλλυ Μπέρν. Οπουδήποτε βρή την εικόνα της, σέ έφημερίδα, σε πρόγραμμα θεάτρου, σε μια ρεκλάμα, την παίρνει. Την δείχνει στους γύρω του, και λέει: «Η διάσημη αυτή καλλιτέχνης, είναι η μικρή μου φίλη, είναι η μαθήτριά μου».

Δεν άστεινεται, μού ξεγυιέ ο διευθυντής του καμπαρέ. Αυτός ο γέρος πιανίστας υπήρξε κάποτε μεγάλος διρτουόζος, έσκαουσμένος. Την εποχή της μεγάλης του δόξας, έρωτεύθηκε μια κοπέλλα δέκα

ετών έδω, την Μπέρτα Μπος, πιά κορίστα. Την έδιδε, την έμωφωσε, την έκανε αυτή που είναι σήμερα η Μπίλλυ Μπέρν. Ότι ξέρε, το χρωστάει σ' αυτόν. Έγκατέλειψε την καριέρα του για να φροντίσει τη δική της. Έξωδωσε όσα χρήματα έκερδισε για να κάνει ρεκλάμα, για να την αναδείξει. Ωνειρευόταν να την δει στην Όπερα - Κωμική. Όταν μια βραδυά η Μπίλλυ δεν έγυρσε σπίτι. Έφυγε μ' ένα μακροχρόνιο συμβόλαιο στο εξωτερικό. Δεν ξαναείδε τον δασκάλό της, άλλ' ούτε κι' αυτός επέζησε να την συναντήσει πιά. Κι' ενώ εκείνη μεσουρανούσε στα μεγάλα μιούζικ - χάλ της Ευρώπης, ο δάσκαλος μοραίνονταν, έφθινε και κατήντησε αυτό, που είναι τώρα. Και νεις δεν ξέρε το όνομά του. Όλοι τον φωνάζουν «μπάρμπα Ντεγκό». Έχει πάντα στις τσέπες του φωτογραφίες της Μπίλλυ, σε ηλικία των δεκαεπτά της χρόνων, και τις δάζει επάνω στο πιάνο του, όταν παίζει. Ζή με την ανάμνησί της και η μόνη του ευχαρίστησις είναι να μιλά γι' αυτήν. Πώς ζή αυτός ο άνθρωπος είναι μυστήριο. Άρκεται με τα λίγα χρήματα που του δίνω. Από ευσπλαχνία του επέτρεψα να κοιμάται μέσα στο δεστιάριο.

Όταν ξμαθα την ιστορία του γέρο - πιανίστα εκάθησα κι' έγραφα στην Μπίλλυ Μπέρν που βρισκόταν στο Παρίσι...

Την άλλη μέρα τ' απόγευμα, την ώρα της δοκιμής, εμφανίσθηκε μέσα στην αίθουσα του καμπαρέ μια όμορφη γυναίκα κομψότατη, πλούσια στολισμένη μ' ένα πολυτελέστατο γούνινο επανωφόρι : Η Μπίλλυ Μπέρν.

Ο διευθυντής του καμπαρέ, έσπευσε να την υποδεχθί, ενώ όλων τα βλέμματα έστράφησαν προς τον πιανίστα. Αυτός δεν άλλαξε στάσι. Έξακολουθούσε να παίζει έχοντας μπροστά του τις παλιές φωτογραφίες. Κι' έπειδη αντιλήφθη ότι η πρόβα διεκόπη, χωρίς να θελήση να μάη την αίτία, άρχισε να παίζει πιανίστιμο, με μια θαυμαστή τέχνη, με τα μάτια σπλωμένα στις φωτογραφίες, το μοτίβο της φωτιάς από την «Βαλκυρία».

Η Μπίλλυ Μπέρν τον έπλησίασε, μ' ουγανά θήματα, με μάτια δοκρυσμένα. Άκούμπησε το χέρι της στον ώμο του. Έγυρσε κι' έγινε κάτωχρος. Τα χέρια του άρχισαν να τρέμουν. Θέλησε κάτι να πη, μα τα χείλη του έμειναν βουβά. Τότε

η Μπίλλυ του είπε με όλη την τρυφερότητα:

—Είμαι εγώ, η μικρή σου η Μπίλλυ. Τόσον καιρό σε ζητούσα, είχες χαθή. Πουθενά δεν σ' έβρισκα. Τώρα, που σε βρήκα, θα σε πάρω μαζί μου. Θα μείνης κοντά μου, θα σε περιποιηθώ, θα είσαι ήσυχος, εύτυχισμένος.

Ο γέρο - μουσικός έκτύταζε πότε τις φωτογραφίες, πότε την Μπίλλυ με τα διαμαντικά και τις γούνες και τέλος είπε:

—Σας ευχαριστώ, κυρία μου. Είστε πολύ καλή, πολύ εύγενική. Προτιμώ όμως να μείνω με την παλιά μου μικρή φίλη - νάσα... την μαθήτριά μου.

Έβαλε τις φωτογραφίες στην τσέπη του και γυρίζοντας προς το πιάνο άρχισε να παίζει ένα εύθυμο τραγουδί...

ΖΟΖΕΦ ΡΕΝΩ

ΤΡΕΙΣ ΠΟΛΕΙΣ ΕΡΙΖΟΥΝ...

ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΚΕΛΕΤΟ ΤΟΥ ΚΟΛΟΜΒΟΥ

Όπως γιά τον Όμηρο, έτσι και γιά τον Χριστόφορο Κολόμβο, τρεις πόλεις τσακώνονται σήμερα μεταξύ τους, παιά κατέχει τον πραγματικό σκελετό του μεγάλου θαλασσοπόρου! Και το άραιο είναι ότι και οι τρεις αυτές πόλεις φυλάσσουν ζηλότυπα από έναν σκελετό, που τον παρουσιάζουν ως τα ύπολοιματά του Κολόμβου.

Η αλήθεια, στην προκειμένη περίπτωση, είναι ότι ο Χριστόφορος Κολόμβος έταφη κατ' αρχάς στον καθεδρικό ναό του αγίου Δομίγγου, μιάς μικρής πόλεως, η οποία έγινε αργότερα η πρωτεύουσα της Δομινγκανής Δημοκρατίας.

Όταν, μετά παρέλευσιν άρκετου χρονικού διαστήματος οι Γάλλοι κατέλαβον αυτήν την άποικία, οι Ισπανοί απέσυραν διαστικά τον σκελετό από την εκκλησία και τον μετέφεραν στην Χαβάνα.

Τέλος, όταν οι Αμερικανοί έδωξαν τους Ισπανούς από την Χαβάνα, εκείνοι μετέφεραν επίσημως τα λείψανα στη Σεβίλλη.

Έν τούτοις, οι Δομινγκανοί ισχυρίζονται ότι οι Ισπανοί έκαναν λάθος στο φέρετρό και ότι το αθένηκό βρίσκεται στην πόλι τους.

Τα ίδια λένε και οι κάτοικοι της Χαβάνας, όπως και οι κάτοικοι της Σεβίλλης.

Το γεγονός εν πάση περιπτώσει, είναι ότι υπάρχουν σήμερα τρεις καυθέντικοι σκελετοί του Χριστοφόρου Κολόμβου...

ΞΕΡΕΤΕ ΟΤΙ...

Όλες οι άσπρες γάτες που έχουν κοκκινωπά μάτια είναι κουφές;

Η ντομάτα δεν είναι λαχανικό αλλά ζωοποικό;

Τα χελιδόνια δεν μπορούν να περπατήσουν ούτε να προχωρήσουν με μικρά πηδήματα επάνω στο έδαφος;

Ο σκελετός του άστακού βρίσκεται στο εξωτερικό μέρος του σώματός του;

Ο ήλιος βρίσκεται πλησιέστερα στην γή τον χειμώνα ή το καλοκαίρι άπομακύνεται πάρα πολύ;

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΑΦΟΥ ΤΗΝ ΉΞΕΡΕ

Ό α σ τ υ φ ύ λ α ξ : Νομίζω πως βρήκαμε την γυναίκα σας.

Ό σ ύ γ γ ο ς : Αλήθεια; Και τί λέει;

Ό α σ τ υ φ ύ λ α ξ : Τίποτε. Δεν δαγάζει μιλά;

Ό σ ύ γ γ ο ς : Ά, τότε δεν είναι η γυναίκα μου !

Αύτοτελής αισθηματική νουβέλλα

ΥΠΟ

ΜΑΣ ΝΤΥ ΒΕΖΙΤ

ΜΙΑ ΚΑΡΔΙΑ ΣΤΗ ΦΛΟΓΑ ΤΟΥ ΣΠΙΡΤΟΥ

Μόλις άνοιξε την πόρτα της κάμαράς των, η Ζωζέτ κατάλαβε ότι κάτι συνέβαινε. Η φίλη της, η Παλίν, στεκόταν έμπρός στο τραπέζι της, και κρατούσε ένα τσαλακωμένο χαρτί.

Η Ζωζέτ έριξε μια γρήγορη ματιά στο τραπέζι της, κι' άμέσως ένοιωσε τα πόδια της να λυγίζουν. Όλα τα πράγματα της κάμαρας άρχισαν να στριφογυρίζουν έμπρός στα μάτια της, γιατί αυτό που η Παλίν κρατούσε τσαλακωμένο μέσα στο χέρι της ήταν ένα φύλλο χαρτί από εκείνο που αυτή, η Ζωζέτ, χρησιμοποίησε γιά την αλληλογραφία της.

Το γράμμα της προς τον Μαρσέλ! Η Ζωζέτ, κατεδαίνοντας να φύγη, το είχε κρυφεί κάτω από έναν σωρό δακτυλογραφημένες παραδόσεις της σχολής της. «Να το διάδασε άραγε η Παλίν;», ακέφθηκε η νέα. «Μά, όχι, δεν είναι δυνατόν! Αυτό το γράμμα προπάντων...».

Όστόσο, έφθασε ένα δλέμμα της στο πρόσωπο της φίλης της γιά να την πείση ότι είχε συμβή ακριβώς ό,τι φοβόταν. Η Παλίν είχε διάβασει το γράμμα της προς τον Μαρσέλ. Είχε λάβει γνώσι, δηλαδή, της δραματικής επικλήσεώς της, που κανένας άλλος δεν έπρεπε να την μάη εκτός από τον Μαρσέλ.

Η άφανική της άπελπισία δεν την άφησε να θυμώσει. Δυνατή ευωδία από «ζασμέν» έγέμιζε την κάμαρα. Άσφαλώς αυτό ήταν το νέο άρωμα της Παλίν. Η Ζωζέτ άπλωσε μηχανικά το χέρι γιά να στηριχθί στο περβάσι της πόρτας. Ύστερα μπόρεσε να προχωρήση δυό βήματα. Εκεί κοντά υπήρχε μια καρέκλα. Η Ζωζέτ κάθησε, μισολιπόθυμη. «Ω, αυτό το ζασμέν!» έλεγε με τον νού της. «Τί φρικτό άρωμα!».

Τη φωνή της Παλίν την άκουσε σαν να έρχόταν μέσα από πυκνή όμιχλη. Και αντιλήφθη ότι η φίλη της της έδινε ένα ποτήρι νερό, που αυτή προσπαθούσε να το πάρη με τα παγωμένα της χέρια.

—Έλα, Ζωζέτ, πιές λίγο νερό!, της έλεγε η Παλίν... Κι' άφησε τα θεατρικά! Ύστερα από ό,τι διάδασα, καταλαβαίνω πολύ καλά πως είσαι στενοχωρημένη. Άλλά, οι νευρικές κρίσεις δεν ώφελουν σε τίποτα!

Επί τέλους, η κάμαρα έπαψε να στριφογυρίζει γύρω από τη Ζωζέτ. Η νέα άνοιξε τα μάτια και κύταξε την Παλίν που εξακολουθούσε να σκύβη από πάνω της. Η άσπτηρή έκφρασις του προσώπου της, η γραμμή της πικρίας που είχαν πάρει τα χείλη της, και οι ρυτίδες που αλάκωναν βαθειά το μέτωπό της έδωσαν της Ζωζέτ να καταλάβη ότι δεν μπορούσε να περιμένη τίποτε καλό απ' αυτήν. Τούλάχιστον γιά την ώρα.

Η Παλίν της έδειξε το γράμμα. Το δλέμμα της πήρε αυτά τα λόγια, που τα είχε γράψει η ίδια, κι' όμως της φαινόταν ό,τι τώρα τα διάβαζε γιά πρώτη φορά:

«Φοβούμαι τρομερά! Τί θα συμβή άραγε αν άνακαλύψη κανείς το μυστικό μας;... Άν ύποπτευθί τίποτα η Παλίν, τί θα πρέπει να κάμω; Δεν ξέρω πως να τα βάλω πέρα μόνη μου!...»

Η Ζωζέτ έκλεισε τα μάτια. Άλλά, και μέσα από τα κατασμένα βλέφαρά της, οι μοιραίες αυτές γραμμές εξακολουθούσαν να την κυνηγούν.

Στ' αυτή της ήχουσε η φωνή της Παλίν, ψυχρή, σκληρή : —Άν καταλαβαίνω καλά, το γράμμα σου αυτό άπευθύνεται στον άδελφό μου... Γιατί του γράφεις έτσι του Μαρσέλ; Τον έγνώρισες μόλις το περασμένο καλοκαίρι. Κι' έχεις έναν δολόκληρο χρόνο που είσαι άχώριστη με τον Γκυ Μαρνόν... Τί θα πη λοιπόν αυτό; Τί συνέβη άνάμεσα στον Μαρσέλ και σ' έσένα;

Η Ζωζέτ είχε άνοίξει τα μάτια της διάπλατα από έκπληξι. «Ά, ώστε η Παλίν δεν ήξερε! Η νέα έριξε πάλι μια ματιά στο φύλλο το χαρτί που κρατούσε ακόμα η φίλη της. Ήταν γραμμένο μόνο από τη μια σελίδα ως τη μέση.

Ένοιωσε να ξαναγεννιέται στην ψυχή της η έλπις... Δηλαδή, το πρώτο φύλλο δεν το είχε διαβάσει η Παλίν. Δεν το είχε βρή. Ώστε, δεν ήξερε τίποτα. Εύτυχώς! Το πολύ - πολύ, θα προσπαθούσε να μαντεύση.

Άφησε έναν στεναγμό άνακουφίσεως και σηκώθηκε, με το δλέμμα καρφωμένο πάντα στο θαλασσί χαρτί. Δεν άπήντησε. Άλλάς τε, τί μπορούσε να πη;

Η Παλίν είχε γυρίσει από το τένις. Οι ξανθές μπούκλες της παγινίδιζαν γύρω από το κεφάλι της. Ω, αυτές οι μπούκλες, που της έθymiζαν τόσο τα μαλλιά του Μαρσέλ! Πόσες φορές της είχε έρβει η έπιθυμία να τις χαϊδέψη! Κι' αυτή τη στιγμή ακόμα!

Όχι, δεν μπορούσε να θυμώσει έναντιόν της φίλης της. Ήταν η άδελφή του Μαρσέλ! Η Παλίν όμως φαινόταν πως ήθελε να άνακαλύψη όπωσδήποτε την αλήθεια. Χτύπησε το πόδι της στο παρκέ με θυμό.

—Άφησε αυτό το ύφος του δαρμένου σκυλιού!, της έφώναζε... Ξέρεις πολύ καλά πως τον λατρεύω τον άδελφό μου. Ξέρεις επίσης ότι, από τότε που έγινε άνδρας, όλες οι γυναίκες ξετρελλαίνονται μαζί του. Άλλά μόλις τώρα άρχίζει την καριέρα του. Πέρσι δγήκε από τη σχολή των Δοκιμών. Δεν μπορεί λοιπόν ακόμη να δημιουργήση δεσμούς που να έχουν διάρκεια. Πρέπει να περάσουν χρόνια γιά να μπόρεση κι' εκείνος να σκεφθί γιά γάμο. Σε είδοποίησα άλλως τε γιά αυτά πριν σου τον συστήσω.

Η Ζωζέτ έκαμε μια κίνησι προς τα πίσω, κι' έφερε το χέρι στο στόμα, σαν να ήθελε να συγκρατήση τα λόγια της. Ήταν φανερό ότι έπρόσεχε να μην της ξεφύγη κάτι που προσπαθούσε να το κρατήση μυστικό.

Τότε, η Παλίν έλλαξε με μιάς στάσι. Ρίχτηκε στα γόνατα έμπρός στη φίλη της και άγκάλιασε τη μέση της:

—Ζωζέτ, της είπε, ίκετευτικά, δεδαίωσέ με ότι δεν είσαι έρωτευμένη σοβαρά με τον Μαρσέλ!... Πές μου ότι δεν υπάρχει τίποτα μεταξύ σας!

Έγυρσε το πρόσωπο άλλου η Ζωζέτ γιά να κρύψη τη συγκίνησι της. Κι' άκουγε την Παλίν που της έμουρμούριζε άκόμα:

—Ω, αν δεν σε είχα πάρει μαζί μου στο σπίτι τότε ποτέ είχε άδεια ο Μαρσέλ!... Ο μπαμπάς δεν θα με συγχωρήση ποτέ !

Η Ζωζέτ ένοιωσε ένα δυνατό σφίξιμο στην καρδιά.

—Ελπίζω ότι δεν συνέβη ακόμα τίποτα μεταξύ σας! Ξανώλεγε η Παλίν με πιδ ήρεμη φωνή.

Σηκώθηκε, άκούμπησε το χέρι της στον ώμο της φίλης της και συνέχισε:

—Δεν πρέπει να πάρης τον Μαρσέλ στα σοβαρά, Ζωζέτ! Ο Μαρσέλ είναι ένας γόης και τίποτ' άλλο, προς το παρόν. Νομίζει ότι κάθε ναυτικός που σέβεται τον έαυτό του πρέπει να έχη σε κάθε λιμάνι κι' από μια γυναίκα... Ξεχάσέ τον, Ζωζέτ! Μην άφήνης το μυαλό σου να φωνάξη με την άνάμνησί του!... Έλα, είσαι καλό κορίτσι. Ξεσχίσε αυτό το τρελλό γράμμα, και γράψε ένα άλλο, πολύ πιδ εύθυμο, στον φίλο σου Γκυ, που πεθαίνει από πληξι μακριά σου. Είναι τόσο καλό παιδί! Γιατί τον έγκατέλειψες έτσι;

Ενώ όμως η Παλίν της έλεγε όλα αυτά τα καθουχαστικά λόγια, η Ζωζέτ συλλογιζόταν άλλα πράγματα. Θυμόταν ποτέ ο Μαρσέλ της είχε πη, εκείνη τη νύχτα με το ύπεροχο φεγγάρι που γιά πρώτη φορά την έσφιξε στην άγκαλιά του:

—Είστε τόσο λεπτή, τόσο ψευτική, χρυσή μου Ζωζέτ ! Το παραμικρό θα μπορούσε να σας συντρίψη. Στον καθένα θα ήταν εύκολο να έπωφεληθί άτιμωρήτα από την αδυναμία σας. Κι' ίσως γι' αυτό λαχταρώ να γίνω ο προστάτης σας, ίσως γι' αυτό σας λατρεύω τόσο.

Με ποιά λοιπόν δικαιώμα η Παλίν υπέθετε ότι εκείνη άφη να άπλωσ το μυαλό της να φωνάξη με την άνάμνησί του; Γιατί της έλεγε ότι αυτή θεωρούσε τον δεσμό τους άσημαντο αισθηματάκι που δεν μπορούσε να έχη καμιά συνέχεια;

Τραβήχθηκε λίγο πιδ εκεί και άνώρθωσε όλο της το άνάστημα. Τα πόδια της έτρεμαν λίγο ακόμα, μπόρεσε όμως να κάμη μερικά βήματα, ως το τραπέζι της. Σηκώσε τις δακτυλογραφημένες παραδόσεις της. Ήθελε να δείξη στο Μαρσέλ και το πρώτο φύλλο της έπιστολής της. «Δεν θα μου ξαναπη τέτοια πράγματα όταν μάη όλη την αλήθεια!», συλλογιζόταν.

Έξαφνα όμως, ένόμισε πως είδε τον Μαρσέλ να όρθώνεται μπροστά της, ύψηλός, επιβλητικός με την κομψή στολή του άξιαματικού του ναυτικού... όπως την ήμερα που είχε ύποδεχθί την άδελφή του κι' εκείνην στο πλίο του. Ένόμιζε πως άκουσε τη φωνή του να της ξαναλέη: «Ποιάς ξέρει αν δεν γίνω κι' έγώ μια ήμερα ναυαρχος! Τότε, όλος ο στόλος θα σας άπονέμη τιμές, και θα διατάξω να ύποστέλλουν μπροστά σας τη σημαία της ναυαρχίδος!»

35

κατάρθωνε να επιβállεται στὸν ἑαυτὸ της ἀρκετὰ ὥστε νὰ μὴ τὴν καταλαβαίνουν.

Ὡστόσο, ὁ Γκύ, δύο ἡμέρες μετὰ τὴν ἄφιξί της Πωλίν, τῆς εἶπε με ἐλίκρινῃ ἀνησυχία:

— Ζωζέτ, κάτι ἔχετε!... Μήπως εἶστε ἄρρωστη;

— Ναι, δὲν αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸ μου τόσο καλὰ! ἔκαμε ἡ νέα με ἀδύνατη φωνή.

Ἦσαν μέσα στὸ αὐτοκίνητο τοῦ Γκύ, κι' ἔξαφνα ἡ Ζωζέτ παρετήρησε ὅτι περνοῦσαν ἀπὸ τὸν δρόμο τοῦ δόκτορος Νοζέλ, τοῦ οικογενειακοῦ των γιαιτροῦ. Τῆς ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ πῇ:

— Ὑποσχέθηκα τῆς μαμάς ὅτι θὰ πάω νὰ με ἰδῇ ὁ κύριος Νοζέλ. Μ' ἀφήνετε ἐμένα ἐδῶ, Γκύ; Ὅα σὰς ὥρᾳ μετὰ μίαν ὥρᾳ στὸ Σάντρ. Ἄν ἀργήσω, ἀρχίστε νὰ τρώτε με τὴν Πωλιν χωρὶς νὰ με περιμένετε. Ὁρβουάρ!

Ἄν καὶ ἡ Πωλιν φαίνονταν ἐλίκρινῶς ἀνήσυχη με τὴν σκέψη ὅτι ἡ φίλη τῆς ἦταν ἄρρωστη, ἐν τούτοις ἡ Ζωζέτ παρετήρησε ὅτι τὸ βλέμμα τῆς ἦταν μιά λάμψη ζωερῆ με τὴν ἰδέα πὼς θὰ περνοῦσε μίαν ὁλόκληρῃ ὥρᾳ μόνη τῆς με τὸν Γκύ. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Γκύ ἐπρότεινε τῆς Ζωζέτ νὰ τὴν περιμένουν ἐξω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ γιαιτροῦ, ἐκεῖνη ὅμως δὲν δέχθηκε.

— Γιατί νὰ χάσετε τὴν ὥρᾳ σας ἐδῶ; τοὺς εἶπε.

Τοὺς ἔχειρήνε με μιά πρόσχαρη κίνησι, καὶ μπῆκε στὴν κατοικία τοῦ γιαιτροῦ. Ὅταν ἔφτασε στὴ σκάλα, ἀναγκάστηκε νὰ πιασθῇ ἀπὸ τὸ κάγκελλο. Ὅλα στριφογυρίζαν γύρω τῆς. Μὲ κόπο ἀνέβηκε ὡς τὸ δεύτερο πάτωμα, ὅπου ἦταν τὸ διαμέρισμα τοῦ κυρίου Νοζέλ. Ἐξω ὅμως ἀπὸ τὴν πόρτα του, ἐλιποθύμησε.

Ὅταν συνῆλθε, εἶδε πὼς ἦταν ξαπλωμένη στὸ ντιδάνι τοῦ γοαφίτου τοῦ γιαιτροῦ. Τὸ πρῶτο πράγμα πού ἀντελήφθη, ἦταν τὸ ἀγαθὸ του πρόσωπο με τὰ ἄσπρα μαλλιά πού τὸ πλακίσωσαν νὰ σκεῖται ἀπὸ πάνω τῆς:

— Ζωζέτ, παιδί μου, τὴ ρώτησε σοδαρά, πὼς ἔγινε καὶ μοῦ ἦρθατε σὲ τέτοια κατάστασι;

— Ὡστε...

Δὲν τόληψε ἡ Ζωζέτ νὰ προσφέρῃ ἄλλη λέξι, ἀλλὰ τὸ βλέμμα τῆς ρωτοῦσε καθαρά. Καὶ ὁ κύριος Νοζέλ τῆς ἀπάντησε:

— Ναί... πολὺ φοδοῦμαι, παιδί μου!

Ἡ Ζωζέτ εἶδε καὶ στὴν ἔκφρασι τῆς φυσιογνωμίας του ὅτι ἡ πραγματικότητα ἦταν ἀκριβὺς ὅ,τι χειρότερο εἶχε φοβηθῇ. Ἐσπασε σὲ κλάμα με λυγμούς.

— Τώρα εἶνε ἀργά, παιδί μου! Ξαναεῖπε ὁ γιαιτρὸς κουνώντας τὸ κεφάλι... Τί θὰ ὀφελίσῃ ὅσο κι' ἂν κλάψετε; Ἐπρεπε νὰ σκεφθῆτε ἐγκαίρως τὶς συνέπειες.

Ἡ Ζωζέτ ἄρχισε νὰ τορμῇ. Ἐτραυλίσσε:

— Ὡ, Θεέ μου! Μὰ δὲν εἶνε δυνατόν... Δὲν θέλω νὰ μάθω!... Πρέπει νὰ μὴ μάθῃ τίποτα κανεῖς. Ἐδῶσα τὸν λόγὸ μου.

Ἐμεῖνα ὅμως μπορεῖτε νὰ μοῦ τὰ ἐκμυστηρευθῆτε ὅλα, μικρὴ μου Ζωζέτ! τῆς εἶπε ὁ κύριος Νοζέλ με ἀκόμα πιὸ γλυκὸ ὕφος... Μὴν ξεχνάτε ὅτι ἐγὼ σὰς ἔφερα στὸν κόσμον. Ξέρω ὅλη σας τὴ ζωὴ. Κι' ἔπειτα, ὁ γιαιτρὸς εἶνε ὅπως ὁ πνευματικός: δὲν προδίδει ποτὲ τὰ μυστικά πού τοῦ ἐμπιστεύονται.

— Δὲν μπορῶ νὰ πῶ τίποτα... οὔτε στὴ μαμά! ἔλεγε ἡ Ζωζέτ ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς τῆς... Ἐδῶσα τὸν λόγὸ μου! Δὲν πρέπει... γιὰ ἐκείνον!

— Καλὰ! ἔκαμε ὁ κύριος Νοζέλ. Εἰστε τουλάχιστον δέβαιη ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶνε παντρεμένος;

Αὐτὴ τὴ στιγμή, ἡ Ζωζέτ δὲν ἦταν εἰς θέσιν νὰ σκεφθῇ τίποτα. Μόνον ἡ ἰδέα ὅτι ὀφείλε νὰ κρατήσῃ τὴν ὑπόσχεσί της, νὰ προστατεύσῃ τὸν Μαρσέλ ἀπὸ κάθε κακὸ, μόνον αὐτὴ εἶχε θέσι στὴ σκέψι τῆς.

— Ναί, μουρμούρισε, εἶνε... παντρεμένος.

Ἐνα εἶδος γρυλλισμοῦ θῆκε ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ γέρο - γιαιτροῦ:

— Ἡ κατάστασις λοιπὸν εἶνε ἀκόμα χειρότερη! εἶπε... Ὡ, Ζωζέτ, παιδί μου!

Κουνῶσε τὸ κεφάλι σὰν ἄνθρωπος πού θέλει νὰ ἐπιπλήξῃ ἀλλὰ καὶ συμπονεῖ. Ὑστερα τῆς ἔδωσε νὰ πῇ μερικὲς σαγόνες μέσα σὲ νερό. Σὲ λίγο, ἡ Ζωζέτ ἔνοιωσε μιά γλυκεῖα νάρκη κι' ἔκλεισε τὰ μάτια.

Ὅταν ξύπνησε, εἶδε πὼς ὁ γιαιτρὸς εἶχε ἀποσυρθῇ ἀφού κατέβασε τὶς κουρτίνες. Κύταξε τὸ ρολόγι τῆς: εἶχαν περῶσι καὶ τὸν Γκύ γιὰ νὰ φάνε μαζί. Τώρα αἰσθανόταν τὸν ἑαυτὸς τῆς λίγο καλύτερα. Ἐπίσης, εἶχε ξαναβρῇ κάπως τὸ θάρρος τῆς. «Ἐὐτυχῶς!», συλλογίστηκε. «Δὲν ἐπρόδωσα τὸν Μαρσέλ!»

Προτιμοῦσε νὰ μὴ ξαναδῇ τὸν γιαιτρὸ. Πῆρε τὸ καπέλλο τῆς, τὸ ἐπαναφόρη τῆς, τὴν τσάντα τῆς, καὶ γλυστήρησε ἀθόρυμα ἀπὸ τὸ διαμέρισμα. «Φτάνει νὰ μὴ εἰπῇ τίποτα τῆς μαμάς!», ἔλεγε καὶ ξανάλεγε με τὸν νοῦ τῆς καθὼς κατέβαινε τὴ σκάλα.

Ὁ ψυχρὸς ἀέρας τῆς ἐμαστίγωσε τὸ πρόσωπο. Ζαλισμένη ῖσε ἰσὶα ἐμπρός. Σὰν σὲ δνεῖρο, ἀκουσε κάποιον νὰ οὐρλιάζει κάτι κοντὰ τῆς ἀλλὰ δὲν κατάλαβε. Δὲν εἶχε δέβαια προσέξει ὅτι αὐτὴ τὴν ὥρᾳ στὸν δρόμὸ ὑπῆρχε μεγάλη κίνησις. Ἐτὸς ἀπλώθηκε με μίαν σὲ ὅλο τῆς τὸ σῶμα. Ὑστερα... τίποτ' ἄλλο. Ἀπόλυτο σκοτάδι.

Ὅταν ἀνοῖξε τὰ μάτια τῆς, ἡ Ζωζέτ εἶδε πὼς ἦταν πάλι ξαπλωμένη στὸ ντιδάνι τοῦ γραφείου τοῦ δόκτορος Νοζέλ. Πάνω τῆς.

Ἡ ἀγαθὴ του φυσιογνωμία με τ' ἄσπρα μαλλιά ἔσκυβε ἀπάνω τῆς.

— Μαμά!

Ἡ Ζωζέτ ἀκούμπησε τὸ κεφάλι τῆς στὸν ὄμο ἐκείνον πού

Ἦσαν... εἶχε δὴ δνεῖρο; Ἡ ὠνειρευόταν αὐτὴ τὴ στιγμή τὰ πρῶτὰ γεγονότα;

Ἐπροσπάθησε νὰ κάμῃ μιά κίνησι. Ἀδύνατον! Τὸ ἀριστερὸ τῆς πόδι τὴν πονοῦσε φρικτὰ στὴν κνήμη. Ἐκαμε νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ ὁ γιαιτρὸς τῆς ἔκλεισε τὸ στόμα.

— Σιωπῇ, παιδί μου! τῆς εἶπε... Ὅλα πᾶνε καλὰ. Ὅταν εἶδα πὼς τὸ σκάσατε καὶ φύγατε, βῆκα στὸ μπαλκόνι νὰ σὰς φωνάξω νὰ γυρίσετε. Κι' εἶδα με τὰ μάτια μου τὸ δυστύχημα.

— Ἡ μαμά; μουρμούρισε ἡ Ζωζέτ.

— Ἐρχεται.

— Ἡ Πωλιν; Ὁ Γκύ;

— Φτάνει πιά, μὴ μιλάτε ἄλλο, παιδί μου... Τοὺς τηλεφώνησε στὸ ρεστωρὰν ὅπου μοῦ εἶπατε ὅτι τοὺς εἶχατε δώσει ραντεβού νὰ φάνε χωρὶς νὰ σὰς περιμένουν. Δὲν ξέρουν ὅτι σὰς συνέβη δυστύχημα.

Ἡ Ζωζέτ ἔχασε πάλι τὶς αἰσθήσεις της. Πρὶν ὅμως κλεισθῇ τὰ μάτια, τῆς φάνηκε ὅτι ἡ μαμά τῆς ἐμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ γιαιτροῦ.

Ἐνα αὐτοκίνητο φορεῖο τῇ μετέφερε σὲ μιά κλινικὴ. Μόνον μετὰ δεκαπέντε ἡμέρες τῆς πῆγαν σπῆτι τῆς. Καὶ πέρασαν πολλές ἑβδομάδες πρὶν ὁ γιαιτρὸς τῆς δώσῃ τὴν ἄδεια νὰ περπατήσῃ. Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ μόνη τῆς ἀνακούφισις ἦταν νὰ νοιώθῃ κοντὰ τῆς τὴ μητέρα τῆς.

Ἡ Ζωζέτ ἔχασε πάλι τὶς αἰσθήσεις της. Πρὶν ὅμως κλεισθῇ τὰ μάτια, τῆς φάνηκε ὅτι ἡ μαμά τῆς ἐμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ γιαιτροῦ.

Ἐνα αὐτοκίνητο φορεῖο τῇ μετέφερε σὲ μιά κλινικὴ. Μόνον μετὰ δεκαπέντε ἡμέρες τῆς πῆγαν σπῆτι τῆς. Καὶ πέρασαν πολλές ἑβδομάδες πρὶν ὁ γιαιτρὸς τῆς δώσῃ τὴν ἄδεια νὰ περπατήσῃ. Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ μόνη τῆς ἀνακούφισις ἦταν νὰ νοιώθῃ κοντὰ τῆς τὴ μητέρα τῆς.

Ἡ Ζωζέτ ἔχασε πάλι τὶς αἰσθήσεις της. Πρὶν ὅμως κλεισθῇ τὰ μάτια, τῆς φάνηκε ὅτι ἡ μαμά τῆς ἐμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ γιαιτροῦ.

Ἐνα αὐτοκίνητο φορεῖο τῇ μετέφερε σὲ μιά κλινικὴ. Μόνον μετὰ δεκαπέντε ἡμέρες τῆς πῆγαν σπῆτι τῆς. Καὶ πέρασαν πολλές ἑβδομάδες πρὶν ὁ γιαιτρὸς τῆς δώσῃ τὴν ἄδεια νὰ περπατήσῃ. Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ μόνη τῆς ἀνακούφισις ἦταν νὰ νοιώθῃ κοντὰ τῆς τὴ μητέρα τῆς.

Ἡ Ζωζέτ ἔχασε πάλι τὶς αἰσθήσεις της. Πρὶν ὅμως κλεισθῇ τὰ μάτια, τῆς φάνηκε ὅτι ἡ μαμά τῆς ἐμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ γιαιτροῦ.

Ἐνα αὐτοκίνητο φορεῖο τῇ μετέφερε σὲ μιά κλινικὴ. Μόνον μετὰ δεκαπέντε ἡμέρες τῆς πῆγαν σπῆτι τῆς. Καὶ πέρασαν πολλές ἑβδομάδες πρὶν ὁ γιαιτρὸς τῆς δώσῃ τὴν ἄδεια νὰ περπατήσῃ. Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ μόνη τῆς ἀνακούφισις ἦταν νὰ νοιώθῃ κοντὰ τῆς τὴ μητέρα τῆς.

Ἡ Ζωζέτ ἔχασε πάλι τὶς αἰσθήσεις της. Πρὶν ὅμως κλεισθῇ τὰ μάτια, τῆς φάνηκε ὅτι ἡ μαμά τῆς ἐμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ γιαιτροῦ.

Ἐνα αὐτοκίνητο φορεῖο τῇ μετέφερε σὲ μιά κλινικὴ. Μόνον μετὰ δεκαπέντε ἡμέρες τῆς πῆγαν σπῆτι τῆς. Καὶ πέρασαν πολλές ἑβδομάδες πρὶν ὁ γιαιτρὸς τῆς δώσῃ τὴν ἄδεια νὰ περπατήσῃ. Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ μόνη τῆς ἀνακούφισις ἦταν νὰ νοιώθῃ κοντὰ τῆς τὴ μητέρα τῆς.

Ἡ Ζωζέτ ἔχασε πάλι τὶς αἰσθήσεις της. Πρὶν ὅμως κλεισθῇ τὰ μάτια, τῆς φάνηκε ὅτι ἡ μαμά τῆς ἐμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ γιαιτροῦ.

Ἐνα αὐτοκίνητο φορεῖο τῇ μετέφερε σὲ μιά κλινικὴ. Μόνον μετὰ δεκαπέντε ἡμέρες τῆς πῆγαν σπῆτι τῆς. Καὶ πέρασαν πολλές ἑβδομάδες πρὶν ὁ γιαιτρὸς τῆς δώσῃ τὴν ἄδεια νὰ περπατήσῃ. Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ μόνη τῆς ἀνακούφισις ἦταν νὰ νοιώθῃ κοντὰ τῆς τὴ μητέρα τῆς.

Ἡ Ζωζέτ ἔχασε πάλι τὶς αἰσθήσεις της. Πρὶν ὅμως κλεισθῇ τὰ μάτια, τῆς φάνηκε ὅτι ἡ μαμά τῆς ἐμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ γιαιτροῦ.

Ἐνα αὐτοκίνητο φορεῖο τῇ μετέφερε σὲ μιά κλινικὴ. Μόνον μετὰ δεκαπέντε ἡμέρες τῆς πῆγαν σπῆτι τῆς. Καὶ πέρασαν πολλές ἑβδομάδες πρὶν ὁ γιαιτρὸς τῆς δώσῃ τὴν ἄδεια νὰ περπατήσῃ. Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ μόνη τῆς ἀνακούφισις ἦταν νὰ νοιώθῃ κοντὰ τῆς τὴ μητέρα τῆς.

Ἡ Ζωζέτ ἔχασε πάλι τὶς αἰσθήσεις της. Πρὶν ὅμως κλεισθῇ τὰ μάτια, τῆς φάνηκε ὅτι ἡ μαμά τῆς ἐμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ γιαιτροῦ.

Ἐνα αὐτοκίνητο φορεῖο τῇ μετέφερε σὲ μιά κλινικὴ. Μόνον μετὰ δεκαπέντε ἡμέρες τῆς πῆγαν σπῆτι τῆς. Καὶ πέρασαν πολλές ἑβδομάδες πρὶν ὁ γιαιτρὸς τῆς δώσῃ τὴν ἄδεια νὰ περπατήσῃ. Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ μόνη τῆς ἀνακούφισις ἦταν νὰ νοιώθῃ κοντὰ τῆς τὴ μητέρα τῆς.

Ἡ Ζωζέτ ἔχασε πάλι τὶς αἰσθήσεις της. Πρὶν ὅμως κλεισθῇ τὰ μάτια, τῆς φάνηκε ὅτι ἡ μαμά τῆς ἐμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ γιαιτροῦ.

Ἐνα αὐτοκίνητο φορεῖο τῇ μετέφερε σὲ μιά κλινικὴ. Μόνον μετὰ δεκαπέντε ἡμέρες τῆς πῆγαν σπῆτι τῆς. Καὶ πέρασαν πολλές ἑβδομάδες πρὶν ὁ γιαιτρὸς τῆς δώσῃ τὴν ἄδεια νὰ περπατήσῃ. Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ μόνη τῆς ἀνακούφισις ἦταν νὰ νοιώθῃ κοντὰ τῆς τὴ μητέρα τῆς.

Ἡ Ζωζέτ ἔχασε πάλι τὶς αἰσθήσεις της. Πρὶν ὅμως κλεισθῇ τὰ μάτια, τῆς φάνηκε ὅτι ἡ μαμά τῆς ἐμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ γιαιτροῦ.

Ἐνα αὐτοκίνητο φορεῖο τῇ μετέφερε σὲ μιά κλινικὴ. Μόνον μετὰ δεκαπέντε ἡμέρες τῆς πῆγαν σπῆτι τῆς. Καὶ πέρασαν πολλές ἑβδομάδες πρὶν ὁ γιαιτρὸς τῆς δώσῃ τὴν ἄδεια νὰ περπατήσῃ. Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ μόνη τῆς ἀνακούφισις ἦταν νὰ νοιώθῃ κοντὰ τῆς τὴ μητέρα τῆς.

Ἡ Ζωζέτ ἔχασε πάλι τὶς αἰσθήσεις της. Πρὶν ὅμως κλεισθῇ τὰ μάτια, τῆς φάνηκε ὅτι ἡ μαμά τῆς ἐμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ γιαιτροῦ.

Ἐνα αὐτοκίνητο φορεῖο τῇ μετέφερε σὲ μιά κλινικὴ. Μόνον μετὰ δεκαπέντε ἡμέρες τῆς πῆγαν σπῆτι τῆς. Καὶ πέρασαν πολλές ἑβδομάδες πρὶν ὁ γιαιτρὸς τῆς δώσῃ τὴν ἄδεια νὰ περπατήσῃ. Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ μόνη τῆς ἀνακούφισις ἦταν νὰ νοιώθῃ κοντὰ τῆς τὴ μητέρα τῆς.

Ἡ Ζωζέτ ἔχασε πάλι τὶς αἰσθήσεις της. Πρὶν ὅμως κλεισθῇ τὰ μάτια, τῆς φάνηκε ὅτι ἡ μαμά τῆς ἐμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ γιαιτροῦ.

Ἐνα αὐτοκίνητο φορεῖο τῇ μετέφερε σὲ μιά κλινικὴ. Μόνον μετὰ δεκαπέντε ἡμέρες τῆς πῆγαν σπῆτι τῆς. Καὶ πέρασαν πολλές ἑβδομάδες πρὶν ὁ γιαιτρὸς τῆς δώσῃ τὴν ἄδεια νὰ περπατήσῃ. Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ μόνη τῆς ἀνακούφισις ἦταν νὰ νοιώθῃ κοντὰ τῆς τὴ μητέρα τῆς.

Ἡ Ζωζέτ ἔχασε πάλι τὶς αἰσθήσεις της. Πρὶν ὅμως κλεισθῇ τὰ μάτια, τῆς φάνηκε ὅτι ἡ μαμά τῆς ἐμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ γιαιτροῦ.

Ἐνα αὐτοκίνητο φορεῖο τῇ μετέφερε σὲ μιά κλινικὴ. Μόνον μετὰ δεκαπέντε ἡμέρες τῆς πῆγαν σπῆτι τῆς. Καὶ πέρασαν πολλές ἑβδομάδες πρὶν ὁ γιαιτρὸς τῆς δώσῃ τὴν ἄδεια νὰ περπατήσῃ. Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ μόνη τῆς ἀνακούφισις ἦταν νὰ νοιώθῃ κοντὰ τῆς τὴ μητέρα τῆς.

Ἡ Ζωζέτ ἔχασε πάλι τὶς αἰσθήσεις της. Πρὶν ὅμως κλεισθῇ τὰ μάτια, τῆς φάνηκε ὅτι ἡ μαμά τῆς ἐμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ γιαιτροῦ.

Ἐνα αὐτοκίνητο φορεῖο τῇ μετέφερε σὲ μιά κλινικὴ. Μόνον μετὰ δεκαπέντε ἡμέρες τῆς πῆγαν σπῆτι τῆς. Καὶ πέρασαν πολλές ἑβδομάδες πρὶν ὁ γιαιτρὸς τῆς δώσῃ τὴν ἄδεια νὰ περπατήσῃ. Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ μόνη τῆς ἀνακούφισις ἦταν νὰ νοιώθῃ κοντὰ τῆς τὴ μητέρα τῆς.

Ἡ Ζωζέτ ἔχασε πάλι τὶς αἰσθήσεις της. Πρὶν ὅμως κλεισθῇ τὰ μάτια, τῆς φάνηκε ὅτι ἡ μαμά τῆς ἐμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ γιαιτροῦ.

Ἐνα αὐτοκίνητο φορεῖο τῇ μετέφερε σὲ μιά κλινικὴ. Μόνον μετὰ δεκαπέντε ἡμέρες τῆς πῆγαν σπῆτι τῆς. Καὶ πέρασαν πολλές ἑβδομάδες πρὶν ὁ γιαιτρὸς τῆς δώσῃ τὴν ἄδεια νὰ περπατήσῃ. Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ μόνη τῆς ἀνακούφισις ἦταν νὰ νοιώθῃ κοντὰ τῆς τὴ μητέρα τῆς.

Ἡ Ζωζέτ ἔχασε πάλι τὶς αἰσθήσεις της. Πρὶν ὅμως κλεισθῇ τὰ μάτια, τῆς φάνηκε ὅτι ἡ μαμά τῆς ἐμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ γιαιτροῦ.

Ἐνα αὐτοκίνητο φορεῖο τῇ μετέφερε σὲ μιά κλινικὴ. Μόνον μετὰ δεκαπέντε ἡμέρες τῆς πῆγαν σπῆτι τῆς. Καὶ πέρασαν πολλές ἑβδομάδες πρὶν ὁ γιαιτρὸς τῆς δώσῃ τὴν ἄδεια νὰ περπατήσῃ. Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ μόνη τῆς ἀνακούφισις ἦταν νὰ νοιώθῃ κοντὰ τῆς τὴ μητέρα τῆς.

Ἡ Ζωζέτ ἔχασε πάλι τὶς αἰσθήσεις της. Πρὶν ὅμως κλεισθῇ τὰ μάτια, τῆς φάνηκε ὅτι ἡ μαμά τῆς ἐμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ γιαιτροῦ.

Ἐνα αὐτοκίνητο φορεῖο τῇ μετέφερε σὲ μιά κλινικὴ. Μόνον μετὰ δεκαπέντε ἡμέρες τῆς πῆγαν σπῆτι τῆς. Καὶ πέρασαν πολλές ἑβδομάδες πρὶν ὁ γιαιτρὸς τῆς δώσῃ τὴν ἄδεια νὰ περπατήσῃ. Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ μόνη τῆς ἀνακούφισις ἦταν νὰ νοιώθῃ κοντὰ τῆς τὴ μητέρα τῆς.

Ἡ Ζωζέτ ἔχασε πάλι τὶς αἰσθήσεις της. Πρὶν ὅμως κλεισθῇ τὰ μάτια, τῆς φάνηκε ὅτι ἡ μαμά τῆς ἐμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ γιαιτροῦ.

Ἐνα αὐτοκίνητο φορεῖο τῇ μετέφερε σὲ μιά κλινικὴ. Μόνον μετὰ δεκαπέντε ἡμέρες τῆς πῆγαν σπῆτι τῆς. Καὶ πέρασαν πολλές ἑβδομάδες πρὶν ὁ γιαιτρὸς τῆς δώσῃ τὴν ἄδεια νὰ περπατήσῃ. Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ μόνη τῆς ἀνακούφισις ἦταν νὰ νοιώθῃ κοντὰ τῆς τὴ μητέρα τῆς.

Ἡ Ζωζέτ ἔχασε πάλι τὶς αἰσθήσεις της. Πρὶν ὅμως κλεισθῇ τὰ μάτια, τῆς φάνηκε ὅτι ἡ μαμά τῆς ἐμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ γιαιτροῦ.

Ἐνα αὐτοκίνητο φορεῖο τῇ μετέφερε σὲ μιά κλινικὴ. Μόνον μετὰ δεκαπέντε ἡμέρες τῆς πῆγαν σπῆτι τῆς. Καὶ πέρασαν πολλές ἑβδομάδες πρὶν ὁ γιαιτρὸς τῆς δώσῃ τὴν ἄδεια νὰ περπατήσῃ. Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ μόνη τῆς ἀνακούφισις ἦταν νὰ νοιώθῃ κοντὰ τῆς τὴ μητέρα τῆς.

Ἡ Ζωζέτ ἔχασε πάλι τὶς αἰσθήσεις της. Πρὶν ὅμως κλεισθῇ τὰ μάτια, τῆς φάνηκε ὅτι ἡ μαμά τῆς ἐμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ γιαιτροῦ.

Ἐνα αὐτοκίνητο φορεῖο τῇ μετέφερε σὲ μιά κλινικὴ. Μόνον μετὰ δεκαπέντε ἡμέρες τῆς πῆγαν σπῆτι τῆς. Καὶ πέρασαν πολλές ἑβδομάδες πρὶν ὁ γιαιτρὸς τῆς δώσῃ τὴν ἄδεια νὰ περπατήσῃ. Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ μόνη τῆς ἀνακούφισις ἦταν νὰ νοιώθῃ κοντὰ τῆς τὴ μητέρα τῆς.

τόσες φορές τὴν εἶχε ἀνακουφίσει.

— Ἰῶς τὸ κατάλαβες ὅτι νοιώθω πολὺ μεγάλη ἀνάγκη νὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ;

Ἡ κυρία Σωμὺρ τὴν κύτταξε με βλέμμα πού ἐπρόδιδε συγκίνησι:

— Ὁ γιαιτρὸς μοῦ τὰ εἶπε ὅλα, παιδί μου! τῆς ἐξήγησε...

Δὲν θὰ σὲ ρωτήσω νὰ μοῦ πῆς τίποτε περισσότερο, ἀφού ἔδωσες τὸν λόγὸ σου. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως αὐτὸς ἀξίζει μίαν αὐστηρὴ τιμωρία.

Καὶ με πιὸ γλυκὸ ὕφος ἐπρόσθεσε:

— Ἐπιμένεις ἀκόμα νὰ μὴ θέλῃς νὰ μοῦ πῆς ποιὸς εἶνε;

ΕΝΑ ΑΤΑΙΡΙΑΣΤΟ ΑΝΤΡΟΓΥΝΟ

ΤΙ ΛΕΕΙ
Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Μου είνε αδύνατον να καταλάβω γιατί ο άντρας μου παραποιείται διαρκώς!... Και εσύ σκέπτομαι πως έκασα το πλάνο για να του δώσω την ευτυχία!...

Θα προτιμούσα, βέβαια, να πάρω έναν δικηγόρο ή έναν γιατρό, παρά έναν ποιητή, που δεν ξέρει τί θέλει. Και αυτό έπρεπε να κάμω.

Αλλά δυστυχώς μου άρεσε. Φαινόταν ευγενής και με καλή ανατροφή. Έπειτα, είχε μια μικρή περιουσία και ήπιζε ότι μετά το γάμο μας θα βρισके μια καλή δουλειά.

Κι' εκείνος μ' έδρισκε το γούστο του. Όταν έρχόταν στο σπίτι έθαύμαζε πάντα την τάξι και το νοικοκυριό μου. Διαρκώς γελούσε, και μ' έφώναζε με τα όνόματα των ήρωιδων που έβρισκε στα ποιήματα και στα μυθιστορήματα.

Μονάχα όταν έγκρασταθήκαμε στο Παρίσι, έκασαλα πόση διαφορά χαρακτήρος υπήρχε μεταξύ μας. Άμέσως άρχισε να γεμίζει τα δωμάτια με περιττά έπιπλα, σκονισμένα και παλιά, ενώ εγώ άναιρεύμουν ένα σπιτάκι καθαρό, δμορφο και μοντέρνο!...

Φαντασθήτε πως έβαλε στην άποθήκη ένα όρατο τραπέζι και στύλ Άμπρι που μου είχε χαρίσει η θεία μου και όλα τα κάδρα μου που είχαν θαυμάσιες χρυσές κορνίζες!

Το γραφείο του το έγέμισε από παλιά σκονισμένα κάδρα, σκοροφαγωμένες άρχαιοτήτες, καντηλιέρια πρασιτισμένα από την πολυκαιρία, σπασμένα βάζα.

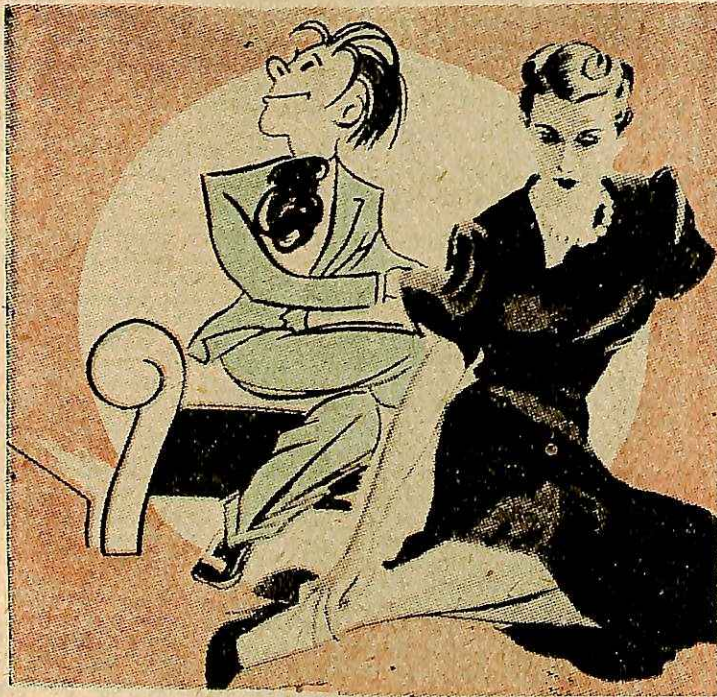
Μά' δλο, λοιπόν, οι καλλιτέχνες είνε τρελλοί; Ρωτώ τον έαυτό μου. Γιατί άσφαλώς θάνε τρελλός, άφοι περιφρονεί τα χρήσιμα πράγματα και προτιμάει τα περιττά.

Όταν εγνώρισα τους φίλους του, τ' άχασα κυριολεκτικά. Ήταν άντρες με μακρύα μαλλιά, με άκατάστατα γενεία, που έκάπνιζαν διαρκώς δίχως να μου ζητούν την άδεια και συζητούσαν σάν τρελλοί μεταξύ τους. Παχειά λόγια, μεγάλες φράσεις και τίποτε όπλο και φυσικό. Έτρωγαν στο σπίτι μας είκοσι φορές συνεχώς και ποτέ δεν μουστειλάν ένα λουλούδι ή μια κάρτα, ποτέ δεν μουπαν ένα εύχαριστώ.

Μερικοί άπ' αυτούς ήτανε παντρεμένοι κι' έφερναν μαζί τους και τις γυναίκες τους. Πισάξενες γυναίκες, αλήθεια! Φορούσαν φορέματα με χτυπητά χρώματα, όλες τις άρες της ήμέρας, άκόμη και το βράδυ.

Αυτοί οι άνθρωποι θά τον τρελλάνουν τελείως, στο τέλος. Όλη τη νύχτα θαγρυπνάνε για να κάνουν στίχους. Προχθές έδημάτιζε ως το πρωί μέσ' στο δωμάτιο και παραμιλούσε. Θεέ μου, πόσες ιδιοτροπίες του υπέφερα και υποφέρω άκόμη!

Τί φταίω εγώ αν δεν μ' άρέσει το θέατρο, οι συναυλίες, οι έκθέσεις και η μουσική

ζωή! Εγώ είμαι μια καλή νοικοκυρά και θέλω την ήσυχία μου.

Μια γυναίκα, όταν παντρεύεται, άφίνει κάθε άλλη άσχολία για να καταγγίλει με το νοικοκυριό της. Τού κάκου έπροσπάθησα να τον πείσω γι' αυτό. Με κανέναν τρόπο δεν θέλει ν' άφήση τις τρέλλες του.

Ξέρω καλά ότι δεν με χωνέει, γιατί έπροσπάθησα να τον άποτραβήξω από το περιβάλλον των μουέμ, των ποιητών και των άλλων τρελλών παριζιάνων.

Απομάκρυνες τους φίλους μου! μου λέει συχνά με παράπονο.

Το όμολογώ, αλλά τί έπρεπε να κάνω;

Για μια στιγμή ήλπισα πως θά γινόταν λογικός. Είχα καταφέρει να τον άποτραβήξω άπ' τις παλιές συντροφίες του και να δημιουργήσω στο σπίτι μου ένα περιβάλλον από σοβαρούς κυρίους που μπορούσαν να του φανούν χρήσιμοι. Άλλά ο κύριος έπληγτε, και από το πρωί ως το βράδυ μούκανε μούτρα!

Όταν ήμαστε μόνοι τον παρακαλούσα να μου διαβάσει αυτά που έγραφε. Μου έδιδάδαζε κάτι στίχους, άπ' τους, όποιους τίποτε δεν μπορούσα να καταλάβω, άλλά δεν του το έλεγα για να μη τον στενοχωρήσω. Έργάσθηκε έναν έλόκληρο χρόνο, μέρα και νύχτα, για να δημοσιεύσει στο τέλος ένα βιβλίο με στίχους που δεν πουλήθηκε καθόλου.

Όταν του μίλησα για την άποτυχία του, έθυμωσε άρκετά μαζί μου και άπό τότε έγινε μελαγχολικός, σκυθρωπός και άμίλητος. Είμαι πολύ δυστυχισμένη!

Οι φίλες μου μου λένε γι' αυτόν: «Ένας άνθρωπος που δεν έχει τακτική εργασία, δεν μπορεί παρά να στενοχωριέται!»

«Έκασα ότι μπορούσα για να του βρω μια θέσι. Έπληγα σε ύπουργεία, ύποχρεώθηκα σε

κυρίες διευθυντών και έφημα-ταρχών, δίχως να του πω τίποτε, και στο τέλος κάτι κατώρθωσα. Την ήμέρα που έλαβα το έγγραφο του διορισμού έτρεξα κοντά του, τρελλή από χαρά. Είχα έξασφαλίσει το μέλλον του, ένα τακτικό εισόδημα, μια ζωή ήσυχη. Αυτός όμως εθύμωσε, έγινε θηρίο! Και στο τέλος μου είπε ότι δεν θά με συγχωρήσει ποτέ γι' αυτό που έκασα. Έπειτα έχισε το έγγραφο και έφυγε χτυπώντας τις πόρτες.

Άχ, αυτοί οι καλλιτέχνες, με τ' άδειανά κεφάλια, που παίρνουν τη ζωή για διασκέδαση! Τι να γίνω με τέτοιον άντρα;

Είνε τρελλός, σάς λέω! Άδύνατον να συνεννοηθούμε! Και τώρα μένω με έναν κοντά στον άλλον και κυττάζωμστε σάν άγριόγατοι. Νοιώθω πως με μισεί, ενώ εγώ τον συμπαθώ άκόμη, σχεδόν τον αγαπώ!...

Αν ήθελα να πάρω γυναίκα μου μια παριζιάνα, για τί οι παριζιάνες με τρομάζουν.

Δεν ήθελα να πάρω πλούσια γυναίκα, γιατί θά είχε πολλές άπαιτήσεις. Βαρύ μου και τα συγγενολόγια, που δεν έχουν άλλον σκοπό παρά να ένοχλούν το άνδρόγυνο.

Έπί τέλος, ένόμιζα πως βρήκα τη γυναίκα που ζητούσα. Και χαϊρόμουν στη σκέψη πως θά μπορούσα ν' άναπτύξω το άπλό της πνεύμα, να την μυήσω στα όρασι πράγματα, να της έμπνευσω τους ένθουσιασμούς μου, τις έλπίδες μου, να δώσω ζωή σ' αυτό το ζγαλμαί!

Γιατί μοιάζει αλήθεια με άγαλμα, με τα μεγάλα σοδαρά μάτια της, με το κανονικό έληγνικό προφίλ της, με τα ύστηρά χαρακτηριστικά, με το

ρόζ δελουδέλο δέρμα της. Είχε και μιάν έλαφρώς έπαρσιώτικη προφορά που μου θυμίζει τα παιδικά μου χρόνια, την ιδιαίτερη πατρίδα μου. Τώρα η προφορά αυτή μου έγινε άνηφόρη.

Την άγαπούσα και ήμουν εύτυχισμένος, διατεθειμένος να εργασθώ. Όσάκις άρχιζα να γράφω ένα ποίημα, το ίδιο βράδυ της το διάβαζα. Ήθελα να την έγω σύντροφό μου και φίλη. Αυτή μου έλεγε: «Νόστιμο είνε...», άλλά μ' ένα ύφος τόσο άφορημένο, που καταλάβαινα ότι δεν τώχε νοιώσει καθόλου.

Τη δυστυχισμένη! Φαντάζομαι την πλησί που της προσένουσα! Της έξηγούσα τις ιδέες μου, της μιλούσα για τα όνειρά μου, και ζητούσα να βρω στα μάτια της μια λάμψη, άλλά του κάκου. Της ζητούσα την γνώμη της και ποθούσα να την κάμω να νοιώση την ωραιότητα της ποιήσεως. Άλλά τίποτε! Δεν έννοιωθε τίποτε! Της έδιδάδαζε τους μεγάλους ποιητές, τους πιο τρυφερούς, τους πιο λεπτούς, άλλά εκείνη έμενε ψυχρή και παγωμένη, σωστό άγάλμα στη σκέψη όπως και στο σώμα.

Ω, το περιφρονητικό χαμόγελο που είχε το βράδυ που της είπα ότι δεν ύπάρχει στον κόσμο τίποτε σοδορώτερο άπ' την Τέχνη! Σάν να της μιλούσε ένας τρελλός ή ένα παιδί: δεν έδωσε την παραμικρή προσοχή!...

Πόσες περιττές προσπάθειες έκασα και πόση άνώφελη ρητορεία! Διαρκώς μου έφερνε αντιρρήσεις, μου μιλούσε για λογική και για καθήκον, με την αλυσίαν αντίληψη των μικρών ψυχών, των στενών και περιωρισμένων αισθημάτων. Ή ποιήσεις την ένοχλούσε. Ένόμιζα πως αγαπάει τη μουσική, άλλά δεν ξανάγγιζε το πιάνο της.

Ήλπιζα ότι σ' αυτό το όραιο Παρίσι θά έβρισκε εύχαρίστηση στα ζητήματα της Τέχνης. Τιποτ. Κεθισμένη σε μιχ γωνία του τραπέζιού, με άκουσε κατάπληκτη, με συζητώ με τους φίλους μου. Δεν καταλάβαινε ούτε τις καλλιτεχνικές έξάρσεις, ούτε τις παραδοξότητες της φαντασίας μου. Οι συζητήσεις μας την ένοχλούσαν, την έρέθιζαν. Οι φίλοι μου έκατάλαβαν την ψυχρή ύποδοχή της, και άπομακρύνθηκαν έλοι από το σπίτι.

Αντικατέστησε τους φίλους μου με τους δικούς της. Στο σπίτι μου άρχισαν να συχνάζουν κάτι όντα άνοστα και πληκτικά, άνθρωποι ξένοι προς την Τέχνη και το Πνεύμα. Είνε όλοι έχθροι της ποιήσεως, γιατί δεν φέρνει κέρδη.

«Ο τάδε δεν κερδίζει άρκετά για να ζήσει!», έλεγαν επίτηδες έμπρός μου, άναφέροντας το όνομα κανενός συναδέλφου μου ή κανενός μετρίου θεατρικού συγγραφέως.

Όλη η ζωή περιστρέφεται στα λεφτά γι' αυτά τα τέρατα, και η γυναίκα μου έσυμμενο να είναι πιο στενός και άρχισε να γίνεται φιλάργυρη. Με το εισόδημα που έχομε θά μπορούσαμε να ζήσουμε φρονήμα, χωρίς μεγάλες φροντίδες. Εκείνο

(Το τέλος στη σελίδα 44)

Μια μοιραία ΣΥΜΠΤΩΣΙΣ

Από τη σειρά «ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΚΑΙ ΖΩΗ» του Α. Γιαλαμά

Η Ειρήνη έμπηκε χαρούμενη κι' άγγελλε:

—Μαμά, βρήκα θέσι... Η φτωχή μητέρα έσήκωσε το κεφάλι από το ράφιμό της και στα μελαγχολικά, σδυμένα μάτια της έλαμψε μια άκτινα χαράς. Τρία μικρά παιδιά έτρεξαν και περιεκύκλωσαν με ξεφωνητά την άδελφή τους.

—Ήσυχάστε, λοιπόν, διάταξε η μητέρα. Μην κάνετε' έτσι.

Κατόπιν έστράφη στην μεγάλη της κόρη:

—Πού βρήκες δουλειά, Ειρήνη μου; την ρώτησε.

—Στην όδδ Άχαρνών, μαμά. Θ' άναλάβω παιδαγωγός μιάς κορούλας πέντε χρονών. Βρήκα την μητέρα της μικρής και τα μιλήσαμε. Μείναμε σ' όλα σύμφωνες. Μούδωσε και προκαταβολή.

Η Ειρήνη έβγαλε από την τσάντα της τέσσερα εκατοστάρικά. Νέα ξεφωνητά των μικρών άδελφών της άντηχησαν. Η μητέρα τους όμως έπέβαλε και πάλι ήσυχία, πήρε τα χρήματα με τρεμάμενα χέρια κι' άρχισε να τα μετρά:

—Τετρακόσιες δραχμές σουδωσε; —Όχι, πεντακόσιες. Μά θά κρατήσω το ένα εκατοστάρικο, μαμά, είπα με χαϊράκινη φωνή η νέα. Θέλω να πάρω μερικά πράγματα, γιατί από αύριο θά έγκατασταθώ στο σπίτι των άφεντικών μου.

—Καλά, παιδί μου, άπήντησε η φτωχή γυναίκοιλα. Μά δεν πρέπει να ξεχνάς, Ειρήνη μου, τις οικονομικές στενοχωρίες, που έχομε.

—Όχι, μαμά... Στιγμή ιερής σιγής άκολούθησε. Ήταν σάν να έδινε ανθρωπλό όρκο ή νύμφη, τί δεν θά ξεχνούσε ποτέ τις άνάγκες του σπιτιού.

—Πόσο μισθό κανόνισες; ρώτησε η μητέρα.

—Χίλιες διακόσιες τον μήνα και θά μένω και στο σπίτι.

—Τόν πατέρα της μικρής τόν είδες; —Όχι, μά δεν έχει σημασία. Άρκει ότι συμφώνησα με την κυρία.

Η Ειρήνη ήταν εύτυχής. Το όνειρό της να βρή δουλειά, να ζήσει η ίδια και να βοηθήσει και το σπίτι της, που από χρόνια είχε στερηθή την προστασία του πατέρα, έξεπληρώθη εκείνο το πρωί.

Είχε πάρει δίπλωμα νηπιαγωγού, μά παρ' όλες τις προσπάθειές της δεν είχε βρή θέσι. Κοντά ένα χρόνο έμενε άνεργη. Και η οικογένειά της υπέφερε. Πόσες φορές έφθασε σε σημείο άπελπισίας! Μά πάλι έπαιρνε μόνη της κουράγιο. Δεν έχάθηκε ο κόσμος. Κάπου θά τρύπωνε κι' αυτή.

Και νά, που η τύχη την έβοήθησε. Βρήκε θέσι, και μάλιστα πήρε και προκαταβολή. Έπλεε στην εύτυχία. Πόσο άσχημα τα πράγματα δημιουργούν την εύτυχία των φτωχών και ταπεινών ανθρώπων!...

Αν έκέρδιζε τις εκατοντάδες χιλιάδες ενός λαχείου, αν κληρονομούσε εκατομύρια, δεν θά ήταν τόσο χαρούμενη. Ρώδινη άπόχρωσι έπήρε στα μάτια της το φως της ήμέρας. Ο θόρυβος, που άνέβαινε από τον δρόμο και που άλλοτε τόσο την έξενεύριζε, άντηχούσε στ' αυτιά της σάν ύμνος στη χαρά της ζωής.

Το άπόγευμα έδγθηκε για ψώνια με το εκατοστάρικο, που εκράτησε από την προκαταβολή. Το βάδισμά της στους έμπορικους δρόμους της Αθήνας είχε κάτι άπιδ το θηκάτισμα χορού. Έβριζε το πιο

δροσέρο χαμόγελο της στους υπαλλήλους των καταστημάτων, που έσπευσαν να την έξυπηρετήσουν.

Συνεκέντρωσε τα ψώνια σε λίγα δεματάκια και με την ίδια εύθυμία έπήρε το δρόμο της έπιστροφής.

Μά θά έγύριζε τόσο νωρίς στο σπίτι; Ένας μικρός πειρασμός, γεννημένος από την εύτυχία της άνέθηκε στ' αυτή της και της ψιθύρισε: «Όχι. Σήμερα είνε η τελευταία ήμέρα της έλευθερίας σου. Από αύριο άναλαμβάνεις καθήκοντα». Περνούσε εκείνη τη στιγμή μπροστά σ' ένα σινεμά. Το χαμόγελο ενός πολυχρώμου άστερος την προσεκάλεσε:

—Ορίστε, δεσποινίς. Πέραστε.

Ήταν τόσο εύτυχής, ώστε σε τίποτε δεν μπορούσε ν' άρνηθή. Έβγαλε εισιτήριο και μπήκε.

Η αίθουσα ήταν σκοτεινή. Το φαναράκι της ταξιδιέτιδος την ώδήγησε σε μια θέσι. Μά την στιγμή, που εκάθησε, άκουσε τόν διπλανό κύριο να της λέη:

—Συγγνώμη, δεσποινίς. Καθήσατε έπάνω στο καπέλο μου.

—Άχ, παρντόν! Έκαμε κι' έσηκώθηκε άμέσως.

Ο κύριος έπήρε το καπέλο του και η Ειρήνη ξανακάθησε.

Σε λίγο έγινε διάλειμμα. Τα φώτα άναψαν. Η Ειρήνη έρριψε ένα πλάγιο βλέμμα στον διπλανό της. Ήταν ένας συμπαθητικός νέος, όχι μεγαλύτερος από τριάντα χρονών. Μά έκείνο που της έκασε ιδιαίτερη έντύπωσι ήταν ότι ο κύριος έκείνος έκρατούσε το καπέλο του... κατατσαλακαμένο άκόμη. Και σ' αυτό έφταιγε εκείνη, που είχε καθήσει άπρόσεκτα

Πώς της ήρθε αυτό το δυνατό ξεχείλισμα ζωικής όρμης και χαράς; Ήταν συνέπεια της ξαφνικής εύτυχίας της. Έάπο την επομένη θά είχε δουλειά. Θά πήρνε μισθό, θά μπορούσε να ζήσει. Πόσο άπλός πόθος, άλλά και πόσο δυνατός! Αισθανόταν ότι η ζωή την έκαλούσε στο μεγάλο της πανηγύρι!...

Είχε γίνει βολική, καλοκαρδής και γενναϊόδαρη, όπως όλοι οι άνθρωποι στις στιγμές της μέθης των. Κι' όταν ο διπλανός νέος, ύστερα από πολλές άλλες κουδέντες, λόγια τρυφερά και πλάνα, που δυνάμωναν το μεθύσι της καρδιάς της, έσκυψε πιο κοντά και της ψιθύρισε:

—Δώστε μου το χέρι σας... Το έδωσε. Και το έννοιωσε να συνθλίβεται γλυκά μέσα στο άνδρικό χέρι.

Βγήκαν μαζί από τον κινηματογράφο. Κι' όταν έκείνος της έπρότεινε να πάνε να καθίσουν λίγο σε κανένα κέντρο, πάλι δεν άρνήθηκε.

Ένα ταξί τους παρέλάβε και τους μετέφερε σ' ένα από τ' άπόμνη έντεκμήρια του έρωτος. Σ' όλη την διαδρομή έννοιωθε την θερμή του χερσιού του γύρω από την μέση της. Άφηνόταν στην άγκαλιά του μ' όλο έκείνο το άδιάντροπο θάρρος, που παίρνει καμιά φορά η άδωότης.

Ποτέ δεν είχε κάμει παρόμοια τρέλλα. Κι' όμως ούτε στιγμή δεν έσκέφθηκε κατ' όλη καλή, ότι έκανε κάτι το έξαιρετικό, κάτι το σχεδόν φοβερό. Το μεθύσι της εύτυχίας την είχε κυριεύσει.

Δεν ήταν κυρία του λογικού της. Η καρδιά της, έλεύθερη από κάθε χαλινό λογικής, την παρέσυρε σε μιάν έπικίνδυνη πλαναίσθηση. Είχε την έντύπωσι, ότι αυτή την ήμέρα την έπερίμενε σ' όλη της την ζωή. Και νάτην, επί τέλους, είχε άνατείλει!... Βγαίνοντας το πρωί από το σπίτι της, άντάμωσε την Εύτυχία. Και την άκολούθησε. Την άκολούθησε στην όδδ Άχαρνών, όπου της είχε έτοιμάσει την περιπόθητη θέσι. Άκολούθησε την Εύτυχία στο σινεμά, όπου της είχε φυλάξει την πρώτη έρωτική της περιπέτεια.

(Το τέλος στη σελίδα 50)

99

99

99

99

99

99

Άστυνομικό ανάγνωσμα μυστηρίου, αγωνίας, έρωτος και περιπετειών

Υπό ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΜΑΚΩΛΕΥ

14ον

—Δεν τὸ σκεφθήκαμε, βλέπετε! Εἶχαμε ἐμπιστευθῇ ὁλοκληρωτικὰ στὴν ἀνάκρισι καὶ στὴν ἀστυνομία καὶ κάναμε ἀσχημα. Ἀδιόφορο ὁμῶς! Θὰ περάσω ἀμέσως ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς «Νιού-Γιόρκ Τάιμς» καὶ θὰ δώσω τὸ σημεῖωμα αὐτὸ πρὸς δημοσίευσιν. Ἐννε ἡ λαϊκώτερη ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες μας. Κι' ἂν αὐτὸ δὲν φέρῃ κανένα ἀποτέλεσμα, θὰ τὸ δώσω μετὰ καὶ στὶς ἄλλες ἐφημερίδες. Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ καταλιξῶμε σ' ἕνα ἀποτέλεσμα.

Ἡ Λίλιαν ἔδωσε τὸ χέρι τῆς στὸν σύντροφό της καὶ μὲ φωνὴ πού φανέρωνε τὴν συγκίνησή της, τοῦ εἶπε:

—Εὐχαριστῶ, Χάρβεϋ. Σὰς ὀφείλω μεγάλη εὐγνωμοσύνη καὶ δὲν ξέρω πῶς νὰ σὰς εὐχαριστήσω. Σὲ κάθε περιστάσει εὐρίσκεσθε ἐδῶ, στὸ πλευρό μου, ἔτοιμος νὰ με βοηθήσετε, ἔτοιμος νὰ με προστατεύσετε καὶ νὰ με ὑπερασπίσετε. Αὐτὸ εἶνε κάτι πού σὰς ὑπόσχομαι νὰ μὴν τὸ ξεχάσω ποτέ!

Ὁ Γκρέχαμ ἐκύτταξε γιὰ μιὰ στιγμή σιωπηλῶς τὴ νέα καὶ μετὰ ἀποκρίθηκε χαμηλώνοντας τὰ μάτια του:

—Ἀγαπητὴ δεσποινίς, θὰ μπορήτε πάντοτε νὰ ὑπολογίζετε ὁλοκληρωτικὰ στὴν ἀφοσίωσί μου.

ΕΝΑ ΑΣΗΜΑΝΤΟ ΛΑΘΟΣ

Ὅπως τὸ εἶχε φαντασθῇ ὁ χημικός, ἡ εἰδοποίησις τῆς «Νιού - Γιόρκ Τάιμς», δὲν ἐπέρασε ἀπαράτηρη.

Κι' ἂν ἐπέρασε χωρὶς νὰ προξενήσῃ καμμίαν ἐντύπωσιν στὸν Πίτερ, ὅταν τὴν ἐδιόδαζε, ὑπῆρξε ὁμῶς καὶ κάποιος ἀνθρώπος πού ἐνδιαφέρθηκε πολὺ περισσότερον γι' αὐτήν.

Κι' ἦταν ἀκριβῶς ἐκεῖνος πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπευθυνόταν.

Ὁ Γκρέμλιχ εἶχεν ἐγκαταλείψει τὸ Σαιντ Ἀντριους Μπυλντινγκ γιὰ μιὰ συνοικία πολλὰ λαϊκώτερη καὶ τὴν φορὰ αὐτὴ ἡ κατοικία πού ἐδιόδαζε ἦταν ἀληθινὰ ἐλευσινή.

Ἦταν ἕνα μοναχικὸ δωμάτιο πού ἡ δολιχὴ του ἐπιπλοὺς ἀπαρτιζόταν ἀπὸ ἕνα τραπέζι, ἀπὸ ἄσπρο σάνιδι, πού μόλις στεκόταν στὰ τρία του πόδια, μερικὰ καθίσματα σκεπασμένα με κουρέλια καὶ ἕνα φουρνέλο, πού βρισκόταν σὲ μιὰ γωνία καὶ ἐπάνω σὸ ὁποῖον ὁ ἐνοικίος του μποροῦσε νὰ προετοιμάζῃ τὰ γευμάτα του.

Ἀπὸ τὸ ταβάνι κρεμόταν μιὰ παληόλαμπτα καὶ σ' ὁλόκληρον τὸ δωμάτιο ἐβάσινε γενικὴ ἀκαταστασία.

Στὴ μιὰ πλευρὰ τῆς τρώγλης ἐκείνης ἀνοίγονταν ἕνα μικρὸ παράθυρο πρὸς τὸν διάδρομο, ἐνῶ ἕνα ἀκόμη μικρότερον ἔδραπε πρὸς τὴν μικρὴ αὐλὴ τῆς οἰκοδομῆς.

Ὁ πρῶν ἀιτησιογράφος ἤλπιε πᾶς, στὰ κατώτατα αὐτὰ στρώματα, πού ἐμοιαζαν πρὸς ἕνα κύκλον τῆς Κολάσεως τῆς ἀσπείρας, τὰν ἐλαττωμάτων καὶ τῆς δυστυχίας ἐκυλιόταν διαρκῶς μέσα σ' αὐτά, καὶ οὐδὲν θὰ σκεφτόταν νὰ τὸν ἀναζητήσῃ καὶ ὅτι ἔτσι θὰ κατάρθωνε σιγά-σιγὰ νὰ ξεσασθῇ.

Τὸ πρῶτὸ ἐκεῖνο, φορώντας μονάχα τὸ πουκάμισό του, ἐδούτουσε μελαγχολικὰ

μιὰ φέτα μαύρου ψωμοῦ μέσα σ' ἕνα ποτήρι καφέ πού εἶχε ψυγῇ μόνος του, σκεπτόμενος συγχρόνως τὴν ἀδικία τῆς Μοίρας πού μιὰ φορὰ ἀκόμη τοῦ εἶχε φερρὴ ἐχθρική.

Καὶ ἀναστένανε στὴ σκέψι ὅτι ἡ περιουσία του εἶχε ξεφυγῇ ἀκριβῶς τὴν στιγμή πού ἐνομιζε πῶς τὴν ἐκρατοῦσε πιά στὰ χέρια του.

Ἐνῶ εἶχε πάρει στὰ χέρια του τὸ πολυτιμὸν τσέκ, δὲν μπόρεσε ὁμῶς νὰ εἰσπράξῃ καὶ τὸ σεβαστὸ ποσὸν πού ὁ ἔρως αὐτοῦ εἶχε δώσει ὡς ἀντάλλαγμα τοῦ μυστικοῦ του. Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς γιὰτὶ δὲν εἶχε τύχη κι' ὅταν ὁ ἐπισκέπτης του σὺν νεπηλῶναι τὸ τσέκ πού τοῦ παρέδωσε εἶχε καίμι ἕνα μικρὸ λάθος.

Ἐνα ἀσήμαντο λάθος τῆς πέννας! Εἶχε σημειώσῃ αὐριανὴ ἡμερομηνία.

Ὁ Ἀρθουρ Γκρέμλιχ, ἂν καὶ ποτὲ δὲν εἶχε ξεφυγῇ ἀπὸ τὰ πονηρὰ μάτια του καὶ ἡ παραμικρότερη λεπτομέρεια, δὲν εἶχε δώσει προσοχὴ σ' αὐτό. Τὸ λάθος ἄλλωστε ὑλικῶς δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴ σημασία. Τὴν ἴδια ἐκείνη ἡμέρα θὰ μπορούσε μιὰ χαρὰ νὰ ἐξαργυρώσῃ τὸ τσέκ σὲ μιὰν ὁποιοδήποτε Τράπεζα.

Ἡ κακὴ του ὁμῶς τύχη θέλησε καὶ κατὰ χειρότερον ἀκόμη. Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ δικολάβου αὐτοῦ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Οὐίνθρουπ Οὐάλντων εἶχε δολοφονηθῇ κι' ἔτσι τὸ τσέκ πού ἐχρονολογεῖτο με τὴν ἐπομένῃν του θανάτου του δὲν εἶχε πιά καμμίαν ἀξία. Ὁ Ἀρθουρ Γκρέμλιχ τὴν εἶχε πάθει!

Στ' ἀντίκρουσμα, λοιπόν, τῆς δημοσιεύσεως τῆς «Νιού - Γιόρκ Τάιμς» ἀφῆσε κραυγὴν χαράς.

Δὲν εἶχαν λοιπὸν χαθῇ τὰ πάντα. Ἡ περιουσία του παρουσιαζόταν καὶ πάλι καὶ ἔφθανε ν' ἀπλώσῃ τὸ χέρι του γιὰ νὰ τὴν παραλάβῃ.

Γεμάτος ἐλπίδας τώρα, ἀπεφάσισε νὰ ξαναρχίσῃ με τὴν μίς Οὐάλντων τὶς συνεννοήσεις πού εἶχαν διακοπῇ τόσο μοιραία.

Ἐφόρεσε βιαστικὰ τὴν τριμμένη ζακέτα του, ἄρπαξε τὸ καπέλλο του κι' ἐσπευσε νὰ κατεβῇ.

Κι' ἔτσι, τὴν ἄλλη μέρα, καθὼς ἡ Λίλιαν καὶ ὁ Χάρβεϋ διέτρεχαν νευρικά τὴν 4ῃ σελίδα τῆς «Νιού - Γιόρκ Τάιμς», ἐδιόδασαν τὴν παρακάτω ἀπάντησιν στὴν εἰδοποίησίν τους:

«Ἄν ὁ ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Π. Οὐ. ἐπιθυμῇ νὰ ἔχῃ τὰς πληροφορίας πού ζητεῖ, δὲς προσέλθῃ ἀμέσως 53, Ντάβιντς Αἰλ-λυ, δωμάτιον 304».

ΤΑ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΜΕΝΑ ΒΕΛΗ

Ὁ Ἀρθουρ Γκρέμλιχ ἐπερίμενε τώρα τὴν μίς Οὐάλντων.

Κατὰ τὴν συνήθειά του, εἶχε δγάλει τὴν ζακέτα του ἐκάθισε ἐμπρὸς σὸ τραπέζι του καὶ ἄρχισε νὰ φυλλομετρᾷ κάποιαν δικαιογραφία.

Πού καὶ πού ἐσηκωνόταν, ἐπλησίαζε σὸ παράθυρο, πού ἔδραπε πρὸς τὴν αὐλὴ τῆς οἰκοδομῆς, καὶ σκύβοντας παρεφύλαττε τὸν ἐρχομὸ τῆς νέας.

Μετὰ ἐπέστρεψε, καθόταν πάλι στὴ θέσιν του καὶ ἐκνάρχιζε τὴν δουλειά του.

Τάσο δὲ ἦταν ἀπορροφημένος ἀπὸ τὶς πολλὰς καὶ διάφορες σκέψεις του, ὥστε δὲν ἀντελήφθη καθόλου ὅτι ξαφνικὰ τὸ

ἐλλο παράθυρο εἶχε ἀνοιχθῇ πίσω του, ἔνῳ σὸ ἀνοίγμά του ἐμφανίζοταν ἡ ἀπαίσια μορφή τοῦ Ἀγνώστου με τὴν Κουκούλα.

Πρὸ ὀλίγων ἡδὲ στιγμῶν, ὁ Ἀγνώστος αὐτὸς φαινόταν ὅτι τὸν παρεμόνευε ἀπὸ τὸν διάδρομο καὶ ὅτι ἐπερίμενε τὴν κατάλληλην στιγμή γιὰ νὰ τὸν χτυπήσῃ κατὰ τρόπον ἀσφαλῆ.

Βλέποντάς τον δὲ τότε νὰ κάθεται ὀριστικὰ πιά ἐμπρὸς σὸ τραπέζι του, ἐδγᾶλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μερικὰ μικρὰ χαλῶν ὅδρια σωληνάρια, τὰ ὁποῖα προσήρμωσε προσεκτικὰ τὸ ἕνα στὴν ἄκρη τοῦ ἄλλου.

Ἐτοί ἐσχημάτισε ἕναν ἀρκετὰ μακρὺ σωλῆνα μέσα στὸν ὁποῖον εἰσήγαγε ἕνα μικρὸ βέλος πού κατέληγε σὲ τρία λεπτὰ φτερά.

Ἐστηρίχθηκε μετὰ μετ' ἀγκῶνα του ἐπάνω σὸ γέισο τοῦ παραθύρου, ἔφερε τὸ αὐτοσχέδιον αὐτὸ ὄπλο σὸ στόμα του καὶ ἔσφικα, ἀφοῦ ὑπελόγισε γιὰ μιὰ στιγμή μετὰ τὸ βέλος του τὴν ἀπόστασιν πού τὸν ἐχώριζε ἀπὸ τὸ ἄτομο πού ἤθελε νὰ πληρῇ, ἐσκόπευσε ἀρκετὰ, καὶ τότε τὰ μάγουλά του ἐξωγκώθηκαν καὶ ἐξεφύσησαν ἀπὸτομα.

Ὁ πρῶν ἀιτησιογράφος ἀφῆσε διαπεραστικὴν κραυγὴν καὶ ἔφερε ἀπὸτομα τὸ χέρι στὸν τράχηλό του ὅπου εἶχε καρφωθῇ τὸ βέλος.

Τὸ ἐτράβηξε, τὸ ἐξήτασε μετὰ κατὰπληξι καὶ μετὰ ἐστράφηκε νὰ ἰδῇ ἀπὸ πού προερχόταν.

Δὲν εἶδε ὁμῶς τίποτε. Ὁ Ἀγνώστος μετὰ τὴν Κουκούλα εἶχε ἡδὲ ἐξαφανισθῇ.

Τὸ βέλος ὥστόσο ἦταν δηλητηριασμένο μετὰ κ i o u p ᾱ ρ, τὴν φοδερὴ ἡλαδὴ ἐκείνη οὐσία πού μεταχειρίζονται οἱ Ἰνδοὶ τοῦ Ἀμαζονίου ποταμοῦ.

Οἱ ἰδιότητες τῆς οὐσίας αὐτῆς εἶνε κεραυνόδολες. Εὐθὺς μόλις ἐρθῇ σὲ ἐπαφὴ μετὰ τὸ αἷμα, προσβάλλει τοὺς ἀναπνεύστικους μὺς καὶ ἐπιφέρει ἀναπότρεπτα τὸν θάνατον, μέσα σὲ λίγες στιγμῆς ἀπὸ ἀσφυξία.

Τὸ τραῦμα τοῦ Γκρέμλιχ δὲν ἦταν πολὺ ὀδυνηρὸ, τὰ ἀποτελέσματα ὁμῶς τοῦ δηλητηρίου ἐξεδηλώθησαν ἀμέσως.

Σὲ λίγο, ἄρχισε νὰ ἀσθμαίνῃ σπασμωδικὰ. Ἐνοίωδε ἕνα ἀλλόκοτον συναίσθημα. Τοῦ φαινόταν πῶς σιγά-σιγὰ νεκρωνόταν. Ἐδοκίμασε τότε ν' ἀνασηκωθῇ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατάρθωσε.

Κατέπεσε ἀμέσως βαρὺς ἐπάνω σὸ καθίσμα του καὶ τότε κατὰλαβε τὰ πάντα.

Τὸ βέλος ἦταν δηλητηριασμένο καὶ τίποτε πιά δὲν μπορούσε νὰ τὸν σώσῃ. Δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία τώρα ἀπὸ πού προερχόταν τὸ χτύπημα.

Ὁ δολοφόνος τοῦ Οὐάλντων ἦταν φανερό ὅτι ὑπαλασσόταν ἀπὸ ἄλλους ἐκείνους πού ἤθεσαν τὸ μυστικὸ τῆς ταυτότητός του.

Συγκρατήθηκε ὁμῶς ἀπὸ τὸν ποθο τῆς ἐκδικήσεως, ἐπῆρε ἕνα κομμάτι χαρτιοῦ, καὶ με κόπο σημείωσε ἐπάνω σ' αὐτὸ μερικὰς λέξεις.

Ἡ προσηλαθείά του ὁμῶς αὐτὴ τὸν ἐξήντησε.

Ἐνας τελευταῖος σπασμὸς ἀγωνίας τὸν ἔκαμε νὰ κυλισθῇ, σφαδάζοντας ἀκόμη, ὡς τὸ στρώμα του, πού βρισκόταν στὴν ἄκρη τοῦ δωματίου. Ἐκεῖ ἐσταμάτησε καὶ κατέπεσε γιὰ νὰ μὴν ξανασηκωθῇ. Ἀπὸ τὸ στόμα του δῆκε λίγους κόκκινους ἀφρὸς ἐνῶ ἀπὸ τὴν πληγὴν του τὸ αἷμα ἐτρεχε σταγόνα πρὸς σταγόνα.

Γιὰ τελευταία φορὰ, τὰ μπράτσα του κινήθηκαν σὰν ὑστατὴ χειρωνακία κατὰρως.

Τὰ μάτια του συνεστράφησαν με φρίκη, ἐνῶ τὸ κεφάλι του ριχνόταν πρὸς τὰ πίσω. Ἦταν νεκρός.

Τὴν ἴδια σχεδὸν στιγμήν δυνατὰ χτυπῇ ματὰ ἀκούστηκαν στὴν πόρτα.

Ἦσαν ἡ Λίλιαν καὶ ὁ Γκρέχαμ, πού μόλις εἶχαν διαβάσει στὴν ἐφημερίδα τὴν ἀπάντησιν στὴν εἰδοποίησίν τους, ἀποφάσισαν νὰ ἐπισκεφθοῦν ἀμέσως τὸν Γκρέμλιχ.

Ἀνέβηκαν βιαστικοὶ τὰ τέσσερα πατώματα καὶ μόλις ἐφθασαν ἐμπρὸς τὴν πόρτα τοῦ δωματίου πού κατοικοῦσε ὁ πρῶν

αἰτησιογράφος, ἐχτύπησαν πολλὰς φορὰς δυνατὰ, χωρὶς ὁμῶς νὰ πέρουν καμμίαν ἀπάντησιν.

—Ἀσφαλῶς δὲν εἶνε μέσα!, ἐφώναξε ἡ Λίλιαν μετὰ δυσφορίας.

Ὁ χημικός, ὁμῶς, γιὰ νὰ θεβαιωθῇ καλύτερα, εἶχε ἀκουμπήσει τ' αὐτὸ τοῦ ἐπάνω σὸ στανίδωμα τῆς πόρτας καὶ ἀκούσε τοὺς τελευταίους ρόγχους τοῦ δυστυχισμένου.

—Ὡστόσο, κάποιος εἶνε μέσα!, ἐψιθύρισε ἐκπληκτικός.

Κι' ἀνήσυχος ἀπὸ τοὺς ὑπόκωφους στεναγμοὺς πού εἶχε ἀκούσει, ἀφοῦ ξαναχτύπησε ἄδικα, ἐστρωσε τὴν πόρτα δυνατὰ μετὰ τοὺς ὤμους του, πού ἀνοίξε ἀμέσως.

Με καρδιά σφιγμένη ἀπὸ ἀγωνία, ἐμπήκαν τότε καὶ οἱ δύο μέσα, ἀλλὰ εἰμειναν σὰν ἀπολιθωμένοι σὸ ἀντίκρουσμα τοῦ πτώματος τοῦ πρῶν δικαστικοῦ.

—Ἐφθάσαμε πολὺ ἀργά!, ἔκαμε ὁ Γκρέχαμ κουνώντας τὸ κεφάλι του. Ὁ Ἀνθρώπος μετὰ τὴν Κουκούλα ἐπέρασε ἀπ' ἐδῶ πρὶν ἀπὸ μᾶς!

Ψάχνοντας ὥστόσο μέσα σὸ δωμάτιο, ἐνῶ ὁ σύντροφός της ἀνεσῆκωνε τὸ ἄψυχο σώμα τοῦ Ἀρθουρ Γκρέμλιχ, ἡ Λίλιαν, πού συνήλεθε κάπως ἀπὸ τὴν πρώτη τῆς συγκίνησιν, διέκρινε ἐπάνω σὸ τραπέζι τὸ κομμάτι τοῦ χαρτιοῦ, ἐπάνω σὸ ὁποῖον ὁ δολοφονημένος εἶχε γράψει λίγες γραμμὲς μιὰ στιγμὴ πρὶν πεθάνῃ.

Τὸ ἐπῆρε κι' ἐδιόδαζε μετὰ ἀγωνία: «Μὲ ἐσκότωσε ὁ δολοφόνος τοῦ Οὐίνθρουπ Οὐάλντων».

Ἄν δὲν ἐμποδισθῇ ἐγκαίρως, θὰ δοκιμάσῃ ν' ἀνατινάξῃ τὸ ἐργοστάσιο. Ὁνομάζεται...».

Ὁ θάνατος τὸν εἶχε ἐμποδίσει ἀπὸτομα νὰ συνεχίσῃ καὶ ν' ἀποκαλύψῃ τὴν ταυτότητα τοῦ δολοφόνου του.

Ἡ Λίλιαν ἀφῆσε τὰ χέρια τῆς νὰ πέσουν ἄτονα ἀπὸ ἀπογοήτευσιν.

Γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη τὸ ὄνομα τοῦ μυστοῦ δολοφόνου τῆς διέφευγε.

Πῶς, ὁμῶς, ὁ Γκρέμλιχ μπορούσε νὰ ξερῇ τὶς μυστικὰς προθέσεις τοῦ ἀθλοῦ ἐκείνου;

Ποιὸς τοῦ τὶς εἶχε ἀποκαλύψει; Μήπως ἄραγε ἀπῆλθεν ἐν βαρυτάτῃ αὐτὴ κατηγορία ἐναντίον τοῦ Ἀγνώστου ἀπὸ τὸς καὶ μόνον γιὰ νὰ ἀναγκάσῃ τοὺς ἐνδιαφερομένους νὰ πολλαπλασιάσουν τὴν δραστηριότητά τους γιὰ ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπ' αὐτὸν καὶ πρὶν διαπράξῃ τὸ φρικτὸ ἐγκλημα πού ἐμελετοῦσε, νὰ κάμουν τὰ ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ τὸν προλάβουν καὶ νὰ τὸν συλλάβουν;

Μήπως δὲν θὰ ἦταν αὐτὸ ἡ μεγαλύτερη ἐκδίκησις τοῦ δικολάβου τὴν στιγμήν τοῦ Ψυχωραγῆματός του;

Ἡ Λίλιαν ἔδωσε ὥστόσο τὸ μισοτελειωμένο σημεῖωμα στὸν Γκρέχαμ.

—Γιὰ δῆτε το. εἶπε ἀπλά.

Τὴ στιγμήν ὁμῶς πού τὸ ἐδιόδαζε, ἐπίσης κατὰπληκτος κι' αὐτὸς γιὰ τὸ ἀποκαλυπτικὸν του περιεχόμενον, τὸ μικρὸν παρῶν τοῦ διαδρόμου ξαναανοίγονταν ἀδρῶδα πίσω ἀκριβῶς ἀπὸ τοὺς δύο νέους.

Ὁ Ἀγνώστος μετὰ τὴν Κουκούλα ἐμφανίζοταν καὶ πάλι.

Ἐντελῶς ἀδρῶδα, ἔβαλε ἕνα νέο βέλος μέσα σὸ σωληνωτὸ του μηχανήμα, στηρίχθηκε μετὰ τοὺς ἀγκῶνες ἐπάνω σὸ γέισο τοῦ παραθύρου, ὥπως τὸ εἶχε καίμι λίγες στιγμῆς πρὶν, καὶ ἀφοῦ ἐσκόπευσε ἀρκετὰ τὴν μίς Οὐάλντων, ἐφούσκωσε τὰ μάγουλά του.

Ὁ θάνατος τῆς νέας ἦταν βέβαιος τώρα, ἂν κατ' εὐτυχίαν τὸν τρομερὸν βέλος δὲν συναντοῦσε ἀπροσδόκητος ἐμποδισ.

Ἦλθε κι' ἐμπερδεύτηκε ἐπάνω σὸ περικυκλωμένο τῆς πυκνῆς γούνας πού εἶχε ριχμένη γύρω ἀπὸ τὸν λαμβὸ τῆς ἡ Λίλιαν κι' ἔτσι ἐσυγκρατήθηκε ἐκεῖ πρὶν τὴν θίξῃ καθόλου.

Ὁ Χάρβεϋ ἀντελήφθη τὸ βέλος, τὸ ἀπέσπασε ἀπ' ἐκεῖ καὶ τὸ ἐξήτασε γιὰ μιὰ στιγμήν.

—Ἀλλόκοτον πράγμα!, ἔκαμε σουφρώνοντας τὰ φρύδια του ἀνήσυχος. Ἀπὸ πού μπορεῖ νὰ προέρχεται αὐτό;

Τὴν ἴδια στιγμήν, ἄλλο βέλος διέσχισε τὸν ἀέρα σφυρίζοντας ἀπάισια καὶ διευ-

θυνόμενο τὴ φορὰ αὐτὴ ἐναντίον του.

Ἄν κατὰ τὴν μοιραία ἐκείνην στιγμήν δὲν ἐτύχαινε νὰ κάμῃ ἕνα ἀπὸτομο κίνημα, ἦταν χαμένος.

Ἡ τύχη ὁμῶς θέλησε νὰ ξεφύγῃ ἐκείνη τὴν στιγμήν ἀπὸ τὰ χέρια του τὸ κομμάτι τοῦ χαρτιοῦ πού κρατοῦσε, καὶ νὰ σκύψῃ γιὰ νὰ τὸ πιάσῃ ἀπὸ τὸ πᾶτωμα, ὅπου εἶχε πέσει.

Τὸ βέλος ἔτσι διεπέρασε τὸ καπέλλο του κι' ἐσφηνώθηκε μέσα σ' αὐτό.

Ἐκτυπήθηκαν τότε καὶ οἱ δύο καὶ μετὰ τὸ βέλος τοὺς οὐνεφώνησαν ὅτι κάποιον κίνδυνον διέτρεχαν ἐκεῖ μέσα.

—Δὲν ἔχομε τίποτε πιά νὰ κάμωμε ἐδῶ μέσα! παρητήρησε ὁ χημικός. Δὲν εἴμαστε πιά δόλοιοι χρήσιμοι γιὰ τὸν δυστυχῆμεν αὐτὸν Γκρέμλιχ. Ἄς φύγωμε ἀπ' ἐδῶ μέσα. Αὐτὸ εἶνε τὸ π.ὸ φρόνιμο.

Ἡ Λίλιαν ἐτράβηξε τότε πρὸς τὴν πόρτα, ἀλλὰ ὁ χημικός τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ μπράτσο.

—Ὅχι ἔτσι!, τῆς συνέστησε, Σκύψτε κι' ἄς γλυστρήσουμε κοντὰ στὸν τοῖχο!

Ὁ ἀπαίσιος Ἀγνώστος ἀφῆσε μιὰν ὑπόκληρη κραυγὴ πείσματος.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν πράγματι οἱ δύο νέοι θρέθηκαν ἔξω ἀπὸ τὸν κύκλο τῆς δολοφονικῆς ἐνεργείας του καὶ δὲν μποροῦσε πιά νὰ ἐλπίξῃ πῶς θὰ τοὺς ἐχτυποῦσε μετὰ τὴν δηλητηριώδη βέλῃ του.

Ἐδίπλωσε τότε τὸ σωληνωτὸ του μηχανήμα καὶ ἐξαφανίσθηκε.

—Εὐτυχῶς, ἐγύρηναι μέσα του, ἔχω πάρει τὰ μέτρα μου.

Ὡστόσο, ἐνῶ κατέβαινε βιαστικὰ τὰ σκαλοπάτια, ὁ Γκρέχαμ ἐσταμάτησε ξαφνικὰ τὴν σύντροφό του.

—Περιμένετε!, τῆς εἶπε. Καὶ ἔστησε τ' αὐτὴ του.

Ἐνόμισε πῶς εἶχε ἀκούσει κάποιον ὑποπτό θόρυβο στὴ σκάλα. Ἐσκίψε ἐλαφρὰ ἐπάνω σὸ κιγκλιδώμα καὶ διέκρινε πράγματι σὸ διάζωμα τὴν σιλουέττα κάποιου ἀνθρώπου πού, ὄπλισμένος με ρεβόλβερ, παρεφύλαττε ἐκεῖ.

—Νά, καὶ καινούργια πράγματα!, ἐσκέφθηκε. Ἐχομε πέσει σὰν τυφλοὶ μέσα σὲ παγίδα! Νὰ δοῦμε τώρα πῶς θὰ γούμε ἀπ' ἐδῶ μέσα.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴν Λίλιαν: —Προχωρεῖτε πίσω μου, τῆς συνέστησε χαμηλόφωνα.

Ἐκαθάλισε τὰ κάγκελλα τῆς σκάλας καὶ γλυστρώντας ἀδρῶδα, ἐφθασε σὸ κατώτατο πάτωμα καὶ ρίχτηκε ἐπάνω στὸν ἄγνωστο πού ξαναβρισκόταν ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴν προσβολήν, μόλις ἐπρόλαβε νὰ πυροβολήσῃ στὴν τύχη.

Μ' ἕνα χτύπημα τότε τῆς λαβῆς τοῦ ρεβόλβερ τοῦ ὁ Χάρβεϋ τὸν ἐσπλυνε σὸ πᾶτωμα καὶ ἐστράφηκε πρὸς τὴν Λίλιαν:

—Μπορεῖτε νὰ κατεβῇτε τώρα, δεσποινίς, τῆς εἶπε. Ὁ δρόμος εἶνε ἐλεύθερος.

Δὲν εἶχαν ὥστόσο ἐξοφλήσει ὅσο ἐφάνταζονταν εὐκόλα.

Μόλις εἶχαν φθάσει σὸ δεύτερον πάτωμα ἕνα ἄλλο ἄτομο, πού φαινόταν πῶς τοὺς ἐπερίμενε ἐκεῖ, κρυμμένο πίσω ἀπὸ ἕνα γωνίσμα τοῦ τοίχου, ὤρμησε κατὰ τοῦ Γκρέχαμ, πού ἐβάδιζε πρώτος, κρατώντας ἕνα πελῶριο μαχαίρι σὸ χέρι.

Εὐτυχῶς ἡ Λίλιαν τὸν εἶχε ἀντιλήφθῃ ἐγκαίρως. Καὶ πρὶν ὁ ἄγνωστος προλάβῃ νὰ θίξῃ τὸν χημικ

λώριος κάδος, που τὸ πλάτος κάθε πλευρᾶς του ἔφθανε τὰ τριάντα περίπου μέτρα. Γι' αὐτὸ τὸν κάδο αὐτὸν περιέβαινε τὴν αἰθουσα μιά μεγάλη στοά με προφυλακτῆρες καὶ στὸ ὕψος τοῦ πρώτου πατώματος μιά σιδερένια γέφυρα διευκόλυνε τὴν διάβασι ἀπὸ τὴν μιά πλευρὰ στὴν ἄλλη καὶ πρὸς τὴν ὁποῖαν ἀνέβαιναν με σιδερένια σκάλα.

Κατὰ πλάτος τῆς αἰθούσης καὶ ἀπὸ τοῖχο σὲ τοῖχο, μιά τεραστία σιδερένια δοκὸς ὑπεβάσταζε ἕναν πελώριο γερανό, προωρ-ιζμένον γιὰ τὴν ἀνέλκυσι θαμνοκαδεμά-των, ποὺ κατεβυθίζονταν μετὰ μέσα σὲ χλωρυδρικὸν ὀξύ.

Κατὰ τὴν ὥρα ἐκείνῃ ἡ ἀπέραντη αἰθου-σα ἦταν ἔρημ· Οἱ ἐργάτες, ποὺ εἶχαν τε-λειώσει τὴν ἡμερησία ἐργασία τους, μόλις τὴν εἶχαν ἐγκαταλείψει.

Ἡ λειτουργία τοῦ ἀνελευστήρος-γερα-νοῦ εἶχε κι' αὐτὴ διακοπῇ. Ἡ τροχαλία κρεμώταν ἀκίνητη στὴ μέση τῆς αἰθούσης καὶ στὴν ἄκρῃ τοῦ χαλυβδίνου σύρματος, τὸ ἰσχυρὸ ἀγκίστρι αἰωρεῖτο λίγα μέτρα ἐπὶ-νω ἀπὸ τὸν κάδο.

Τὴν στιγμὴ ὅμως ποὺ ἡ Λίλιαν ἔμπαινε μόνῃ στὴν αἰθουσα, με φρίκη καὶ καταπλη-ξί τῆς διέκρινε σὲ μιά γωνιά τοῦ ἰσογείου, τὸν Ἄγνωστο με τὴν Κουκούλα νὰ παλῶνι με κάποιον ἐργάτη. Ὁ δυστυχὴς αὐτὸς τὸν εἶχε προλάβει, ἐνῶ ἐτοιμαζόταν ν' ἀνάψῃ τὸ καφούλι ἐνὸς φυσιγγίου δυνάμειδος, γιὰ νὰ τὸ πετάξῃ μέσα στὸν τεραστίου κάδο.

Ἄν ὁ ἄθλιος ἐκείνος κατάρθωνε νὰ ἐ-φαρμόσῃ τὸ σχέδιό του, ἀσφαλῶς θὰ ἐ-προκαλεῖτο τρομακτικὴ ἀνάφλεξις, ποὺ θὰ ἀνετίνασσε δολόκληρο τὸ ἐργοστάσιον.

Δὲν ἦταν φανταστικὴ, λοιπόν, ἡ πληρο-φορία τοῦ Ἀρθούρ Γκρέμλιν καὶ ἀσφαλῶς ὁ Τζίμυ ὁ Μονόφθαλμος προτοῦ πεδῆναι εἶ-χε ἀνακοινώσῃ στὸν πρώτῃν δικοτάδο τὴς ἐγκληματικῆς προθέσεως τοῦ Ἀγνώστου με τὴν Κουκούλα.

Ἦταν φανερό πιά ὅτι ὁ Τζίμυ δὲν εἶχε γελασθῇ.

Εὐτυχῶς ποὺ ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ ὁ φρου-ρὸς ἐργάτης εἶχε ἐπιστρέψῃ νὰ καταλάβῃ τὴν θέσι του. Βλέποντας ἐμπρός του τὸν Ἄγνωστο, δὲν ἐδίστασε οὔτε στιγμὴ καὶ ὤρμησε ἐπάνω του γιὰ νὰ τοῦ ἀποσπᾷ τὸν ἀναπτήρα του.

Ἡ μεταξὺ τους πάλι δὲν διήρκεσε πολὺ.

Ὁ Ἄγνωστος με τὴν Κουκούλα ἦσαν ἀν-δρας με ἀσυνήθιστη μυϊκὴ δύναμι.

Ἀρπάξῃ τὸν ἀντίπαλό του ἀπὸ τὴ μέση καὶ συγκεντρώνοντας ὅλες του τὴς δυνά-μεις ἐπέτυχε νὰ τὸν ἐκσφενδονίσῃ ἐπάνω ἀπὸ τὸ κιγκλίδωμα καὶ παρὰ τὴν ἀπεγνω-σμένη του ἀντίστασι, τὸν ἔτιναξε μέσα στὴν καπνίζουσα δεξαμενὴ.

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ χλωρυδρικοῦ ὀ-ξέος εἶνε τρομερά : ὁ δυστυχὴς ἐργάτης διελύθη ζωντανός!

Ἀπληλαγμένους πιά ἀπὸ τὸν ὀχληρὸ ἀν-τίπαλό του, ὁ κακοποιὸς ἐνόμισε τώρα πῶς μποροῦσε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν καταστρεπτι-κὴ του ἀποτέρευ, ἀλλὰ ἀκριβῶς τότε, μό-λις ἐστράφηκε πίσω του, ἀντίκρισε τὴν Λί-λιαν.

Ἡ νέα, ποὺ εἶχε παραστῇ ἀνίσχυρη στὴν τρομακτικὴ ἐκείνῃ σκηνῇ, νοιώθοντας τὸν ἑαυτὴ τῆς ἀνίκανο ν' ἀντιμετωπίσῃ μιά νέα πάλι με τὸν ἐπικίνδυνον ἀντίπαλό της, δὲν ἐπερίμενε νὰ ὀρμήσῃ αὐτὸς ἐναντίον της, ἀλλὰ ἔσπευσε νὰ φύγῃ ἀμέσως.

Φυσικά, δὲν τῆς ἐπετρέπετο οὔτε πρὸς στιγμὴν νὰ σκεφθῇ νὰ φθάσῃ στὴν πόρτα καὶ νὰ καλέσῃ βοήθεια. Πολὺ προτιήτερα, ἐκείνος θὰ τῆς ἔφραζε τὴν διόδον.

Ἀνέβηκε τότε τέσσερα-τέσσερα τὰ σκα-λοπάτια ποὺ ὠδηγοῦσαν στὴ μικρὴ γέφυ-ρα ποὺ ὀρισκόταν στὸ πρῶτο πάτωμα.

Ὁ Ἄγνωστος ἐρρίχθη πρὸς τὴν, ἐνῶ ἡ Λίλιαν ἔτρεχε σὰν τρελλὴ ζητώντας μιά διέξοδο γιὰ νὰ ξεφύγῃ τὸν φρικτὸ θάνατο ποὺ τὴν ἀπειλοῦσε.

Τὴ μποροῦσε ὅμως νὰ ἐλπίσῃ;

Γρήγορα, ὁ Ἄγνωστος με τὴν Κουκού-λα τὴν κατέφθασε καὶ τὴν ἐσφίξε μέσα στὰ τρομερά του μπράτσα. Εἰς μὴν ἐδο-κίμασε νὰ παλαίψῃ. Ἡ ἀπολύτως ἀνισή-πάλι δὲν μποροῦσε νὰ διαρκέσῃ καὶ πολὺ.

Ὁ ἄθλιος τὴν κρατοῦσε στὴν διάθεσί του καὶ σὲ λίγο θὰ τὴν ἐκσφενδόνιζε κι' αὐτὴν μέσα στὸ τρομερὸ ὑγρό.

Ὡστόσο, με τὴν ἐνεργητικότητά της ἀ-πελπισίας ποὺ ἐδεκαπλασίαζε τὴς δυνάμεις

της, κατάρθωσε σὲ μιά στιγμὴ ν' ἀπαλλά-γῃ ἀπὸ τὸ ἀπαίσιο ἀγκάλιασμά του. Καὶ συγκεντρώνοντας δολόκληρη τὴν ψυχραιμία της, ἀνέβηκε ἐπάνω στὸ κιγκλίδωμα, ἐπὶ-δρασε με τόλμη ἐπάνω ἀπὸ τὸν κάδο καὶ μ' ἓνα φοβερὸ ἄλλα κατάρθωσε ν' ἀρπαχτῇ ἀπὸ τὴν ἀλυσίδα τὸν γερανό.

Ὁ Ἄγνωστος με τὴν Κουκούλα ἐλύσ-αζε θλαστήρην. Ἡ Λίλιαν τοῦ τοῦ ἐξέ-φευγε. Δὲν ἐσκέφθηκε ὅμως νὰ ἐγκαταλεί-ψῃ τὸν ἀγῶνα.

Ἐρρίξε μιά γρήγορη ματιὰ σ' ὀλόκλη-ρη τὴν αἰθουσα, προσπαθώντας νὰ κρίνῃ με ποιὸν τρόπο θὰ μποροῦσε νὰ φθάσῃ τὴν νέα, ὁπότε μιά ἀστραπὴ θριάμβου ἐφώτισε τὰ σταχτιά του μάτια. Εἶχε βρῇ τὸν τρόπο.

Ἐσκαρφάλωσε με τὰ χέρια σ' ἓνα ἀπὸ τὰ δοκάρια ποὺ ὑπεστήριζαν τὴν αἰθουσα κι' ἔτσι ἐφθασε ὡς τὸν γερανό. Τώρα θὰ τοῦ ἦταν εὐκολο πιά νὰ γλυστρήσῃ κατὰ μῆκος τοῦ χαλυβδίνου σύρματος καὶ νὰ φθάσῃ τὴν Λίλιαν.

Αὐτὴ κατάρθε ἀμέσως τὸν κίνδυνον ποὺ τὴν ἀπειλοῦσε. Ἡ νέα αὐτῇ πάλι, ἐπάνω ἀπὸ τὸν κάδο ὅπου ὁ φρικτοτερός θάνατος ἐπερίμενε τὸν ἓνα ἀπὸ τοὺς ἀντίπαλους, θὰ ἦταν πάλι ἀμειλίκτη. Τὸ μοιραῖο ἐπλη-σίαζε γρήγορα.

Ἀπλῶς ἦδη τὸ χέρι του γιὰ ν' ἀρπάξῃ τὴν Λίλιαν. Καθὼς ὅμως ἡ νέα ἐπὶδρασε ἐ-πάνω στὸ ἀγκίστρι, λόγω τῆς ὀμῆς της, τὸ χαλυβδίνον σύρμα, ποὺ τὸ συγκρατοῦσε, ἄρχισε νὰ ταλαντεύεται σιγὰ-σιγὰ στὸ κε-νόν.

Τότε, τὴν στιγμὴ ποὺ τὸ ἀγκίστρι ἐ-πλησίασε στὸ χεῖλος τοῦ κάδου, ἀποφασί-σμένη γιὰ ὅλα, ἡ Λίλιαν ἐπὶδρασε με μίαν ἀπελπιστικὴν στροφὴ κι' ἐκλύσθηκε μακριὰ ἀπὸ τὸν κάδο, ὅπου κατέπεσε λιπθύμην.

Ὡστόσο, οἱ ἐργάτες τοῦ ἐργοστασίου εἶ-χαν προεβλέψῃ ἀκούοντας τὴς φωνῆς τοῦ συναδέλφου τὰν κι' ἀπὸ τὴν πόρτα εἶχαν παραστῇ στὴν δραματικὴ αὐτὴ σκηνή.

Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ὤρμησαν γιὰ νὰ βοηθήσουν τὴν νέα, ἐνῶ ἄλλοι ἔτρεξαν νὰ καταδιώξουν τὸν Ἄγνωστο με τὴ Μάυρη Κουκούλα.

Αὐτὸς ὅμως δὲν ἐστάθηκε νὰ τοὺς περι-μένῃ. Βλέποντας πῶς ἐκινδύνευε νὰ κυκλω-θῇ, δὲν ἐφρόντισε παρὰ μόνον πῶς νὰ δρα-πετεύσῃ.

Ἐστάσε, λοιπόν, τὸ τζαμωτὸ ἐνὸς φω-ταγώνου τῆς στέγης κι' ἐξαφανίσθηκε.

Ο «ΩΡΑΙΟΣ» ΤΖΟΝΑΣ

Ἐπέρασαν ἀρκετὲς μέρες ἀπὸ τὰ τελευ-ταῖα γεγονότα καὶ ὁ Ἄγνωστος με τὴν Κουκούλα δὲν εἶχε δώσει κανένα σημεῖον ζωῆς. Οἱ ἡμέρες περνοῦσαν καὶ κανένα γε-γονός δὲν ἐμεσολαβοῦσε ποὺ νὰ μαρτυρῇ τὴν παρουσίαν του.

Εἶχε ἀραγε ἐγκαταλείψει τὸν καταχθόνιον ἀγῶνα του, τὸν ἐνοίησε ὅπως περὶ τὸν, ἡ μήπως προετοιμάζε στὰ σκοτεινὰ νέα κυ-κουρήματα;

Ἡ Λίλιαν, ὥστόσο, δὲν μποροῦσε νὰ στρίψῃ ἀλλοῦ τὴς σκέψεως τῆς κι' ἀναρωτιό-ταν με φόβον ποῖος τάχα νὰ ἦταν ὁ λόγος τῆς ἐξαφανίσσεως του αὐτῆς.

Καὶ ἡ ἐξαφάνισις τοῦ αὐτῆς ἔπρεπε τάχα νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ συνεχίσῃ τὴς ἐνερ-γεῖς τῆς γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ δολοφῶ-νου τοῦ πατέρα της, ἡ δὲν ἔπρεπε ἀντιθέ-τως νὰ δοκιμάσῃ με τολμηρὰ πρωτοβουλία νὰ καταλάβῃ αἰφνιδιστικά κι' αὐτὴ τὸν ἀσύλληπτον ἀντίπαλό της;

Βασανίζοντας τὸ μυαλό της γιὰ νὰ βρῇ τὸ κατάλληλον μέσον ποὺ θὰ ἐκμεταλλε-ιοῦσε γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸν, ἐθυμῆθηκε ξα-φνικά τὴν ἐμπνευσι ποὺ εἶχε πρὸ ὀλίγων ἡ-μερῶν ὁ Γκρέχαμ, νὰ προσπαθῇ τῆς δηλαδὴ νὰ ἀναζητήσῃ τὸν Ἀρθούρ Γκρέμλιν μέσα στὰ διάφορα καταγῶγια τῆς Νέας Ὑόρ-κης.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ἐκείνῃ ἡ Λίλιαν ἐπὶ-δρασε τὴν ὀριστικὴ τῆς ἀπόφασιν.

Δὲν θὰ ἐδίσταζε ἐμπρός σὲ καμμιά θυ-σία γιὰ ν' ἀποτελειώσῃ τὴν ἀποστολὴν ποὺ ἐθεωροῦσε ὡς ἱερή.

Ὁ κατέβαινε αὐτὴ ἡ ἴδια στὰ κάτω στρώματα τοῦ ὀχλου τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ θὰ ἐρευνοῦσε μόνῃ της τὰ ὑποπτά τους κέντρα, μέχρις ὅτου ἀνεκάλυπτε τὰ ἴχνη τοῦ μυστηριώδους ἐχθροῦ της.

Μὲ τὴν ἀποφασιστικότητά της δὲ ἐκείνῃ ποὺ ἀποτελοῦσε ἓνα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῆς ἰδιοσυγκρασίας της, ἀπε-φάσισε ἡ Λίλιαν νὰ ἐπισκεφθῇ ὅλα τὰ κα-κόφημα κέντρα τῆς κοσμοπόλεως καὶ νὰ

ἀρχίσῃ ψάχνοντας με δραστηριότητα πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ καταχθόνιου ὑποκειμένου.

Ἐσκέφθηκε τότε ὅτι, τὸ πρῶτον πράγμα ποὺ εἶχε νὰ κάμῃ ἦταν νὰ μεταμφιεσθῇ κα-τὰ τέτοιον τρόπο, ὥστε νὰ γίνῃ ἀγνώριστη.

Ἐνα παλὸν φόρεμα με μαύρα καὶ ἄσπρα καρρῶ, ποὺ ἀνεκάλυψε στὸ δάθος κάποιου μπαρούτου καὶ ἓνα δελουδίνον μπερὲ ποὺ τῆς ἔκρυβε τὰ χρυσὰ μαλλιά της, τὴν ἐμετα-μόρφωσαν ἀρκετά.

Ἡ καμαριέρα της δὲν μπόρεσε νὰ μὴν τενώσῃ κατὰπληκτη τὰ μάτια της, δλε-ποντας τὴν μικρὴ τῆς κυρία με τέτοια πε-ριβολή.

—Σοῦ φαίνεται παράξενο αὐτό, Τζέννυ; ρώτησε χαμογελώντας ἡ Λίλιαν. Δὲν μοῦ πᾶνε καλὰ αὐτά;

Ἡ καμαριέρα ἀπήντησε με συγκατάβα-σι.

—Ἀληθινά, τὸ ἀλλόκοτον αὐτὸ φόρεμα τὴν παρουσιάζει πολὺ ἰδιότροπὴ τὴν δε-σποινίδα. Θὰ μποροῦσε ὅμως κανεὶς νὰ πῇ ὅτι δὲν τῆς πηγαίνει κι' ἄσχημα!

—Ὡ! ραίτ, λοιπόν!

Τὴν στιγμὴ ὅμως ποὺ ἐτοιμαζόταν νὰ βγῇ, ἐστράφηκε πάλι πρὸς τὴν καμαριέρα τῆς καὶ τῆς εἶπε:

—Ἐχω ἀρκετὲς μέρες τώρα νὰ ἰδῶ τὸν κύριον Γκρέχαμ. Ἐάν, ὅπως φαντάζουμαι, συμβῇ νάρθῃ σὲ λίγο, θὰ τοῦ πῆτε ὅτι πηγαίνω νὰ κάμω ἕναν μικρὸ γύρο στὰ κα-μπαρὲ τοῦ Μπλάκ-Στρήτ. Θὰ καταλάβῃ ἡ-κεῖνος.

Καὶ, ἀφήνοντας τὴν πιστὴ τῆς Τζέννυ τελειῶς συγχισμένη ἀπ' ὅσα εἶχε ἀκούσει, ἐγκατέλειψε τὸ μέγαρον καὶ διέταξε νὰ τὴν ὀδηγήσουν στὴ Νέα Ὑόρκη.

Μιστὴ ὥρα ἀργότερα, ἔφθανε ἔτσι σ' ἔ-ναν ἀπὸ τοὺς πρὸ κακόφημους δρόμους τῆς πόλεως, ποὺ γινόταν σωστὴ ληστοφυλιὰ μόλις ἐπέφτε τὸ σκοτάδι.

Τώρα ἡ Λίλιαν ἦταν λιγώτερον ἡσυχῇ καὶ ἀρχισε νὰ νοιώθῃ τὸ ἐπικίνδυνον τοῦ τολμηματός της.

Πῶς νὰ εἰσχωρήσῃ στὰ ὑποπτα ἐκεῖνα καταγῶγια ποὺ ἐγέμιζαν καὶ τὴς δυὸ πλευ-ρὲς τοῦ δρόμου; Καὶ μάλιστα, ποῖο ἀπ' ὅλα νὰ προτιμήσῃ;

Ἐμεινε ἔτσι ἀναποφασιστὴ ἀρκετὲς στι-γμές, μὴ τολμώντας νὰ μπῇ σὲ κανένα καὶ στεκόταν σκεπτικὴ στὸ πεζοδρόμιον με τὴν καρδιά ποὺ χτυποῦσε μετρί διαρρήξεως, ἐ-νῶ διάφορα ὑποκείμενα, με ὑποφύες φυσιο-γνωμίες, εἰσχωροῦσαν σ' αὐτὰ κάθε στι-γμὴ.

Λίγα ἥματα πρὸ πέρα, ἕνας πόλιςμαν περπατοῦσε ἀδιόφορος, καὶ φανόταν σὰν νὰ τὴν ἐκτύπαε με προστατευτικὸ ὕφος.

Ἡ συνάντησις αὐτῆς τῆς ἔδωσε λίγον θάρ-ρος.

Ἀντιστάθηκε ἔτσι κατὰ τοῦ φόβου της, ποὺ τῆς ἐκλόγιζε τὰ πόδια, κι' ἀποφάσισε νὰ μὴν ὑποχωρήσῃ ἐμπρός στὴν ἐπικίνδυ-νη περιπέτεια ποὺ μόνῃ της εἶχε ἀναλάβει.

Ξαφνικά, ἕνας ὑψηλόσωμος ἀλήτης τὴν ἐπλησίασε. Ἐφοροῦσε ἓνα σταχτὴ καπέλλο κατεδασμένο ὡς τ' αὐτιά του καὶ εἶχε ὕ-φος ἀνήσυχον, ὅπως ὅλοι οἱ ὁμοιοὶ του.

—Καλὴν ἡμέρα, εἶπε με οικειότητα στὴν Λίλιαν, τί περιμένει ἐδῶ ἡ ὁμορφουλά μου;

Κι' ἐνῶ ἐκείνῃ ἐτοιμαζόταν νὰ τοῦ ἀ-παντήσῃ, τὴν ἐπρόλαβε προτείνοντάς της με ἀφελεία:

—Ἐλα μαζί μου. Πληρώνω τὸ πιστό σου!

Ἡ πρότασις αὐτὴ ἀποτελοῦσε μίαν ἀ-νέλπιστην ευκαιρίαν γιὰ τὴν Λίλιαν, ποὺ ἐ-δίστασε νὰ μπῇ μόνῃ της σ' ἓνα ἀπὸ τὰ καμπαρὲ.

—Ἐστὼ!, ἀποκρίθηκε. Σὰς ἀκολουθῶ. Τὸ κέντρον ἐκεῖνο δὲν διέφερε καθόλου ἀ-πὸ τὰ ἄλλα τοῦ εἵδους του.

Ἦταν ἓνα μεγάλο χαμηλὸ καὶ βρώμικο δωμάτιο με μόνον ἐπιπλα κατὰ πολυτρό-πεζα στὴ γραμμὴ περικυκλωμένα ἀπὸ σκα-μνὰ σκεπασμένα με κουρελιασμένα ὑφά-σματα.

Ἀπαχίδες με μορφὲς τοῦ σχοινοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ ἦσαν ἐκεῖ θρονιασμένοι, με συντρόφους ποὺ δὲν διέφεραν καθόλου ἀπ' αὐτοὺς.

Οἱ πελάτες αὐτοὶ δὲν ἀνασήκωσαν κεν-τὸ κεφάλι στὴν εἴσοδον τῶν νεοφερμένων.

—Τὶ ἀγαπᾷτε νὰ σᾶς σερβίρῳ; ρώτησε ὁ ἰδιοκτῆτῃς προχωρώντας ἀπὸ τὸν τοίγ-κινον πᾶγκον του, πίσω ἀπὸ τὸν ὅποιον καὶ ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ δωματίου ἐπέβλεπε τοὺς ἀλλόκοτους πελάτες του.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

ΒΑΒΟΥΛΩΝΙΑ

Κουβέντες τῆς Σμυρνιάς

ΣΟΥΛΗΝΟΠΙΛΑΦΟ

Πλάϊ στὸ σπῆτι τῆς Ζαμφῶς, ἦρθε καὶ κατοί-κησε ἡ Παγώνα ἡ μαμή, με τὴν κόρη της τὴν Ἀ-θανασία, μιά παχειὰ δ-μορφὴ κοπέλλα ὡς 25 χρονῶν.

Ἡ Ζαμφῶ στὴν ἀρχὴ τὴς στραβοκυντοῦσε, μὰ ἀπὸ μιά μέρα ποὺ φανά-ζανε τὰ παιδιὰ της μέσα καὶ τοὺς δώσανε λουκού-μια, ἔγινε πιά μεγάλη φί-λη τους.

—Νὰ σὲ χαρῶ κόνα Παγώνα μου, με τὴν τσι-ριμόνια σου καὶ τὴ γλυ-κειὰ σου γλώσσα. Ἀμ' ἐκείνῃ ἡ κόρη σου!

Καλὴ τὴ πρόλογος ποὺ τῶχει. Παππὰ ξε-παππαδεύει ἡ ὁμορφιά της.

—Νάσαι καλά, κόνα - Ζαμφῶ μου. Ἐ-μεῖς εἴμαστε πολὺ εὐχαριστημένες ποὺ σ' ἔχομε γειτόνισσα!

Μεγάλες ἀγάπες καὶ μεγάλες φιλίες με-ταξύ τους. Ἄν ζητοῦσαν νὰ στείλουνε ποθεύνα τὰ παιδιὰ, ἡ Ζαμφῶ τὰ φώναζε πρόθυμα, ἂν εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ κανένα πράγμα, τοὺς τὸ πῆγαινε ἡ ἴδια.

Ἡ Ζαμφῶ τοῦ Μουχτῆ, ποὺ καθότανε ἀντικρὺ, ἔλεγε στὴς γειτόνισσες:

—Μπαμπασκερὴ κλωστή στὴ μέση τῶς καὶ κουκὶ πιπέρη! Πότε θὰ τοσοὶ δῆς νὰ ἀρπαχτοῦνε μαλλιά με μαλλιά!

Ἐνας πρωῒ, ὁ ἀνηψιὸς τῆς κόνα Παγώ-νας τῆς ἔφερε ἓνα πανεράκι σουληνῆς τῆς θαλασσας, δώρο.

—Ἀχου! καλέ, ποὺ βρεθήκανε μάτια μου; ξεφάνισε ἡ Ζαμφῶ σὰν τὴς εἶδε.

—Εἶνε ἀπὸ τὴ Σαλονίκη!

—Καλέ, ἂν μοῦ βρῇς, ἀγόρασέ μου κι' ἑμένα καὶ τοσοὶ πλερώνω! Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἦρχα, δὲν ἀξιώθηκα νὰ φάω σουληνῆς τυλιχτές!

Ἡ Παγώνα εἶπε με χαμόγελο:

—Ἐνοια σου, καλέ Ζαμφῶ μου, κι' ἐ-γὼ θὰ σοῦ στείλω μυρωδιά!

—Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, κόνα - Παγώνα μου. Ἡβοῒ! Καλέ, γιὰ νὰ θυμῶθ τὴ Σμύρ-νη μας. Ἡπῆγαινες τοσοὶ Μεγάλες Ταβέρ-ες κι' ἡδρίσκες τὰ ἐλέη τοῦ Θεοῦ! Ἐδῶ, χαλασμός κόσμου νὰ βρῇς δυὸ σουληνῆς!

Ἡ μαμή πῆρε τὴς σουληνῆς μέσα στὸ σπῆτι της, τὴς ἄχτισε κι' ἀρχισε νὰ μαγει-ρεῖ τὸ σουληνοπιλάφο.

Ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ ἀκούστηκε κάποια φα-σαρία στὸ δρόμο. Δυὸ-τρεις γειτόνισσες ἔτρεξαν μέσα στὴν αὐλὴ τῆς μαμῆς καὶ τῆς εἶπαν πῶς ἡ κόρη της πιάστηκε με μιά ζωντοχήρα γιὰ τὸ Στράττ τὸ βιολιτζῆ.

—Ἀχου! Ἀδικία ὥρα νὰ τούρῃ, θὰ πῆε πάλι μ' ἐκείνῃ τὴ σουρουκλεμὲ καὶ θὰ συχιστῇ τὸ παιδάκι μου!

Ὡπως ἦταν μέσα στὴν κουζίνα, ἄφη-σε τὸ τηγάνι στὴ φωτιά καὶ ξεπρότισε.

Ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ἐγνεψε στὴ Ζαμφῶ:

—Ἐχω τὸ τηγάνι στὴ φωτιά. Ρίξε μιά ματιά ὡς ὅτου νάρχα!

Ἡ Ζαμφῶ ὅμως εἶχε κουβέντα γιὰ τὴν κόρη τῆς Παγώνας:

—Ἀκούς ἐκεῖ νὰ πάη ν' ἀρπαχτῇ μέσα στὸν καφεὲν κοτάρμα γυναικῶν;

—Νὰ ἔλα πάλι ποὺ θὰ τοῖ τόνε πάρα ἄ ἄλλη!

—Αὐτὰ εἶνε τυχερὰ πράγματα!

—Καλέ, ὅπου δὲ μιλά, τόνε θάβουνε!

—Ε, ὅχι πάλι αὐτὰ τὰ ρεζιλικά!

—Φύστε τὸν κόρφο σου γιατί ἔχεις παι-διά!

Ἡ κουβέντα πῆρε κι' ἔδωσε ὡς ποὺ φά-νηκε ἡ Παγώνα με τὴν κόρη της κατακό-κινες καὶ συχισμένες.

—Τὴν ἔκανα ἀπ' ἀσπροῦ!, εἶπε ὁ Πα-γώνας.

Ἡ κόρη δὲ μιλοῦσε, μὰ πῆγε μέσα στὸ σπῆτι, ξεπῆσε ἀπὸ τὴ μάνα της. Μόλις μπήκανε, ἄλλο ξεφωνητό. Ὅλες οἱ γειτό-νισσες τρέσανε μέσα, πρώτη-πρώτῃ ἡ Ζαμ-φῶ.

Ἡ Παγώνα κρατοῦσε ἓνα τηγάνι, ποὺ μέσα τὸ φαγητὸ ἦτανε κάρβουνο σωστό.

—Καλέ, εἰσάστε Χριστιανές! Ἄπτε καὶ λυπηθῆτε. Μουφερὲ ὁ ἀνηψιὸς μου σουλη-νῆς καὶ παρακάλεσα αὐτὴ τὴ ζουλόφτην νὰ προσέχη, κι' ἐκείνῃ τὸ ἄφησε κι' ἡ-καήκανε!

Ἡ Ζαμφῶ κιτρινίσε:

'Επί τέλους ΜΟΝΟΙ

Τά πιο παράξενα ΓΑΜΗΛΙΑ ΕΘΙΜΑ

Ο τρόπος κατά τον οποίον τελείται το μυστήριο του γάμου δεν είναι ο ίδιος σε όλα τα μέρη του κόσμου. Σήμερα, τα κορίτσια που παντρεύονται δεν βρίσκονται δέξια μπροστά σ' ένα μυστήριο, όπως συνέβαινε μια φορά κι έναν καιρό. Σ' εμάς εδώ, όπως και στις περισσότερες λατινικές και αγγλοσαξωνικές χώρες, η τελετή του γάμου είναι απλούστατη και απλουστεύεται διαρκώς περισσότερο.

Υπάρχουν όμως και λαοί που έχουν περιπλέξει τόσο πολύ αυτήν την υπόθεση, ώστε η ημέρα του γάμου και καμιά φορά και οι επόμενες, να καταναλώνουν πραγματικό μαρτύριο, ώστε χρειάζεται μεγάλη απόφαση για να υποβληθώ κανείς σ' αυτό.

ΜΟΝΟΙ... ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΗΝ ΠΕΘΕΡΑ!

Οι κάτοικοι των βορείων χωρών, καθώς κι εκείνοι που μένουν κοντά στον Ισημερινό, έχουν μεταβάλει την τελετή του γάμου σε μία φανταστική ιεροτελεστία, σ' ένα σωστό πανηγύρι, που καμιά φορά όμως βασανίζει και τους νεονύμφους.

Στη Φινλανδία, λόγω χάρη, για ν' αρχίσωμε από μια χώρα που έχει συγκεντρώσει το γενικό ενδιαφέρον, και ιδιαιτέρως στην περιοχή του Καρνού, όπου είναι τα μεγάλα δάση, η τελετή του γάμου γίνεται κατά τον εξής περιεργάτην τρόπον:

Είπε πρωί και χιονίζει αδιάκοπα. Το νεαρό ζεύγος δαίχνει απ' τη μικρή έκκλησία του χωριού στολισμένο με τα ωραιότερα φορέματα, με παπούτσια από κόκκινο, σιλικονάτο δέρμα και προχωρεί στον κεντρικό δρόμο για να καταλήξει στο σπίτι του γαμπρού, ακολουθούμενοι από συγγενείς και φίλους που ζητωκραυγάζουν σε κάθε βήμα.

Μετά το γεύμα, οι καλεσμένοι αρχίζουν να τραγουδούν διάφορα λαϊκά τραγούδια, συνοδευόμενοι από κιθάρες. Τα τραγούδια και οι χοροί συνεχίζονται όλη την ημέρα, έως αργά τη νύχτα, όποτε οι καλεσμένοι θα φύγουν. Τότε οι νεόνυμφοι θα μείνουν μόνοι και θα κλειστούν στο δωμάτιό τους...

Εκεί μέσα όμως βρίσκονται τρία κρεβάτια, απ' τα οποία μονάχα το μεσαίο είναι στρωμένο. Τα άλλα δύο είναι εξστρωτά, χωρίς σεντόνια και κουβέρτες, και σ' αυτά θα κοιμηθούν οι νεόνυμφοι ντυμένοι, επί έφτα νύχτες, υπό την επίβλεψη της μητέρας του γαμπρού, που κοιμάται στο μεσαίο κρεβάτι! 'Επί έφτα νύχτες, λοιπόν, η παρουσία της πεθεράς θα μεταβάλει τη ζωή τους σε αληθινό μαρτύριο, ως που θα μπορέσουνε τέλος να πουν: «'Επί τέλους μόνοι!»

ΓΑΜΟΣ ΚΑΙ... ΤΥΦΛΟΜΥΓΓΑ

Η Λιθουανία δεν είναι και

αυτή παράδεισος για τους νεονύμφους. Γιατί πρέπει ν' αναστενάξουν κι' εκεί πολλές φορές για να γευθούν την ετυχία.

Μετά την γαμήλιο ιεροτελεστία, οι συγγενείς και φίλοι χαιρετούν τους νεονύμφους με χορούς και τραγούδια και όταν βραδυάσει, τους συνοδεύουν στον νυφικόν θάλαμο, όπου γίνεται μία πολύ παράξενη τελετή. Ο γαμπρός στρέφεται προς τη νύφη και της λέει: «Γνωρίζεις τα καθήκοντά σου;» Αυτή του απαντά μ' ένα χαμόγελο γεμάτο ήδυπάθεια. Μετά, επί παρουσίας των καλεσμένων ή νύφη ξεστρώνει και στρώνει το κρεβάτι τρεις φορές. 'Επειτα δαίχνει τα παπούτσια του ανδρός της, προσφέροντας διάφορους δρκους και τέλος του δίνει τα ματιά και κάνει τον γύρο του σπιτιού, επικαλούμενη την ευλογία του Θεού στη νέαν οικογένεια.

Ετσι περνάει η πρώτη νύχτα! Κατά τα ξημερώματα φέρουν τον γαμπρό ένα φλυτζάνι μέλι, όπου η νύφη δρέχει τα χείλη της, προτού το δώσει του γαμπρού, πράγμα που αποτελεί ένα είδος υποσχέσεως για το μέλλον. Μετά, έρχονται ξανά οι καλεσμένοι, φέρνοντας δώρα και ευχές. Και το μαρτύριο της παρουσίας των παρατείνεται έως το βράδυ, όταν οι νεόνυμφοι είναι υποχρεωμένοι να χορεύουν για τελευταία φορά προτού αποσυρθούν στο δωμάτιό τους και μείνουν επί τέλους μόνοι!

ΜΕΘΟΥΝ ΤΟΥΣ ΚΑΛΕΣΜΕΝΟΥΣ, ΓΙΑ ΝΑ ΑΠΟΔΡΑΣΟΥΝ

Στην τελευταίαν έκρηξη του Γιουκαταν, στο Μεξικό, ζή μία παράξενη φυλή, που θεωρεί τη γυναίκα σαν σπάνιο θησαυρό. Είναι η φυλή των Λακαντών, στην οποίαν οι άντρες είναι

Μία νέα από το Χοσόνγκο της Νορβηγίας, ντυμένη νύφη.

πολύ λιγώτεροι απ' τις γυναίκες, αλλά τις εκτιμούν υπερβολικά.

Μόλις ένα κορίτσι συμπληρώσει τα έφτα χρόνια θεωρείται άρραβωνιασμένη, και βρίσκεται υπό την αυστηρή επίβλεψη του πατέρα, ως τα δεκάξι, που πρέπει να παντρευτεί. Τότε ο πατέρας αρχίζει τις διαπραγματεύσεις με τον γαμπρό, και όταν τελειώσουν αυτές, οι δύο παντρεύονται χωρίς καμιά πολυτέλεια. Ούτε τραπεζία, ούτε κεράσματα.

Η γαμήλια τελετή γίνεται μέσα σ' ένα δάσος, όπου οι καλεσμένοι πίνουν μονάχα ένα μεθυστικό ποτό. Ο γαμπρός, που έχει φθάσει πολλές φορές τα πενήντα, ενώ η νύφη είναι μονάχα δεκάξι χρονών, είναι υποχρεωμένος να τους κερνά όλους, συνεχώς, ως που να μεθύσουν. 'Επειτα το νυφικό ζευγάρι αποσύρεται μέσα στην καλύβη του, ενώ όλη η φυλή απ' έξω αρχίζει ένα παληό, ατελείωτο λαϊκό τραγούδι, που δεν τελειώνει παρά τα ξημερώματα, και μόνον τότε οι δυστυχισμένοι νεόνυμφοι μπορούν να κοιμηθούν.

ΓΑΜΟΣ ΜΕ... ΕΥΛΟ ΑΛΥΠΗΤΟ

Στις όχθες του Αμαζονίου, του μεγαλοπρεπεστέρου ποταμού του κόσμου, η γαμήλια τελετή είναι επίσης αρκετά περιεργή.

Ο νεαρός έρωτευμένος προσπαθεί πρώτ' απ' όλα να αποκτήσει την συμπάθεια του μέλλοντος πεθερού του. Όταν το κατορθώσει, γίνονται οι άρραβώνες, κατά τον εξής απίστευτον τρόπο:

Η νέα μεταφέρεται προτού βραδυάσει στο πλησιέστερο δάσος, όπου ο άρραβωνιαστικός της, δοσθούμενος από δύο φίλους του την δένει γερά σ' ένα δέντρο για ν' αρχίσει την δοκιμασία του εξαγνισμού. Αρπάξει, δηλαδή, ένα μαστίγιο και αρχίζει να την χτυπά με όλη του τη δύναμη.

Όταν η δύστυχη γυναίκα, οδριάζοντας από τους πόνο, φαίνεται ότι δεν μπορεί πια ν' αντέξει, έπεμβαίνει ο μάγος της φυλής, που αρχίζει

γύρω της έναν δαιμονισμένο χορό, ενώ ένας άλλος ανάβει φωτιά μπροστά στα πόδια της. Η απάνθρωπος αυτή ιεροτελεστία του εξαγνισμού τελειώνει μόνο όταν η νέα λιποθυμήσει. Στην αξιοθρήνητο αυτή κατάσταση μεταφέρεται στην καλύβα του γαμπρού, στην είσοδο της οποίας τελείται ο επίσημος γάμος. Και δεν υπάρχει αμφιβολία, πως η δύστυχη εκείνη γυναίκα δεν θα ξεχάσει ποτέ την πρώτη νύχτα του γάμου!...

Στους Ναγυάρες, έναν παράξενο λαό που ζή στην τελευταίαν άκρη της χερσονήσου Ντεκάν, στις 'Ινδίας, μετά την γαμήλιο τελετή η γυναίκα επίστρέφει στο πατρικό της σπίτι, όπου ο σύζυγος πηγαίνει να την επισκεφθή, ως που θα αποφασίσει αυτή να τον ακολουθήσει στο νέο τους σπίτι. Και αυτό μπορεί να συμβή και έναν μήνα μετά τον γάμο.

Καθώς βλέπετε, λοιπόν, οι πρώτες ημέρες του γάμου δεν είναι παντού ρόδινες, όπως σ' εμάς που έχουμε καθιερώσει τον περίφημον μήνα του μέλιτος!

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

ΕΝΑ ΑΤΑΙΡΙΑΣΤΟ ΑΝΔΡΟΓΥΝΟ

(Συνέχεια απ' τη σελίδα 38)

Η όμως διαρκώς παραπονιέται, μιλάει για οικονομίες, για υπερωργα έξοδα για κέρδη. Μ' ένωχλούσε διαρκώς με ανόητες λεπτομέρειες της καθημερινής ζωής και δεν είχε πια τη διάθεση να δουλέψω όπως ήθελα εγώ.

—Χάνεις τον καιρό σου μ' αυτούς τους στίχους, μούλεγε με πικρία.

Και την άκουσα, ο θλάκας! Τό άραίο όνομα του ποιητού, που κατωρρώσα ν' αποκτήσω ύστερα από εργασία τσώνων, θα σερνόταν τώρα στη λάσπη των μετρίων παραγωγών. Όταν σκέπτομαι ότι σ' αυτή τη γυναίκα έδωσα όλη μου την καρδιά, όλα τα δνειρά μου! Όταν σκέπτομαι ότι με περιφρονεί επειδή δεν κερδίζω λεφτά!... Ντρέπομαι γι' αυτήν και για μένα!

Η προσπάθεια που έκαμε τελευταίως για να μου βρή μια θέσι σε κάποιο υπουργείο, είναι πολύ εξευτελιστική και μ' έκαμε έξω φρενών! Ενωθήκαμε για να ευτυχίσουμε μαζί και εν τούτοις είμαστε δυστυχισμένοι, πολύ δυστυχισμένοι. Πρώ παντός εγώ!

Και τώρα τί θα γίνει; Τί θα γίνει αύριο; Και στο μέλλον...

Και είμαστε παντρεμένοι, καταδικασμένοι να ζούμε μαζί, ενώ μια άδυσσος μάς χωρίζει... Τί κουραστικό, τί απογοητευτικό που είναι!... Για πάντα μαζί, για όλη τη ζωή! Είναι φρικτό!...

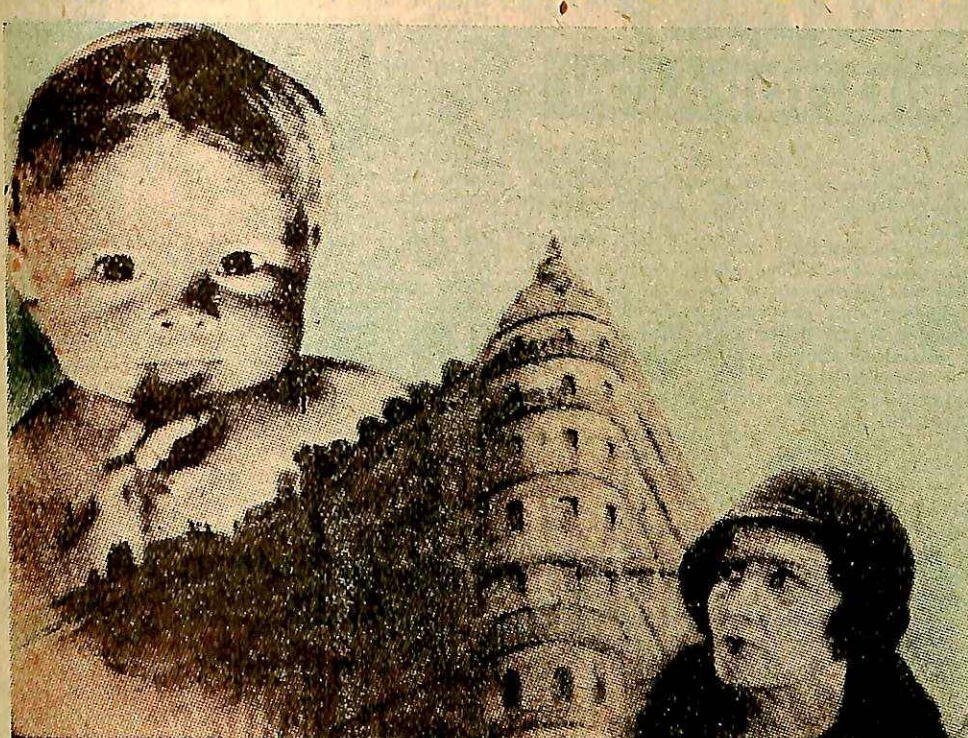
ΑΛΦΟΝΣ ΝΤΩΝΤΕ

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Οι γέροι αρέσκονται να δίνουν καλές συμβουλές, έπειτι δὲν είναι πια σε θέση να δίνουν κακά παραδείγματα.

Δεν κυβερνά τον κόσμο η λογική, αλλά το αίσθημα.

MATER DOLOROSA...

Μία δραματική αληθινή ιστορία

Η Ντενίζ ντ' Ερμάνζ έμνηκε σαν ανεμοστρόβιλος μέσα στο δωμάτιο, όπου από αρκετές ημέρες τώρα εργαζόταν ή δασποινίς Λευκή.

—Δεν μπορείτε να φαντασθήτε πόσο ευτυχισμένη είμαι, έλεπε, όσο βλέπω να πλησιάζη ή ημέρα που θα γίνω μητέρα...

—Καταλαβαίνω, έκαμε ή γεροντοκόρη, ακύθοντας επάνω στα μικρά ασπρόρρουχα που έτοιμαζε για το άναμένομένο δρέφος. Αυτό θα πρέπει να είναι ή μεγαλύτερη χαρά για μια γυναίκα...

—Ω! Δὲν μπορείτε να καταλάβετε σείς...

Η Λευκή έσκυψε ακόμη πιο πολύ το κεφάλι επάνω στα ασπρόρρουχα που έσφαβε.

Δὲν μπορούσε να καταλάβη! Κι' όμως είχε γίνει κι' αυτή άλλοτε μητέρα...

Όταν άντελήφθη την κατάστασί της, έπήγε σ' ένα γιατρό να την εξετάση. Εκείνος έπεβεβαίωσε τους φόβους της. Ήταν τριών μηνών. Όλος ο κόσμος θα άρχιζε να καταλαβαίνει σε λίγο ότι ήταν έγκυος.

Τί έπρεπε να κάμη λοιπόν; Νά σκοτωθή; Θά ήταν μια καλή λύσις αυτό, άλλ' ή Λευκή έσκέφθηκε ότι δὲν θα την άπληλλασσε από την ντροπή. Γιατί θα γινόταν κατόπι αυτοψία στο πτώμα της και όλοι θα έμπαθαιναν τότε ποίοι ήταν οι λόγοι, που την έσπρωξαν στην αυτοκτονία.

Ο παπάς, στον όποιο κατέφυγε, την συνεβούλευσε να τά είπη όλα στη μητέρα της. Όσο για τον δικαστή Τεράν, τον πατέρα της, δὲν ύπήρχε καμιά έλπις να μπορέση να συνεννοηθή μαζί του. Γιατί ήταν πάντα άυστηρός και άδέκαστος στις κρίσεις του.

Τό σφάλμα της Λευκής άφείλετο σε μια τυχαία σύμπτωση.

Μία μέρα, είχε έρθει να τους επισκεφθή ο Μαρσέλ Ντεσπάρ, ένας έξάδελφος του πατέρα της, που έμενε από χρόνια στην Τύνιδα. Ο δικαστής Τεράν τον έκράτησε

επί μια εβδομάδα στο σπίτι του.

Ο Μαρσέλ ήταν ένας άραϊος άνδρας και είχε στο βλέμμα του τη λάμψη εκείνη των ανθρώπων που ξέρουν να κατακτούν. Είχε έλθει για να κανονίση ένα κληρονομικό ζήτημα. Από τό άλλο μέρος, ή Λευκή ήταν μια χαριτωμένη νέα, που είχε μέσα στα στήθη της την φλόγα των δεκαοκτώ χρόνων της.

Και τά πράγματα έγιναν όπως γίνονται συνήθως.

Μία μέρα, ο πατέρας της Λευκής άπαυσίαζε στο δικαστήριο και ή μητέρα της είχε τρέξει στο προσέφαλο μιας θείας της, που ήταν βαρεία άρρωστη.

Ο Μαρσέλ είχε μείνει μόνος με τη νέα. Όταν επέστρεψαν οι γονείς της, ή Λευκή είχε γίνει έρωμένη του...

Την άλλη ημέρα, ο Μαρσέλ έφυγε. Δὲν παρέλειψε φυσικά να την διαβεβαίωση ότι θα εξαγαγίριζε σύντομα και ότι θα ένομιμοποιούσε τις σχέσεις τους. Άλλά δὲν ξαναγύρισε και δὲν έδωσε ποτέ σημεία ζωής.

Τρέμοντας και με τό κεφάλι σκυμμένο, ή Λευκή άμολόγησε τό σφάλμα της στη μητέρα της.

Τέλος, τά πράγματα έκανονίσθηκαν. Η νέα άπομακρύνθηκε επί ένα διάστημα από τη μικρή πόλι όπου έμεναν και σε λίγο έγινε μητέρα.

Άλλά δὲν είδε παρά για μια στιγμή μόνο τό μικρό πλάσμα που έφερε στον κόσμο.

Όταν έξύπνησε, έπειτα από τό βαθύ λήθαργο στον όποιο την είχαν βυθίσει οι πόνοι του τοκετού, ή μητέρα της περιωρίσθηκε να της πη ότι είχε κάμη κορίτσι και ότι μια πλούσια οικογένεια είχε αναλάβει να τό ανατρέψη.

Η Λευκή παρέκάλωσε, έκλαψε, έσύρθηκε στα πόδια της μητέρας της, ζητώντας να της πη που βρίσκóταν τό παιδί της.

Η κυρία Τεράν δὲν θέλησε όμως να προσθέση ούτε λέξη.

Και έπειτα τά χρόνια είχαν περάσει. Ο

δικαστής Τεράν πέθανε μια μέρα και ή γυναίκα του τον άκολούθησε σε λίγο στον τάφο.

Η Λευκή είχε άπορρίψει όλες τις προτάσεις γάμου που της είχαν γίνει και είχε άπομείνει γεροντοκόρη.

Η τύχη της έπεφύλασσε ένα νέο πλήγμα. Διέθεσε τά λίγα χρήματα, που είχε κληρονομήσει από τους γονείς της, σε μια έπιχείρησι, που έχρεωκόπησε σε λίγο καιρό. Έτσι εύρέθηκε, ξαφνικά, χωρίς πενήτριά. Και τότε άρχισε να ξενοδουλεύη, για να κερδίση τη ζωή της.

Τώρα την είχαν καλέσει στο σπίτι της κυρίας ντ' Ερμάνζ, για να ράψη τά ασπρόρρουχα του μικρού που άνεμένετο.

Εκείνο τό βράδυ, ή Λευκή έγύρισε περίλυπη στο σπίτι της και, παρ' όλες της τις προσπάθειες, δὲν κατάρρωσε να βρή την ήρεμία της ψυχής της.

Τό εύχάριστο γεγονός, που άνεμένετο στο σπίτι της κυρίας ντ' Ερμάνζ, την είχε άναστατώσει, ξαναφέροντας στο μυαλό της τη δική της περίπτωσι.

Αν τούλάχιστον ήξερε που βρίσκóταν σήμερα ή κόρη της!

Άρχισε τότε, για χιλιοστή φορά, να ψάχνη τά χαρτιά που είχε αφήσει ή μητέρα της.

Αυτή τη φορά όμως ύπήρξε εύτυχέστερη. Μέσα σ' ένα παληό διδύλιο, ανέκλυψε ένα μικρό κιτρινωμένο χαρτάκι, που άνέφερε την ήμερομηνία, που ή Λευκή είχε φέριε στον κόσμο τό παιδί της και από κάτω τις λέξεις:

Κυρία Λαμπέρ, Μπορντώ.

Η Λευκή έθυμήθηκε τότε πως ή μητέρα της είχε έλπη πολλές φορές, άπαντώντας στις έπίμονες έρωτήσεις της, ότι τό παιδί της βρίσκóταν στο Μπορντώ, στο σπίτι μιας πλουσίας κυρίας, που δὲν είχε παιδιά και που είχε υποσχεθή ότι θα τό υιοθετούσε.

Η γυναίκα αυτή δὲν μπορούσε δέξαι να είναι άλλη από την κυρία Λαμπέρ, που τό όνομά της άνεφέρτετο στο σημείωμα της μητέρας της.

Ω! Θεέ μου! Ήταν αλήθεια λοιπόν πώς θα ξαναβρίσκε τό παιδί της; Είκοσι δύο χρόνια είχαν περάσει από την έποχή που τό άντίκρυσε για μια στιγμή, μικρούλικο, όταν τό έφερε στον κόσμο...

Έπρεπε τώρα να τρέξη στο Μπορντώ, να βρή αυτή την κυρία Λαμπέρ και να διεκδικήση τά δικαιώματά της. Άλλά πώς να τό κάμη; Η Λευκή δὲν είχε χρήματα. Δὲν πειράζει. Θά εργαζόταν λίγο περισσότερο στο σπίτι της κυρίας ντ' Ερμάνζ και θα έθυσίαζε και τον νυκτερινό ύπνο της άκόμη, για να εξακονίσση τά χρήματα που της έχρειάζóταν.

Τό βράδυ της άλλης ήμέρας, ή Ντενίζ ντ' Ερμάνζ ήλθε στο δωμάτιο όπου ή Λευκή εργαζόταν, όπως πάντα, και της είπε:

—Σείς που είσθε τόσο καλή, δεσποινίς Λευκή, θέλετε να μου κάμειτε μια χάρη;... Ω! Δὲν είναι τίποτε σπουδαίο... Θά ήθελα, καθώς θα περνάτε από τό ταχυδρομείο, να ρίξετε αυτό τό γράμμα για τη μητέρα μου...

Η Λευκή έπήρε τό γράμμα και τό έβαλε στο σάκκο της.

Λίγη ώρα άργότερα, έφυγε από τό σπίτι της κυρίας ντ' Ερμάνζ.

Τη στιγμή που έπρόκειτο να ρίξη τό γράμμα στο γραμματοκιβώτιο, έριξε μια ματιά στο φάκελλο. Έφερε την έπιγραφή:

Κυρία Λαμπέρ—εις Μπορντώ.

Η Λευκή ένωιασε για μια στιγμή τά πόδια της να λυγίσουν και έφοβήθηκε ότι θα έσπριαζόταν στο δρόμο...

Την άλλη ήμέρα, οι πληροφορίες που προσέθεσε ούτε λέξη.

(Τό τέλος στη σελίδα 50)

Λευκή γέ Μοράν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

94ον

Είπε τότε τον Άγγλο να δαγίνη μαζί με έναν άλλον, που δεν άργησε να τον αναγνωρίσει και λίγο έλειψε να πέσει ανάσκελα από την απληξία του.

«Ο Έρωτευμένος!» φώναξε.
«Αμέσως άρχισε να ακολουθεί κατά πόδας τους δυο ανθρώπους, προσπαθώντας ν' ακούσει τί έλεγαν. Δεν τὸ κατάρθωσαν όμως.

Μη θέλοντας νὰ γίνη αντίληπτος ἀπομακρύνθηκε σκεπτόμενος ὅτι θὰ μπορούσε ίσως τὴν ἄλλη μέρα ν' ἀκούσῃ τίποτε. Τὴν ἄλλη μέρα όμως ὁ Ἄγγλος δὲν φάνηκε καθόλου στὴν ὁδὸ Χέλντερ.

Ἡ ἀπογοήτευσις τοῦ Ταρντιέ ἦταν ἀπερίγραπτη...

ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ

Ὁ Γκοντράν εἶχε κρατήσει πάντοτε τὸν Ἐρωτευμένο στὴ διάθεσί του, περιμένοντας νὰ δρῇ τὴν κατάλληλὴ εὐκαιρία γιὰ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ κοντὰ στὴν κλινικὴ τοῦ δρος Βαλενύ.

Εἶχαν συνεννοηθῇ καὶ ὁ Ἐρωτευμένος τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Ταρντιέ δὲν τὸν εἶχε δὴ πιά με τὸν δὴθεν Ἄγγλο, εἶχε φύγει νωρίτερα γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν συντροφό του στὸ ραντεβού ποὺ τοῦ εἶχε δώσει αὐτὸς ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, στὸν δρόμο τοῦ Μεγάλου Δάσου.

Ὅταν οἱ δυο συννητήθησαν ὁ Γκοντράν, ντυμένος πάντοτε ὡς Ἄγγλος, ὡδήγησε τὸν Ἐρωτευμένο ἀπέναντι τῆς κλινικῆς καὶ τοῦ υπέδειξε ἕνα σωρὸ ἀπὸ πέτρες λέγοντας:

—Νά, αὐτοὺ θὰ πέσετε καὶ θὰ βάλετε τίς φωνές.

—Εἶνε ἀνάγκη νὰ πληγωθῶ; ρώτησε ὁ Ἐρωτευμένος με ὑπόκοφο θυμό.

—Ἀπαραίτητα! Ἄλλως τὸ δὲν ἔπαρχει ἄλλος τρόπος γιὰ νὰ σὰς μεταφέρω μέσα στὴν κλινικὴ καὶ νὰ κατορθώσετε νὰ δρῆτε τὸν ἀνθρώπο σὰς γιὰ νὰ ἐκδικηθῆτε!

—Ἔστω! Ἐκαμε ὁ Περιέ με λύσσα, θὰ γίνῃ!

Ὁ Ἐρωτευμένος ὑποσχέθηκε ὅτι θάκαμε ὅ,τι τοῦ ζητοῦσε ὁ Γκοντράν. Καὶ συνεφωνήσαν νὰ μείνῃ τὴν νύχτα ἐκεῖνι σ' ἕνα ξενοδοχεῖο ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ κοντὰ καὶ τὴν ἄλλη νὰ κάμῃ τὴν ἀπόπειρα.

Ὁ Γκοντράν, ἦσαν πιά βέβαιος τώρα γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σχεδίου του. Ἀπέμενε ἡ Λευκή.

★
Ἀλλὰ καὶ τὸ δολερὸ αὐτὸ πλάσμα κατάρθωσε με τὴν ὑποκρισία νὰ κερδίσῃ τόσο πολὺ τὴν ἐμπιστοσύνη τῆς ἀδελφῆς Θηρεσίας, ὥστε νὰ μὴ φέρῃ καμμιὰ ἀντίστασι στὴν Λευκή, ὅταν τὴν εἶδε νὰ φθάνῃ ντυμένη ὡς καλόγρια στὸ παρεκκλήσι τῶν φυλακῶν κατὰ τὴν συνηθισμένη ὥρα τῶν συνεντεύξεων.

Ἐπειδὴ όμως ἡ ἀδελφὴ Θηρεσία, στὸ ἀντίκρουσμα τοῦ μεταμφιεσμοῦ αὐτοῦ, ποὺ τὸν θεωροῦσε ἱεροσυλία, ἔμεινε ἐκπληκτὴ, ἡ Λευκὴ παίρνοντας τὸ συνηθισμένο τῆς ὑποκριτικὸ ὄφος τῆς εἶπε:

—Ἀδελφὴ μου, εἶνε τὸ μόνο μέσο γιὰ νὰ μπῶ στὸ νοσοκομεῖο. Οἱ ὑπάλληλοι καὶ οἱ νοσοκόμοι θὰ με νομίσουν ἀδελφὴ τοῦ Ἑλέους.

Ἡ Λευκὴ ἐθιράμβευσε, ἡ ἀδελφὴ κατεπείσθη.

Σὲ λίγο ἡ Λευκὴ βρισκόταν κοντὰ στὴν Τζέννη ποὺ καθόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἦταν χλωμὴ μὲν ἀκόμῃ καὶ καταβεβλημένη, ἀλλὰ βρισκόταν τώρα στὸ στάδιο τῆς ἀναρρώσεως. Ἐμενε σιωπηλὴ.

Ἡ Λευκὴ ἐθιράμβευσε, ἡ ἀδελφὴ κατεπείσθη.

Σὲ λίγο ἡ Λευκὴ βρισκόταν κοντὰ στὴν Τζέννη ποὺ καθόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἦταν χλωμὴ μὲν ἀκόμῃ καὶ καταβεβλημένη, ἀλλὰ βρισκόταν τώρα στὸ στάδιο τῆς ἀναρρώσεως. Ἐμενε σιωπηλὴ.

Ἡ Λευκὴ ἐθιράμβευσε, ἡ ἀδελφὴ κατεπείσθη.

Σὲ λίγο ἡ Λευκὴ βρισκόταν κοντὰ στὴν Τζέννη ποὺ καθόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἦταν χλωμὴ μὲν ἀκόμῃ καὶ καταβεβλημένη, ἀλλὰ βρισκόταν τώρα στὸ στάδιο τῆς ἀναρρώσεως. Ἐμενε σιωπηλὴ.

Ἡ Λευκὴ ἐθιράμβευσε, ἡ ἀδελφὴ κατεπείσθη.

Σὲ λίγο ἡ Λευκὴ βρισκόταν κοντὰ στὴν Τζέννη ποὺ καθόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἦταν χλωμὴ μὲν ἀκόμῃ καὶ καταβεβλημένη, ἀλλὰ βρισκόταν τώρα στὸ στάδιο τῆς ἀναρρώσεως. Ἐμενε σιωπηλὴ.

Ἡ Λευκὴ ἐθιράμβευσε, ἡ ἀδελφὴ κατεπείσθη.

Σὲ λίγο ἡ Λευκὴ βρισκόταν κοντὰ στὴν Τζέννη ποὺ καθόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἦταν χλωμὴ μὲν ἀκόμῃ καὶ καταβεβλημένη, ἀλλὰ βρισκόταν τώρα στὸ στάδιο τῆς ἀναρρώσεως. Ἐμενε σιωπηλὴ.

Ἡ Λευκὴ τὴν ἐπλησίασε, προσπαθώντας ὅσο μπορούσε νὰ κρυφθῇ γιὰ νὰ μὴν ἀναγνωρισθῇ, κ' ἀμέσως άρχισε χωρὶς πρόλογο:

—Ξέρω τὴν θέσι σας, εἶπε στὴν Τζέννη καὶ ξέρω καὶ εἰσθε τέκνο δυστυχισμένο καὶ πῶς βασανισμένο πλάσμα ἀπ' ὅσα υπάρχουν ἔδω καὶ περιμένουν νὰ ἐμφανισθοῦν πρὸ τῶν δικαστῶν... Ξέρω ἐπίσης ὅτι δὲν εἰσθε ἔνοχος, ἀν καὶ τὰ φαινόμενα εἶνε ἐναντίον σας... Μιὰ τρομερὴ όμως μοῖρα σὰς δαρύνει καὶ θὰ ὑποκύψετε, δυστυχισμένο θύμα...

Ἡ Τζέννη δγῆκε ἀπὸ τὴν ἀπάθειά της.

—Τὸ ξέρω! εἶπε.

—Δὲν ξέρετε όμως ὅτι θὰ γίνετε αἰτία συμφορῶν, ποὺ δὲν ὑποπτεύεσθε καθόλου, ποὺ μπορεῖτε νὰ μαντεύσετε, καὶ ὅτι ἀκριβῶς ἐκεῖνοι ποὺ λατρεύετε θὰ προσδλθθοῦν σκληρὰ καὶ θανάσιμα ἀπὸ τὸ χτύπημα ποὺ θὰ σὰς πλήξῃ.

Ἡ Τζέννη τινάχτηκε ἐκπληκτῇ.

—Δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ σὰς τρομάξω ἀνάφελα, οὔτε νὰ σὰς βασανίσω... ὁ σκοπός μου εἶνε νὰ σὰς σώσω...

—Εἶνε περιττὸ, ἀδελφὴ μου, ἐτραύλισε ἡ Τζέννη τσακισμένη ἀπὸ τὴν συγκίνησι ποὺ εἶχε κυριέψει θαθεῖα τὴν ψυχὴ της.

—Μὴ κατακρίνετε ἐκεῖνο ποὺ θέλω νὰ κάμω πρὸς τὸ συμφέρον σας καὶ πρὸς τὸ συμφέρον ἄλλων προσώπων... ἐνὸς ἄλλου προσώπου πρὸ πάντων!... Μήπως πρέπει νὰ τὸ νομοσάω;... Ὅχι, γιατί... ἀπὸ τὴν ἐκφρασί σας βλέπω ὅτι καταλάβατε ὅτι πρόκειται περὶ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖο ἡ σημερινὴ θέσις του ἀπέναντί σας τὸν φέρνει σὲ τρομερὴ ἀμχηάνεια...

—Πρὸς χάριν μου, ἀδελφὴ μου;

—Γιατί θέλετε νὰ με διακόψετε δυστυχισμένη; Ἀφήστε με καλύτερα νὰ σὰς πῶ τί θὰ συμβῇ τὸ πρῶτό μου... ἀγαπήσατε τόσο ὅσο κι' αὐτός. Ἀφήστε με νὰ σὰς πῶ ὅτι προετοιμάζεται νὰ θυσιασθῇ τὰ πάντα, θέσι, πλοῦτη, λαμπρὸ μέλλον, τέλος με μιὰ λέξι κάθε τι ποὺ μπορεῖ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν φιλαυτία... Κι' ὅλα αὐτὰ γιὰ σὰς...

—Γιὰ μένα; Τί μοὺ λέτε ἀδελφὴ μου; Τὴν ἀλήθεια! Δυστυχισμένη, δὲν ξέρετε ἀκόμῃ τὴν τελευταία αὐτῆς συμφορὰ... Μάθετε λοιπὸν ὅτι ὅχι μόνον ὑποφέρετε ἐσεῖς καὶ κάμετε κι' ἄλλους νὰ ὑποφέρουν, ἀλλὰ θὰ καταστρέψετε καὶ ἕνα ἄλλον... Ὁ Μαρσιάλ θὰ δώσῃ τὴν παραίτησί του ἀπὸ ἀνακριτῆς!

Ἡ Τζέννη μόλις μπόρεσε νὰ καταπνίξῃ μιὰ κραυγὴ.

—Πρὸς Θεοῦ! Τί λέτε;... Εἶνε ἀλήθεια;

—Ναί, ἀδελφὴ μου! εἶπε ἡ Λευκὴ με προσποιητὴ συγκίνησι.

Ἡ Τζέννη χλωμίασε ξαφνικά, ἐνῶ σταγόνες ἰδρώτος ἔσταζαν ἀπὸ τὸ μέτωπό της καὶ τὰ δάκρυα τῆς άρχισαν νὰ τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια της.

Ἡ Λευκὴ ἔκρινε τότε φρόνιμο νὰ μὴν ἐξωθήσῃ τὰ πράγματα περισσότερο, ἀλλὰ ν' ἀφήσῃ νὰ καρποφορήσουν τὰ λόγια ποὺ ἔσπειρε στὸ πνεῦμα τῆς Τζέννης.

—Θὰ σὰς ξαναῖδῶ αὔριο, εἶπε με γλυκειά φωνή, καὶ θὰ σὰς κρατῶ ἐνήμερη ἀπ' ὅτι θὰ συμβῇ ὁπότε θὰ κρίνετε ἀν μπορῇτε νὰ κάμετε τίποτε γιὰ νά... μεταβάλετε τὴν κατάστασι.

★
Ἦξερε καλὰ τὸ πονηρὸ πλάσμα ὅτι ἀπὸ τὴν στιγμὴ ἐκεῖνι τὸ παραγμένο μυαλὸ τῆς φυλακισμένης θὰ ἐργάζετο ἀκατάπαυστα γύρω ἀπὸ τὸ ζήτημα ποὺ ἔθετε.

Μπόρεσε ἄλλως τε νὰ τὸ ἐξακριβώσῃ αὐτὸ, με μεγάλη χαρὰ της, τὴν ἄλλη μέ-

ρα ποὺ ξαναδρέθηκε κοντὰ στὴ δυστυχισμένη ἐργάτρια.

Ἡ ὑπόδικη ἦταν πάντοτε χλωμὴ καὶ τὰ ἀλλοιωμένα χαρακτηριστικά της ἔδειχναν καθαρὰ ὅτι εἶχε περάσει νύχτα ἀπνίγιας. Εὐκόλα μπορούσε νὰ μαντεύσῃ κανεὶς ἔπάνω σ' αὐτὸ ὅτι ἡ δυστυχισμένη εἶχε κάμει ὀλοκλήρη πάλιν με τὸν ἑαυτὸ της πρὶν πάρῃ τὴν ἀπόφασί της.

Ἡ ψευτοκαλόγρια δὲν χρειάστηκε νὰ κουρασθῇ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἐκμυστηρεύσεις.

—Ἀδελφὴ μου, εἶπε ἡ Τζέννη, σὰς ἐπερίμενα μ' ἀγωνία.

—Ἀλλοίμονο! ἀποκρίθηκε ἡ Λευκὴ, δὲν μπορῶ παρὰ νὰ σὰς ἐπιβεβαιώσω τὰ χθεσινὰ μου λόγια... Εἶνε ἀποφασισμένος πρὸς χάριν σας νὰ παραιτηθῇ... Μάθετε λοιπὸν, δυστυχισμένη, ὅτι ἔχουν ἀπόφασιν νὰ σὰς σώσουν... Ἐκεῖνο ποὺ θὰ ἡρνεῖται νὰ κάμῃ ὁ δικαστῆς, θὰ τὸ ἀποπειραθῇ ὁ Ἰδιώτης. Θὰ προσπαθήσουν λοιπὸν νὰ σὰς ἀποδώσουν τὴν ἐλευθερία σας.

Ἡ Τζέννη ἀνεκρίτησε. Εἶχε καταλάβει ὅτι ὁ Μαρσιάλ θὰ ἐθυσιαζόταν γιὰ νὰ τὴν σώσῃ. Γιὰ ποῖο σκοπὸ όμως; Μήπως τὴν ἀγαποῦσε ὥπως ἄλλοτε;

Ἡ Τζέννη δὲν ἤθελε νὰ παραδεχθῇ τὴν ἰδέα αὐτῇ, ποὺ τὴν ἐτάραττε καὶ τὴν ἐδάσνιζε συγχρόνως. Ὡστόσο δὲν μπορούσε νὰ ἀφήσῃ νὰ ἐκτελεσθῇ μιὰ πράξις ποὺ θὰ ἦταν ἡ καταστροφὴ τῶν ἐλπίδων τοῦ νεαροῦ ἀνακριτοῦ. Ἐμπρεπε με κάθε θυσία νὰ ἐργασθῇ γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Μαρσιάλ νὰ παραιτηθῇ.

Καὶ μιὰ σκέψις πέρασε ξαφνικά ἀπὸ τὸ μυαλὸ της. Ἡ σκέψις τῆς αὐτοκτονίας. Κι' αὐτὸ, γιατί ἡ ἐργάτρια σκεπτόταν ὅτι ἀν αὐτὴ ἀπέθνησκε, ὁ ἀνακριτῆς δὲν θὰ εἶχε πιά νὰ ἐνεργήσῃ ἀνέκρισι ἐπάνω σὲ ὑπόθεσι ποὺ θὰ ἐπρόκαλούσε σκάνδαλο.

Ἐδίστασε όμως πολὺ γιὰ ν' ἀποφασίσῃ ἀν θάπρεπε ν' ἀνακοινώσῃ τὴν ἀπόφασί της στὴν ἀδελφὴ τοῦ Ἑλέους...

★
Ὅταν τὴν ἄλλη μέρα ἦλθε καὶ πάλι ἡ ψευτοκαλόγρια παρέμεινε ἐπὶ δυὸ ὥρες περίπου κρυφομιλώντας με τὴν Τζέννη.

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἡ ἀδελφὴ Θηρεσία ἐμάθαινε ἀπὸ τὰς νοσοκόμας ὅτι ἡ φυλακισμένη, μεθυσμένη κατὰ πάσαν πιθανότητα θὰ ὠδηγεῖτο στὸ γραφεῖο τοῦ ἀνακριτοῦ ἀν τὸ ἐπέτρεπε ἡ κατάστασις της.

Τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη, ἡ ἀδελφὴ Θηρεσία, ἀφήνοντας τὴν φυλακισμένη, τὴν ἐφίλησε ψιθυρίζοντας σ' αὐτὴ τῆς με συγκίνησι:

—Θάρρος, ἀγαπητὴ μου, θάρρος κι' ἔχετε πίστι στὸν Θεό!

Με μεγάλῃ της ὁμῃς ἐκπλήξι ἡ ἀδελφὴ Θηρεσία ἀντελήφθη ὅτι ἡ φυλακισμένη ἔδειχνε ἀπόλυτὴ ἐγκατέρρησι σὰν ἡ τρομερὴ εἰδήσις νὰ μὴ προξενούσε σ' αὐτὴν καμμιὰ ἐντύπωσι.

Ἡ Τζέννη τὴν εὐχαρίστησε ὥστόσο γιὰ τίς περιποιήσεις της καὶ ἡ ἀδελφὴ Θηρεσία ἀπομακρύνθηκε ἀφήνοντας τὴν Λευκὴ νὰ πλησιάσῃ κι' αὐτὴ στὴν φυλακισμένη. Ἡ ψευτοκαλόγρια πήρε τὸ χέρι ποὺ τῆς ἔτεινε ἡ Τζέννη.

—Νὰ θυμηθῇ! τῆς εἶπε τὸ δύστυχο κορίτσι.

—Δὲν θὰ ξεχάσω ἐκεῖνο ποὺ σὰς ὑποσχέθηκα! ἀποκοίθηκε ἡ Λευκὴ.

Ἡ Τζέννη συνάδευσε με τὸ βλέμμα τῆς δυὸ καλόγριες ποὺ ἔφυγαν, κι' ἔπειτα, ὅταν ἐχάθηκαν ἐσκέπασε τὸ πρόσωπό της με τὰ χέρια καὶ άρχισε νὰ κλαίῃ.

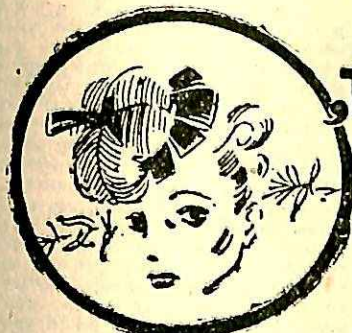
ΣΤΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗ ΤΟΥ ΔΡΟΣ ΒΑΛΕΝΥ

Ὅπως τοῦ εἶχε ὑποδείξει ὁ ψευτομυλόρδος —ὁ Γκοντράν— ὁ Ἐρωτευμένος ἐσηκώθηκε ἐνωρίς ἐκεῖνο τὸ πρωὶ κι' ἔπληξε κοντὰ στὴν κλινικὴ τοῦ δρος Βαλενύ γιὰ νὰ δῇ ποὺ βάπτετε, ἀφοῦ πρῶτα θὰ πληγωνόταν γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπὸ τοῦ ἔργου.

Ἐπρίξε μιὰ ματιὰ γύρω του, διέλεξε τὴν κατάλληλῃ τοποθεσία καὶ μετὰ ἔβγαλε τὸ μαχαίρι του.

Ποτὲ χειρουργὸς δὲν ἐξετέλεσε ἐγχείρησι με τόσο ψυχραιμία καὶ σταθερὸ χέρι, μ' ὅσο ὁ Περιέ γιὰ νὰ χαράξῃ τὰ κρέας του καὶ νὰ σχίσῃ τὸ δέμμα κοντὰ στὸν πρόσφτό του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΕΥΦΑΙΝΙΑ

Κουβεντούλες

Μεγάλῃ συζητήσει εἶχα τίς προτάσεις με ἕνα κύριο, διότι σὲ κάποιον ἀρθρᾶκι μου κατεφέρθη ἑναντίον τῶν ψηλῶν τακουνιῶν. Ὁλως παραδόξως ὁ ἐν λόγω κύριος εὐρέθη φανατικὸς ὑπερασπιστῆς τῶν ψηλῶν τακουνιῶν καὶ ἐπροσπαθοῦσε με δόλους τὸς τρόπους νὰ με πείθῃ ὅτι τὰ ψηλὰ τακούνια εἶνε πολὺ πιο ὕγιεινα ἀπὸ τὰ χαμηλὰ. Ἄν ἔλεγε ὅτι τοῦ ἀρέσουν περισσότερο ὅα ἢ το δικαιολογημένοι, διότι τὰ γουστῶ εἶνε πολλὰ καὶ διάφορα, ἀλλὰ εἰς τὸ ζήτημα τῆς υγείας ποὺ εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ θίγῃ θὰ μοὺ ἐπιτρύχῃ νὰ τοῦ πᾶ ὅτι ἔχει ἀπολύτως ἄδικο.

Ὅλοι οἱ ὀρθοπαιδικοὶ συμφωνοῦν εἰς τὸ ὅτι τὰ ψηλὰ τακούνια ὄχι μόνον στρεβλύνουν τὰ πόδια, ἀλλὰ κατὰ στρέφουν καὶ δολόκληρο τὸ σῶμα, τὸ ὁποῖον παίρνει μιὰ ἀφύσικη κλίσι πρὸς τὰ ἑμπρὸς πολὺ ἀκαλαίσθητῇ γιὰ τὴ σιλουέτα. Ἀφ'ἡν δὲ κατὰ μέρος ὅτι καὶ τὸ βάδισμα ἐπηρεάζεται πολὺ ὀχρημα καὶ χάνει τὴν πλῆρη ἐκείνη ποὺ τὸ χαρακτηρίζει. Ὑπάρχουν ἑξέσται σιλουέτες γυναικῶν τόσο κομψῆς ποὺ ὅτι καὶ ἐν ἀρεσῶν δὲν χάνουν τὴ χάρη τους. Τάσο τὰ ψηλὰ τακούνια ὅσο καὶ τὰ χαμηλὰ δὲν τοὺς ἀφαιροῦν τίποτα τὴν κομψότητά τους καὶ ἴσως αὐτὲς ἔχοντας ὅπ' ὄψιν ὁ ἐν λόγω κύριος καταφέρνεται ἑναντίον τῶν χαμηλῶν τακουνιῶν. Ἀλλὰ δὲν ἔπεται πᾶς ἀν ὑπάρχουν γυναῖκες στὶς ὁποῖες ὅα τὰ γυναικῶν εὐμορφὰ δὲν ὑπάρχουν πρᾶγματα ποὺ ὅσο καὶ ἂν τὰς κολλοῦν, δὲν ἐπηρεάζουν τὴν υγίαν τους.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἡ μόδα

ΤΙ ΝΑ ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ

Πολλὲς ἀπὸ τίς ἀναγνώστριές μου μοὺ παρεπονέθηκαν, πᾶς τὸνίζοντας τὴν ὁμορφίαν τῆς σημερινῆς μόδας, ὅσον ἀφορᾷ τὴν γραμμὴ καὶ τὴν κομψότητα, λησμονοῦμε ὅτι ὅλες ἡ γυναῖκες δὲν ἔχουν τὴν ἰδεώδη σιλουέτα.

Εἶνε ἀλήθεια πᾶς γράφοντας τὴν μόδα, ἔχω μπροστά μου τὸ πλῆθος τῶν ἀναγνωστριῶν μας, ποὺ ἡ συμπεριφορά μου πρὸς αὐτὲς με κάμνει νὰ τίς ἐλπίω τὴν μίαν κομψοτέραν τῆς ἄλλης.

Οἱ διαμαρτυρίες τῶν με φέρουν εἰς τὴν πραγματικότητα, ἀλλὰ καὶ ἡ πραγματικότης δὲν με τρομάζει, διότι εἶμαι σὲ θέσι νὰ δώσω τὴν κατάλληλῃ συμβουλὴ καὶ σὲ ὅ-

σες ἀκόμῃ δὲν ἔχουν ἀκριβῶς τὰς διαστάσεις ποὺ ἡ μόδα ἀπαιτεῖ.

Εἰσθε, ἀγαπητὴ ἀναγνώστριά, ὀλίγο περισσότερο εὐσμος ἀπὸ ὅ,τι ἡ μόδα ἐπιθυμεῖ; Μὴν ἀνησυχεῖτε, ἀλλὰ ἐφαρμόσετε τὴν ἀκολουθεσ συμβουλὴς μου.

Μὴν ἀποφεύγετε τὸ ταγιέρ, ποὺ πόσο φορεῖται σήμερ, ἀλλὰ μὴ λησμονήτε νὰ ἀφήσετε, δὴθεν κατὰ λάθος, τὴν ζακέττα σας. Ξεκουμπωτὴ φορώντας ἀπὸ μέσα μιὰ μπλουζίτσα ἢ ἕνα ζιλε, θαυτέρως ἀποκρύπτει ἀπὸ τὸ ταγιέρ σας.

Βρίσκετε ὅτι τὰ πολὺ ἐφαρμογὰ κορσὰς ὑπογραμμίζουν ὑπὲρ τὸ δέον τὸ στήθος σας; Δὲν εἶνε λόγος νὰ τὰ ἀποκλείσετε τελείως, ἀλλὰ ἐπιδιώξετε τὸ σταυρωτὸ κουμπωμα καὶ ὄχι τὸ εὐθὺγραμμο κατὰ μέσον τοῦ στήθους.

Εἰσθε μάλλον κοντὴ, καὶ δυσχεραστεῖσθε τόσο μάλλον ποὺ ὁ ἔνδρας σας ὑπερβαίνει τὸ κανονικὸν ἀνάστημα; Ἀποφύγετε τὰ μεγάλῃ πλατύγυρα καπέλλα, ἀλλὰ τοῦναντίον ἐκλέξετε τὰ προσδιδόντα ὕψος μετῶς τὸν ἀντίκτυπον. Τὸ πρόσωπο τους ἀποκτῇ ρυτίδες καὶ ἔχομε πῇ πολλὰς φορές ὅτι οἱ ρυτίδες ἐμφανίζονται πολὺ εὐκόλα καὶ ἐξαλείφονται πολὺ δύσκολα.

Πρὸς ἀντίφωρον γιὰ τὴν καταπολέμησι τῶν ρυτίδων εἶνε ὁ ὕπνος. Γιὰ νὰ πεισθῇτε παρατηρήσετε τὸ πρόσωπό σας ὑπὲρ ἀπὸ ἕνα ἐνύχτι καὶ συγκρίνατε τὸ μετὰ τὸ πρόσωπο ποὺ ἔχετε ἐπὶ τὴν κοίμησιν καλὰ. Γιὰ νὰ σὰς ἀφελήσῃ όμως ὁ

ΑΛΚ. Μ. ΝΑΥΠΑΛΙΟΝ.—Σὺς ἐνθυμοῦμαι, γράφατε μοι καὶ θὰ παρασταθῇ νὰ σὰς εὐχαριστήσω.

ΓΙΩΡΓΟΝ, ΜΑΘΗΤΗΝ.—Ὁς σὰς ἀφελήσουν τ' αὐτοὶ ἐντρίδες με σπῖρ- τὸ τῆς κομπορίας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

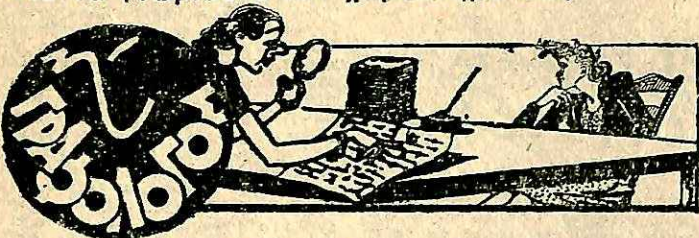
ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Κουβεντούλες

Μεγάλῃ συζητήσει εἶχα τίς προτάσεις με ἕνα κύριο, διότι σὲ κάποιον ἀρθρᾶκι μου κατεφέρθη ἑναντίον τῶν ψηλῶν τακουνιῶν. Ὁλως παραδόξως ὁ ἐν λόγω κύριος εὐρέθη φανατικὸς ὑπερασπιστῆς τῶν ψηλῶν τακουνιῶν καὶ ἐπροσπαθοῦσε με δόλους τὸς τρόπους νὰ με πείθῃ ὅτι τὰ ψηλὰ τακούνια εἶνε πολὺ πιο ὕγιεινα ἀπὸ τὰ χαμηλὰ. Ἄν ἔλεγε ὅτι τοῦ ἀρέσουν περισσότερο ὅα ἢ το δικαιολογημένοι, διότι τὰ γουστῶ εἶνε πολλὰ καὶ διάφορα, ἀλλὰ εἰς τὸ ζήτημα τῆς υγείας ποὺ εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ θίγῃ θὰ μοὺ ἐπιτρύχῃ νὰ τοῦ πᾶ ὅτι ἔχει ἀπολύτως ἄδικο.

Ὅλοι οἱ ὀρθοπαιδικοὶ συμφωνοῦν εἰς τὸ ὅτι τὰ ψηλὰ τακούνια ὄχι μόνον στρεβλύνουν τὰ πόδια, ἀλλὰ κατὰ στρέφουν καὶ δολόκληρο τὸ σῶμα, τὸ ὁποῖον παίρνει μιὰ ἀφύσικη κλίσι πρὸς τὰ ἑμπρὸς πολὺ ἀκαλαίσθητῇ γιὰ τὴ σιλουέτα. Ἀφ'ἡν δὲ κατὰ μέρος ὅτι καὶ τὸ βάδισμα ἐπηρεάζεται πολὺ ὀχ

Για να γνωρίσετε τον χαρακτήρα σας

Αι επιστολαί που θα απευθύνονται «Προς την Γραφολογία» του «Θησαυρού» (Σανταρόφα 5 'Αθηνάς), πρέπει να περιέχουν σαφή και συγκεκριμένα ερωτήματα. Εάν η συμβουλή ζητηθεί δι' άλλο πρόσωπον και όχι για τον γράφοντα, πρέπει απαραίτητως να περιέχεται και ένα απόκομμα επιστολής ή σημειώματός του. Προσέξτε όμως: Όταν καθίσετε να γράψετε, προσπαθήστε να είστε έντελώς φυσικοί. Μην επιτηδεύετε να μιμηθώτε αυτόν ή εκείνον των χαρακτήρων, γιατί αυτό θα σας βλάψει χωρίς να σας ωφελήσει σε τίποτα. Το σημείον αυτό είναι κεφαλαίως. Απαραίτητως επίσης πρέπει να περιέχεται στην επιστολή σας το ψευδώνυμο, στο όποιον θέλετε να σας απαντήσωμε. Εκάστη επιστολή πρέπει να συνοδεύεται και από πέντε δραχ. εις γραμματόσημα δι' εκάστην απάντησιν.

Νερόν, Βερροίας.— Χαρακτήρ θάιος και ολίγον ανώμαλος. Είστε τας εκδηλώσεις σας. Σας λείπει η σταθερότης και η προσηλυτισμός εις την εργασίαν. Ένεργείτε πάντοτε επιπολαιώς και χωρίς μεγάλην περιεργίαν. Τα εφόδια σας είναι θερμά και αρκετά παραφύλακτα. Θα σταδιοδρομήσετε αρκετά καλά εις την ζωήν σας.

Ανέρας, Α. Βερροίας.— Χαρακτήρ θάιος και ολίγον ανώμαλος. Είστε τας εκδηλώσεις σας. Σας λείπει η σταθερότης και η προσηλυτισμός εις την εργασίαν. Ένεργείτε πάντοτε επιπολαιώς και χωρίς μεγάλην περιεργίαν. Τα εφόδια σας είναι θερμά και αρκετά παραφύλακτα. Θα σταδιοδρομήσετε αρκετά καλά εις την ζωήν σας.

Ανέρας, Α. Βερροίας.— Χαρακτήρ θάιος και ολίγον ανώμαλος. Είστε τας εκδηλώσεις σας. Σας λείπει η σταθερότης και η προσηλυτισμός εις την εργασίαν. Ένεργείτε πάντοτε επιπολαιώς και χωρίς μεγάλην περιεργίαν. Τα εφόδια σας είναι θερμά και αρκετά παραφύλακτα. Θα σταδιοδρομήσετε αρκετά καλά εις την ζωήν σας.

Ανέρας, Α. Βερροίας.— Χαρακτήρ θάιος και ολίγον ανώμαλος. Είστε τας εκδηλώσεις σας. Σας λείπει η σταθερότης και η προσηλυτισμός εις την εργασίαν. Ένεργείτε πάντοτε επιπολαιώς και χωρίς μεγάλην περιεργίαν. Τα εφόδια σας είναι θερμά και αρκετά παραφύλακτα. Θα σταδιοδρομήσετε αρκετά καλά εις την ζωήν σας.

Ανέρας, Α. Βερροίας.— Χαρακτήρ θάιος και ολίγον ανώμαλος. Είστε τας εκδηλώσεις σας. Σας λείπει η σταθερότης και η προσηλυτισμός εις την εργασίαν. Ένεργείτε πάντοτε επιπολαιώς και χωρίς μεγάλην περιεργίαν. Τα εφόδια σας είναι θερμά και αρκετά παραφύλακτα. Θα σταδιοδρομήσετε αρκετά καλά εις την ζωήν σας.

Ανέρας, Α. Βερροίας.— Χαρακτήρ θάιος και ολίγον ανώμαλος. Είστε τας εκδηλώσεις σας. Σας λείπει η σταθερότης και η προσηλυτισμός εις την εργασίαν. Ένεργείτε πάντοτε επιπολαιώς και χωρίς μεγάλην περιεργίαν. Τα εφόδια σας είναι θερμά και αρκετά παραφύλακτα. Θα σταδιοδρομήσετε αρκετά καλά εις την ζωήν σας.

Ανέρας, Α. Βερροίας.— Χαρακτήρ θάιος και ολίγον ανώμαλος. Είστε τας εκδηλώσεις σας. Σας λείπει η σταθερότης και η προσηλυτισμός εις την εργασίαν. Ένεργείτε πάντοτε επιπολαιώς και χωρίς μεγάλην περιεργίαν. Τα εφόδια σας είναι θερμά και αρκετά παραφύλακτα. Θα σταδιοδρομήσετε αρκετά καλά εις την ζωήν σας.

Ανέρας, Α. Βερροίας.— Χαρακτήρ θάιος και ολίγον ανώμαλος. Είστε τας εκδηλώσεις σας. Σας λείπει η σταθερότης και η προσηλυτισμός εις την εργασίαν. Ένεργείτε πάντοτε επιπολαιώς και χωρίς μεγάλην περιεργίαν. Τα εφόδια σας είναι θερμά και αρκετά παραφύλακτα. Θα σταδιοδρομήσετε αρκετά καλά εις την ζωήν σας.

Ανέρας, Α. Βερροίας.— Χαρακτήρ θάιος και ολίγον ανώμαλος. Είστε τας εκδηλώσεις σας. Σας λείπει η σταθερότης και η προσηλυτισμός εις την εργασίαν. Ένεργείτε πάντοτε επιπολαιώς και χωρίς μεγάλην περιεργίαν. Τα εφόδια σας είναι θερμά και αρκετά παραφύλακτα. Θα σταδιοδρομήσετε αρκετά καλά εις την ζωήν σας.

Ανέρας, Α. Βερροίας.— Χαρακτήρ θάιος και ολίγον ανώμαλος. Είστε τας εκδηλώσεις σας. Σας λείπει η σταθερότης και η προσηλυτισμός εις την εργασίαν. Ένεργείτε πάντοτε επιπολαιώς και χωρίς μεγάλην περιεργίαν. Τα εφόδια σας είναι θερμά και αρκετά παραφύλακτα. Θα σταδιοδρομήσετε αρκετά καλά εις την ζωήν σας.

Ανέρας, Α. Βερροίας.— Χαρακτήρ θάιος και ολίγον ανώμαλος. Είστε τας εκδηλώσεις σας. Σας λείπει η σταθερότης και η προσηλυτισμός εις την εργασίαν. Ένεργείτε πάντοτε επιπολαιώς και χωρίς μεγάλην περιεργίαν. Τα εφόδια σας είναι θερμά και αρκετά παραφύλακτα. Θα σταδιοδρομήσετε αρκετά καλά εις την ζωήν σας.

Ανέρας, Α. Βερροίας.— Χαρακτήρ θάιος και ολίγον ανώμαλος. Είστε τας εκδηλώσεις σας. Σας λείπει η σταθερότης και η προσηλυτισμός εις την εργασίαν. Ένεργείτε πάντοτε επιπολαιώς και χωρίς μεγάλην περιεργίαν. Τα εφόδια σας είναι θερμά και αρκετά παραφύλακτα. Θα σταδιοδρομήσετε αρκετά καλά εις την ζωήν σας.

Ανέρας, Α. Βερροίας.— Χαρακτήρ θάιος και ολίγον ανώμαλος. Είστε τας εκδηλώσεις σας. Σας λείπει η σταθερότης και η προσηλυτισμός εις την εργασίαν. Ένεργείτε πάντοτε επιπολαιώς και χωρίς μεγάλην περιεργίαν. Τα εφόδια σας είναι θερμά και αρκετά παραφύλακτα. Θα σταδιοδρομήσετε αρκετά καλά εις την ζωήν σας.

Ανέρας, Α. Βερροίας.— Χαρακτήρ θάιος και ολίγον ανώμαλος. Είστε τας εκδηλώσεις σας. Σας λείπει η σταθερότης και η προσηλυτισμός εις την εργασίαν. Ένεργείτε πάντοτε επιπολαιώς και χωρίς μεγάλην περιεργίαν. Τα εφόδια σας είναι θερμά και αρκετά παραφύλακτα. Θα σταδιοδρομήσετε αρκετά καλά εις την ζωήν σας.

Ανέρας, Α. Βερροίας.— Χαρακτήρ θάιος και ολίγον ανώμαλος. Είστε τας εκδηλώσεις σας. Σας λείπει η σταθερότης και η προσηλυτισμός εις την εργασίαν. Ένεργείτε πάντοτε επιπολαιώς και χωρίς μεγάλην περιεργίαν. Τα εφόδια σας είναι θερμά και αρκετά παραφύλακτα. Θα σταδιοδρομήσετε αρκετά καλά εις την ζωήν σας.

Ανέρας, Α. Βερροίας.— Χαρακτήρ θάιος και ολίγον ανώμαλος. Είστε τας εκδηλώσεις σας. Σας λείπει η σταθερότης και η προσηλυτισμός εις την εργασίαν. Ένεργείτε πάντοτε επιπολαιώς και χωρίς μεγάλην περιεργίαν. Τα εφόδια σας είναι θερμά και αρκετά παραφύλακτα. Θα σταδιοδρομήσετε αρκετά καλά εις την ζωήν σας.

Ανέρας, Α. Βερροίας.— Χαρακτήρ θάιος και ολίγον ανώμαλος. Είστε τας εκδηλώσεις σας. Σας λείπει η σταθερότης και η προσηλυτισμός εις την εργασίαν. Ένεργείτε πάντοτε επιπολαιώς και χωρίς μεγάλην περιεργίαν. Τα εφόδια σας είναι θερμά και αρκετά παραφύλακτα. Θα σταδιοδρομήσετε αρκετά καλά εις την ζωήν σας.

Ανέρας, Α. Βερροίας.— Χαρακτήρ θάιος και ολίγον ανώμαλος. Είστε τας εκδηλώσεις σας. Σας λείπει η σταθερότης και η προσηλυτισμός εις την εργασίαν. Ένεργείτε πάντοτε επιπολαιώς και χωρίς μεγάλην περιεργίαν. Τα εφόδια σας είναι θερμά και αρκετά παραφύλακτα. Θα σταδιοδρομήσετε αρκετά καλά εις την ζωήν σας.

Ανέρας, Α. Βερροίας.— Χαρακτήρ θάιος και ολίγον ανώμαλος. Είστε τας εκδηλώσεις σας. Σας λείπει η σταθερότης και η προσηλυτισμός εις την εργασίαν. Ένεργείτε πάντοτε επιπολαιώς και χωρίς μεγάλην περιεργίαν. Τα εφόδια σας είναι θερμά και αρκετά παραφύλακτα. Θα σταδιοδρομήσετε αρκετά καλά εις την ζωήν σας.

Ανέρας, Α. Βερροίας.— Χαρακτήρ θάιος και ολίγον ανώμαλος. Είστε τας εκδηλώσεις σας. Σας λείπει η σταθερότης και η προσηλυτισμός εις την εργασίαν. Ένεργείτε πάντοτε επιπολαιώς και χωρίς μεγάλην περιεργίαν. Τα εφόδια σας είναι θερμά και αρκετά παραφύλακτα. Θα σταδιοδρομήσετε αρκετά καλά εις την ζωήν σας.

Ανέρας, Α. Βερροίας.— Χαρακτήρ θάιος και ολίγον ανώμαλος. Είστε τας εκδηλώσεις σας. Σας λείπει η σταθερότης και η προσηλυτισμός εις την εργασίαν. Ένεργείτε πάντοτε επιπολαιώς και χωρίς μεγάλην περιεργίαν. Τα εφόδια σας είναι θερμά και αρκετά παραφύλακτα. Θα σταδιοδρομήσετε αρκετά καλά εις την ζωήν σας.

Ανέρας, Α. Βερροίας.— Χαρακτήρ θάιος και ολίγον ανώμαλος. Είστε τας εκδηλώσεις σας. Σας λείπει η σταθερότης και η προσηλυτισμός εις την εργασίαν. Ένεργείτε πάντοτε επιπολαιώς και χωρίς μεγάλην περιεργίαν. Τα εφόδια σας είναι θερμά και αρκετά παραφύλακτα. Θα σταδιοδρομήσετε αρκετά καλά εις την ζωήν σας.

Ανέρας, Α. Βερροίας.— Χαρακτήρ θάιος και ολίγον ανώμαλος. Είστε τας εκδηλώσεις σας. Σας λείπει η σταθερότης και η προσηλυτισμός εις την εργασίαν. Ένεργείτε πάντοτε επιπολαιώς και χωρίς μεγάλην περιεργίαν. Τα εφόδια σας είναι θερμά και αρκετά παραφύλακτα. Θα σταδιοδρομήσετε αρκετά καλά εις την ζωήν σας.

Ανέρας, Α. Βερροίας.— Χαρακτήρ θάιος και ολίγον ανώμαλος. Είστε τας εκδηλώσεις σας. Σας λείπει η σταθερότης και η προσηλυτισμός εις την εργασίαν. Ένεργείτε πάντοτε επιπολαιώς και χωρίς μεγάλην περιεργίαν. Τα εφόδια σας είναι θερμά και αρκετά παραφύλακτα. Θα σταδιοδρομήσετε αρκετά καλά εις την ζωήν σας.

Ανέρας, Α. Βερροίας.— Χαρακτήρ θάιος και ολίγον ανώμαλος. Είστε τας εκδηλώσεις σας. Σας λείπει η σταθερότης και η προσηλυτισμός εις την εργασίαν. Ένεργείτε πάντοτε επιπολαιώς και χωρίς μεγάλην περιεργίαν. Τα εφόδια σας είναι θερμά και αρκετά παραφύλακτα. Θα σταδιοδρομήσετε αρκετά καλά εις την ζωήν σας.

Ανέρας, Α. Βερροίας.— Χαρακτήρ θάιος και ολίγον ανώμαλος. Είστε τας εκδηλώσεις σας. Σας λείπει η σταθερότης και η προσηλυτισμός εις την εργασίαν. Ένεργείτε πάντοτε επιπολαιώς και χωρίς μεγάλην περιεργίαν. Τα εφόδια σας είναι θερμά και αρκετά παραφύλακτα. Θα σταδιοδρομήσετε αρκετά καλά εις την ζωήν σας.

Ανέρας, Α. Βερροίας.— Χαρακτήρ θάιος και ολίγον ανώμαλος. Είστε τας εκδηλώσεις σας. Σας λείπει η σταθερότης και η προσηλυτισμός εις την εργασίαν. Ένεργείτε πάντοτε επιπολαιώς και χωρίς μεγάλην περιεργίαν. Τα εφόδια σας είναι θερμά και αρκετά παραφύλακτα. Θα σταδιοδρομήσετε αρκετά καλά εις την ζωήν σας.

Ανέρας, Α. Βερροίας.— Χαρακτήρ θάιος και ολίγον ανώμαλος. Είστε τας εκδηλώσεις σας. Σας λείπει η σταθερότης και η προσηλυτισμός εις την εργασίαν. Ένεργείτε πάντοτε επιπολαιώς και χωρίς μεγάλην περιεργίαν. Τα εφόδια σας είναι θερμά και αρκετά παραφύλακτα. Θα σταδιοδρομήσετε αρκετά καλά εις την ζωήν σας.

Ανέρας, Α. Βερροίας.— Χαρακτήρ θάιος και ολίγον ανώμαλος. Είστε τας εκδηλώσεις σας. Σας λείπει η σταθερότης και η προσηλυτισμός εις την εργασίαν. Ένεργείτε πάντοτε επιπολαιώς και χωρίς μεγάλην περιεργίαν. Τα εφόδια σας είναι θερμά και αρκετά παραφύλακτα. Θα σταδιοδρομήσετε αρκετά καλά εις την ζωήν σας.

Ανέρας, Α. Βερροίας.— Χαρακτήρ θάιος και ολίγον ανώμαλος. Είστε τας εκδηλώσεις σας. Σας λείπει η σταθερότης και η προσηλυτισμός εις την εργασίαν. Ένεργείτε πάντοτε επιπολαιώς και χωρίς μεγάλην περιεργίαν. Τα εφόδια σας είναι θερμά και αρκετά παραφύλακτα. Θα σταδιοδρομήσετε αρκετά καλά εις την ζωήν σας.

Ο.Η.Διασυνέχεια

Διαγωνισμός άνω-κάτω σταυρολέξου

1200 και άλλους διαγωνισμούς. Προβλεπεται περί προβλήματος το δ. ποίον οι αναγνώσται μας γνωρίζουν καλά και το όποιον δεν απαιτείται παρά λίγη υπομονή και λίγη σκέψη. Οι λέξεις οι οποίες θα χρησιμοποιηθούν για την συμπλήρωσιν του παρατιθέμενου σχεδίου δημοσιεύονται κατωτέρω κατ' αλφαριθμητικήν σειράν. Σεις τώρα πρέπει να τις τοποθετήσετε στην θέση τους, κατά τρόπον ώστε να αποτελέσουν ένα πλήρες και κανονικό σταυρολέξο.

Αι προς χρησιμοποίησιν λέξεις είναι οι εξής:

- ΑΔΙΚΑ — ΑΚΡΑ — ΑΝΗΛΑ — ΑΠΑΘΗΣ — ΑΠΑΣ — ΑΡΗΣ — ΑΡΙΑΔΗΝΗ — ΑΣΤΑΚΟΣ — ΕΚΕΙ — ΕΡΗΜΑ — ΗΛΥΣ — ΗΛΟΣ — ΗΡΩΣ — ΗΩΣ — ΙΣΟΣ — Ι-ΙΣ — ΣΤΟΣ — ΛΑΧΑΝΟΚΟΜΙΑ — ΛΟΓΙΚΟΣ — ΜΙΚΑΔΟΣ — ΜΟΝΙΜΑ — ΜΟΥΣΙΚΗ — ΝΕΜΕΣΙΣ — Ο-ΝΟΜΑ — ΟΡΑΜΑ — ΠΑΝ — ΠΑΙΦΑΝ — ΠΟΔΙ — ΣΑΣΑ — ΣΑΦΗΝΕΥΤΙΚΗ — ΣΗΜ — ΣΗ. ΜΑΙΑΙ — ΣΚΙΑ — ΦΩΣ — ΩΡΑΙΑ.

Μετά την συμπλήρωσιν, στείλατέ μας την όρθην λύσιν μαζί με την

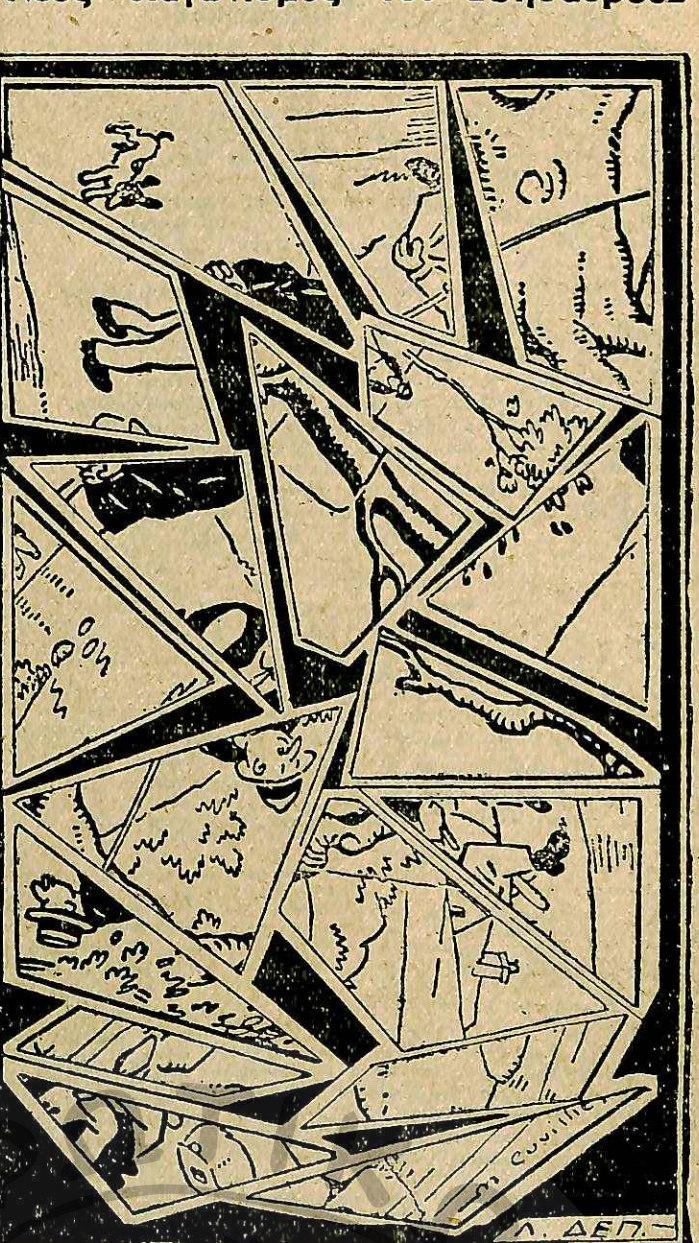
10 κινηματογραφικές ερωτήσεις

- 31) Η Άνναμπέλλα είναι μητέρα;
- 32) Ποιός ήταν ο πρώτος σύζυγος της Ντανιέλ Νταρρί;
- 33) Πότε γεννήθηκε η Μισέλ Μοργκάν;
- 34) Ποιός είναι ο σύζυγος της Μπλάνς Μοντέλ;
- 35) Ποια είναι η ηλικία των: Ρίτσαρντ Γκρήν, Άνν Σίρλεϊ, Άννιτα Λούιζ, Ζάρα Λέαντερ, Φρέντυ Μπαρτόλομυ, Μαργκαρέτ Σούλλαντ και Λορέττα Γιούγκ;
- 36) Ποιό ήταν το τελευταίο φιλμ του Ντάβιντ Νίβεν, και σε ποιο φιλμ θα τον ξαναβούμε;
- 37) Ποια είναι τα χαρακτηριστικά της Μπονίτα Γκρανβίλ;
- 38) Πότε γεννήθηκαν: η Ίρεν Ντάν, ο Σπένσερ Τρέισι, ο Ρόμπερτ Νόνατ, ο Μίκυ Ρούνεϊ και ο Έρρολ Φλυν;
- 39) Ποιό είναι το πραγματικό όνομα των δύο ηθοποιών Σόνια Χέντ και Ρίτσαρντ Γκρήν, και πόσων ετών είναι η πρώτη;
- 40) Ποιό είναι το πραγματικό όνομα του Φερναντέλ;... Ο ηθοποιός αυτός γυρίζει σήμερον κανένα φιλμ;

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΤΙΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

- 31) Η Άνναμπέλλα είναι μητέρα μιας χαριτωμένης μικρούλας δώδεκα ετών.
- 32) Ο Άνρ Ντενιό, ο σημερινός σύζυγος της Ντανιέλ Νταρρί είναι ευγενής, αλλά σκηνοθέτης. Αυτός δε σκηνοθέτησε τα δυο τελευταία φιλμ: «Από αυτήν σε αυτήν» και το «Χτυπημένο», που θα προβληθή λίαν προσεχώς στο Παρίσι.
- 33) Η Μισέλ Μοργκάν γεννήθηκε την 18ην Μαρτίου του 1920.
- 34) Η Μπλάνς Μοντέλ είναι μη-επισημειωμένη με τον Ζαν-Πιέρ-Ομόν, έχει όμως ένα γιού από τον πρώτο της σύζυγο, τον Άνρ Ντενιό.
- 35) Ο Ρίτσαρντ Γκρήν είναι 25 ετών, η Άνν Σίρλεϊ 21, η Άννιτα Λούιζ 22, η Ζάρα Λέαντερ 27, ο Φρέντυ Μπαρτόλομυ 16, η Μαργκαρέτ Σούλλαντ 28 και η Λορέττα Γιούγκ 28.
- 36) Τον Ντάβιντ Νίβεν τον ξαναβούμε πάλιν στις «Αερομαχίες του Δυτικού Μετώπου». Πρόκειται βεβαίως να τον ξαναβούμε στο έργο φιλμ που θα προβληθούσιν στον «Εσπερος» (Πύργος των Καταγλιτών), «Εφροσύνη γιγάντων», «Αιώνια δική σου».
- 37) Η Μπονίτα Γκρανβίλ έχει όμορφα 1.25, πράσινα μάτια, ξανθά μαλλιά. Είναι 15 ετών και γεννήθηκε στην Άγγλια.

Νέος διαγωνισμός του «Θησαυρού»

Δεν ελησμονήσαμε την μεγάλην επιτυχίαν των προηγούμενων διαγωνισμών του είδους αυτού και γι' αυτό, δημοσιεύομεν σήμερον έναν νέον διαγωνισμόν συναρμολογήσεως, τελείας διοικούν με τους προηγουμένους.

Εκτός όμως της συναρμολογήσεως των 18 τεμαχίων, η οποία θα σας δώσω μίαν εικόνα ορθογωνίου σχήματος, πρέπει να δώσετε στην εικόνα αυτή μια εξυπνη λέξάντα, δεδομένου ότι πρόκειται περί γελοιογραφίας. Φυσικά η λέξάντα αυτή πρέπει να σχετίζεται άπωσδήποτε με την εικόνα, και συγχρόνως να είναι εξυπνη και πρωτότυπη.

Εκτός λοιπόν των ονομάτων δούν μας στείλουν την όρθην συναρμολογήσιν, θα δημοσιεύομεν και όλες οι εξυπνες λέξάντες με την υπογραφήν του απαστολέως.

Και τώρα στείλατέ μας το σύνολον στα γραφεία μας, ως εξής: Προς το περιοδικόν «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» (Τμήμα Διαγωνισμών) Σανταρόφα 5 ('Αθήναι).

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

- ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 85
- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
- 1) ΕΥΛΟΝ — ΟΡΚΟΣ. 3) ΛΟΓΟΠΛΗΓΙΑ. 5) ΕΚΤΟΡ. 6) ΑΝΕΥ — ΙΣΙΣ. 7) ΑΚΡΟΝ. 8) ΙΣΟΝ — ΙΧΝΗ. 9) ΘΟΛΟΣ. 10) ΟΞΗΜ — ΙΜΑΣ. 11) ΣΑΝΟΣ. 13) ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗ. 15) ΗΡΩΙΣ — ΑΛΥΚΗ.
- ΚΑΘΕΤΩΣ
- 1) ΕΥΛΕΙΑ — ΟΦΕΙΑ. 2) ΝΗ. ΣΙΣ. 3) ΛΕΓΩ — ΑΡΓΩ. 4) ΕΥ. ΑΝΘΗΣ. 5) ΝΑΠΟΣ — ΑΣΠΙΣ. 6) ΤΥΡΟΛΟΝ. 7) ΟΜΙΛΑ — ΟΥ. ΣΙΑ. 8) ΡΙΝΙΣΙΣ. 9) ΚΙΝΑ — ΠΟΛΥ. 10) ΙΟΝΙΑ. 11) ΣΚΑΦΟΣ — ΣΕΛΗΝΗ.
- ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 86
- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
- 1) ΣΕΡΙΦ — ΕΛΕΟΣ. 3) ΠΛΗΝΗΓΡΙΚΟΣ. 5) ΕΞΘΗΣ. 6) ΝΟΥΣ — ΥΦΟΣ. 7) ΧΥΛΟΣ. 8) ΦΟΡΑ — ΤΟΝΗ. 9) ΤΟΚΙΟ. 10) ΠΗΛΩ — ΛΙΑΝ. 11) ΣΑΝΑΗ. 13) ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟΝ. 15) ΑΘΗΝΑ — ΣΚΑΛΑ.
- ΚΑΘΕΤΩΣ
- 1) ΣΕΠΤΟΝ — ΠΛΕΥΡΑ. 2) Ο. ΘΟΝΗ. 3) ΡΙΝΗ — ΒΟΛΗ. 4) ΕΣΧΑΤΩΣ. 5) ΦΥΓΑΣ — ΑΜΕΣΑ. 6) ΘΗΛΥΚΟΝ. 7) ΕΚΡΟΝ — ΑΗΜΟΣ. 8) ΣΥΣΤΟΛΗ. 9) ΕΛΚΩ — ΑΝΙΑ. 10) ΟΡΝΕΑ. 11) ΣΩΣΙΑΣ — ΝΤΑΝΤΑ.

25^η
ΜΑΡΤΙΟΥ